Susan Connell
Ordinele căpitanului
Captain’s Orders

Prolog

— Mrrrau! Căieşte-te, păcătosule! Căieşte-te!

Lui Rick Parrish i-ar fi trebuit mai mult ca să înregistreze imaginile şi sunetele de la Pappy's Crab Shack, pentru a le fixa în memorie, ca apoi să şi le poată aminti uşor în următoarele două săptămâni. Domnişoara Scarlett anunţase deja sosirea lui în barul în aer liber, aşa că momentul de încurajare se sfârşi. Clienţii vechi îl întâmpinaseră cu un atac susţinut de urlete de lup şi mieunături de pisică, în semn că l-au văzut. Pe el şi costumul său. Trecând pe lângă tăbliţa pe care scria: Pasăre Carnivoră Ucigaşă, Rick atinse papagalul cu fundă roşie.

— Ce să fie, căpitane Parrish? întrebă Pappy Madison din interiorul tejghelei barului în formă de cerc.

Mai multe capete se îndreptară către Rick, iar el păru că se gândeşte mai întâi. Întrebarea lui Pappy era aceeaşi în fiecare seară, acelaşi era şi răspunsul lui Rick. Jumătate din clienţii barurilor din strâmtoarea Floridei ar fi răspuns la fel:

— Bere rece, cartofi prăjiţi şi un apus de soare orbitor, Pappy.

— S-a făcut, zise Pappy scoţând din răcitor o sticlă brumată.

Făcându-şi loc prin barul aglomerat, Rick schimbă câteva saluturi şi se strecură spre colţul lui preferat, lângă balustrada de vest. îl zări pe unul din angajaţii săi din port cu două blonde bronzate, ţinându-le pe după umeri. Jiggy Latham îi făcu cu ochiul, ridicând degetele cu semnul victoriei, apoi se aplecă şi primi un sărut de la una din fete. Rick trecu pe lângă ei, amintindu-şi în treacăt cum era el la vârsta tânărului. Dar realiză că nu avea decât treizeci şi patru de ani şi surâse, rotindu-şi privirea prin încăpere.

Cei câţiva turişti încercau cu greu să se amestece printre localnici. Dacă feţele necunoscute nu-i trădau, totuşi mirosul de ioţiune de plajă, pielea prea bronzată şi băuturile din fructe exotice pe care le comandau o făceau

cu siguranţă. Se uită la ceas, apoi îşi împături haina şi o aşează pe un scaun. Cu valizele aranjate în portbagajul jeepului său, cu biletul de avion în buzunar şi cu dorinţa arzătoare de a bea ceva în atmosfera de bar, se simţi el însuşi turist. Îşi privi ceasul din nou. Mai avea cincisprezece minute pentru a se cufunda în atmosfera plăcută de aici, înainte de a porni spre aeroport. Cincisprezece minute într-un bar în aer liber, care pentru el devenise mai primitor decât propria-i sufragerie. Şi dacă toate acestea nu erau de ajuns pentru a-l atrage, măcar aici nu erau fantome. Dar despre asta nu voia să-şi amintească acum.

Una dintre chelneriţe opri tonomatul pe o melodie country, clasică. Înainte ca protestele să devină revoltă, Pappy lovi cu palma în tejghea.

— Fiţi cuminţi, îi dojeni el, spectacolul de-abia începe.

Rick observase cu plăcere că spectacolul de după-amiază începuse; soarele plutea în mii de culori deasupra apei. Clienţii lui Pappy se adunau pentru actul final. Marele final. Scaunele erau trase de-o parte, scrâşnind pe podeaua aspră. Apoi, ca de obicei, se lăsa un moment de tăcere când parcă toţi îşi ţineau respiraţia... Rick nu se plictisea niciodată la acest spectacol uluitor, un amestec de ostentaţie melodramatică şi demnitate antică.

În timp ce petrecerea continua, aerul se umplea ţie râsete tonifiante şi de clinchet de pahare, într-un colţ Tweed MacNeil îşi luă chitara, se aşează pe un taburet şi testă ascultătorii cu câteva note cunoscute.

— Aşa, zi-i Tweed, implora o femeie beată; refrenul Margaritaville se derula discret şi dulce la adăpostul acoperişului de stuf.

Miss Scarlett se alătură grupului cerând pe un ton grav:

— Cântă din suflet!

După câteva minute, Pappy veni lângă Rick cu un coşuleţ de cartofi prăjiţi. Etalarea continuă cu două halbe de bere care, trântite vârtos pe masă, îşi pierdură gulerele

spumegânde de valuri, de jur-împrejurul lor.

— Cred că o să stau lângă tine.

— O să-mi fie dor de toate astea, Pappy, îi spuse Rick, strângând spuma de pe masă în palmă şi aruncând-o peste balustradă.

— Aşa-i, zise Pappy şi se şterse pe mâini de pantalonul scurt, apoi trase un scaun. În seara asta zbori spre Philadelphia, la părinţii lui Angie. Nu-i de mirare că te-ai îmbrăcat… aşa cum te-ai îmbrăcat. Se uită la Rick jenat. Nu te-ai supărat, nu?

Rick îi zâmbi bătrânului.

— Nu. Vin aici de atâta vreme, încât ce spui nu mă poate supăra!

Se uitară unul la altul, iar glasul bătrânului se domoli.

— Cât a trecut de când a murit Angie?

— Cinci ani, răspunse Rick, apoi sorbi din bere.

De cinci ani venea la Pappy singur.

Privi înainte şi îşi drese glasul căci Pappy îşi pregătea o altă întrebare.

Fusese prea curând copleşit de amintirea ei, iar acum nu voia decât să-şi bea berea în linişte, să se bucure de atmosfera de la Pappy şi de un apus de soare orbitor. Se aşeia mai bine pe scaun şi privi de jur-împrejur. Câţiva turişti îşi aşezaseră aparatele foto pe balustrada şi declanşau obturatorul nebuneşte, doar – doar vor surprinde momentul. Rick îi urmărea, înţelegând că simţeau nevoia să ia cu ei o bucăţică din locul acela. Fluieră uşor ca să se elibereze parcă de senzaţiile ciudate din piept. Apusul de soare la Pappy’s nu era numai al lui. Totuşi, în nuanţele roz-aurii, care scăldau Coconut Key, nu fusese niciodată mai sigur că pământul se rotea mai aproape de amurg. Se răsuci în scaun dând drumul la mâini de pe mânerele uzate. De ce oare era atât de crispat? Chiar dacă un uragan ar fi măturat recifele, barul lui Pappy ar rămâne tot aici când s-ar întoarce el.

— Vine nepoată-mea în vizită.

— Parcă mi-ai mai spus, făcu Rick, zâmbind

prieteneşte bătrânului. Era recunoscător că schimbase subiectul. Nu cred că am cunoscut-o, aşa-i?

— Pe Bryn? Dacă ai fi cunoscut-o, n-ai fi putut-o uita. Ca să vezi, mereu când vine aici, tu eşti la Philadelphia. Şi, cu o încuviinţare a capului conchise cu mândrie: fata e ţapănă!

— Ţapănă zici? îşi puse mâinile una peste alta pe masă. Îmi pare rău că nu o văd.

Pappy îşi ridică şapca de pescar şi se scărpină.

— Altă dată, zise; iar soarele dispărea în zare, în sunetele vibrante de chitară ale lui Tweed Mac-Neil.

— Altă dată, aprobă Rick căutându-şi portofelul.

Pappy îi alungă intenţia cu o mână.

— Lasă banii acolo. În seara asta eu fac cinste.

— Atunci ai grijă, zise Rick, ştiind că pentru Pappy zâmbetul ţinea loc de „mulţumesc”.

Câteva minute mai târziu se afla pe Şoseaua Naţională I, acompaniind radioul şi numărând de pe acum zilele rămase până la întoarcere.

O’rtţlttuhtl I

Rick Parrish se ducea acasă, îşi duse mâna la cravată şi-şi eliberă puţin nodul, apoi îşi mai descheie un nasture de la cămaşă. De-abia aştepta să-şi scoată hainele pe care le purta, să le pună de-o parte, apoi să-şi îmbrace blugii şi să înceapă, ca în fiecare an, să aşeze amintirile despre Angie într-un colţişor mai îndepărtat al inimii.

Vizita anuală la părinţii ei nu devenea mai uşoară, dar cea din acest an se sfârşise. Se încordă pe măsură ce zărea piatra kilometrică a oraşului şi când o văzu, apăsă pe accelerator. Ca un glonţ alb, jeepul lui trecu peste ultimul pod, înainte de a ajunge acasă.

Două săptămâni departe de Coconut Key erau prea mult. Iar acum era atât de aproape de casă, încât îi simţea mirosul.

Primul lucru pe care avea să-l facă era să bea o bere rece la Pappy’s Crab Shack. Apoi urma să treacă pe la şantier. Viaţa îşi relua cursul obişnuit. Bătând cu degetele în volan pe ritmul cântecului Ma/garitaville trecu de pod şi

ajunse pe autostradă. Acel sentiment de „aproape acasă” îl cuprinse „primindu-l cu aceeaşi căldură pe care o simţea când se aşeza pe scaunul de la Pappy. Dădu casetofonul mai tare şi faţa i se lumină de un zâmbet pe care-l încerca de două ore.

Întoarse pe strada şantierului, claxonă de două ori anunţându-şi sosirea, grupului care se îndrepta spre bar. Un nor de prai se ridică în spatele maşinii când intră în parcarea lui Pappy.

Zâmbetul de pe faţa lui Rick dispăru înainte de a frâna. Îşi scoase ochelarii de soare cu un gest rapid şi încercă să împrăştie praful stârnit, apoi privi relaxat prin parbriz.

Avea halucinaţii.

Avea şi motiv, pentru că în urmă cu două săptămâni, Pappy’s Crab Shack fusese acolo, iar acum dispăruse. Oricum, acoperişul nu mai avea aceeaşi culoare şi fusese vopsit în galben-banan. Recunoscu zugravul. Tweed era înăuntru cu doi oameni care fixau o firmă nouă:

CHEZMADISON

BUCĂTĂRIE ORIGINALĂ ÎN INIMA RECIFELOR SE DESCHIDE CURÂND

— Tweed! strigă Rick oprind motorul. Ce naiba se petrece aici?

Flutuiind pensula, bărbatul de pe scară îi răspunse:

— Multe şi n-o să-ţi placă niciuna. Tweed făcu cu ochiul. Ei, poate unele o să-ţi placă, dar mai bine te-ai duce înăuntru să vezi.

Rick sări din jeep; şocul de moment se transformă într-o furnicătură pe şira spinării. Ce punea la care Pappy Madison? Traversă parcarea spre o alee din cărămizi, mărginită de petunii recent sădite şi începu să se dezmeticească.

Ajunse la prima treaptă şi ezită, apoi pipăi treptele cu tălpile. Scârţâitul dispăruse. Pufni pe nări nemulţumit. Toate treptele fuseseră înlocuite. La fel şi balustrada şubredă. Urcând treptele două câte două ajunse la ultima şi păşi pragul barului înăbuşindu-şi un oftat.

Era mai rău decât şi-ar fi putut imagina. Po delele pătate de bere fuseseră lustruite, mesele vechi înlocuite, iar pictura de pe perete, imaginând o sirenă, fusese acoperită cu un strat dublu de vopsea galben-banan.

Ce grozăvie îl mai aştepta? se întrebă el rotindu-şi privirea prin încăpere.

Insulta supremă îl lovi în piept ca un trăsnet. Scaunul de căpitan, din lemn de pin, pe care toţi din Coconut Key îl ştiau ca fiind al lui, scaunul lui de poker, scaunul pe care se lăuda când venea de la pescuit, cel pe care leşinase de multe ori, fusese vopsit şi azvârlit într-un coij, ca un memento de istorie clasată. Inima îi sări din piept, apoi îi reveni la loc cu o puternică dorinţă de răfuială… şi de răzbunare împotriva celui care îndrăznise să hulească împotriva lui.

— Pappy, mişcă-ţi fundul încoace până nu… Cuvintele lui Rick se amestecară cu cele ale unei roşcate mlădioase care ieşea cu spatele din bucătărie, cu braţele pline de şerveţele.

— Comenzile se primesc pe uşa din spate, vă rog, spuse ea. Şi vă mai rog să… oh!

Rick o speriase tot atât cât ea îl speriase pe el. În acel moment de tăcere, Rick o măsură din cap până-n picioare, privind într-o oglindă de pe perete. Era slabă dar bine formată, cu un aer sofisticat pe care el îl sesiză imediat. Ce mai, pieptănătura modernă îi sugera asta imediat. Tunsoarea care-i umfla părul într-un stil care parcă sfida gravitaţia, îi completa chipul uimit cu o aură stacojie.

Nu păru surprins văzând-o clipind. Printre genele ei dese şi răsucite reuşi să-i distingă ochii de culoarea chihlimbarului înainte de a-i închide.

— Pappy nu este aici, spuse ea, privindu-i cu interes mâinile. Lăsă şervetele să cadă într-un coş la picioarele ei. Eu sunt nepoata lui, Bryn Madison.

O urmări cu privirea când se aplecă încet dar provocator. Şi, în timp ce ridica şervetele, Rick urmărea legătura costumului de baie alunecând în sus şi în jos pe

spinare. Văzuse sute, poate mii de femei în costume de baie sumare, dar acest v-aţi ascunselea al pielii ei era cu totul diferit. Fiecare mişcare era ca o invitaţie la atingere, acolo sus, ia baza spinării. De fiecare dată când se ridica, Rick strângea unghiile în palmă, aşteptând să fie ultima. Respiră uşurat când fata împături ultimul şervet şi-l aşează în coşul ridicat pe şold.

Bryn se ridică zâmbitoare, întinzându-i mâna ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi nici nu se întâmplase; nu încă.

Rick ştia ce gen de femeie era, de la şantier.

Trebuia să aştepte pe margine, cu entuziasm până la prima muşcătură de undiţă, sau până ce prima adiere a brizei îi va deranja coafura. Frumoasă foc sau nu, îşi spuse ca pentru sine că trebuia să se aştepte la acelaşi lucru şi în cazul de faţă. Nu se înşelase niciodată când era vorba de femei.

Apoi îl atinse ea.

Mâna ei fină, cu manichiura perfectă, se strecură într-a lui, degetele înlănţuindu-i palma uşor, până ce i-o strânse cu siguranţă. După felul hotărât în care dădea mâna, îşi spuse că teoria lui nu era valabilă în cazul ei. Peştele nu muşcase. Înota încă. Cu fiecare clipă care trecea, atingerea ei începea să trimită mesaje tulburătoare. Încrezătoare. Capabilă. Insistentă. Provocatoare. Ameninţătoare. Ameninţătoare? De unde îi venise această idee? De unde-i veniseră toate aceste idei? Nu ştia nimic despre ea, decât că Bryn rima cu „învins” şi că pielea ei mirosea a frişcă şi scorţişoară.

— Eu sunt Rick Parrish, se prezentă el pe un ton iritat, pe care nu şi-l recunoscu. Îşi drese vocea.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, Rick?

Era sigur că se întâmpla ceva, dar nu-şi dădea seama ce. Era încă preocupat de voioşia cu care ea dăduse mâna şi de aroma combinată care îl tulburase puţin. Liniştea pe caee şi-o apăra fusese tulburată. Motivul nu era numai zâmbetul fetei şi siguranţa cu care-şi unduia şoldul pe care se sprijinea coşul. Privirea i se abătu spre oglinda în care

se reflecta în detaliu fusta ce-i mângâia delicat şoldurile. Şolduri unduitoare, tari. Simţi că-l mănâncă palmele. Femeia îi amintea de sirena pictată pe peretele barului. De fapt, s-ar fi putut ca tocmai ea să fi pozat.

Rick se împotrivi tentaţiei de a se afunda cu totul în reflexia din oglindă a spatelui ei. Bineînţeles că nu încălca nicio lege dacă se uita. Chiar şi aşa, ştia că o căuta cu luminarea dacă nu se oprea. Compară spatele lui Bryn cu cel al sirenei. Se întoarse spre perete, îşi muşcă buza şi expriră brusc. Privise atât de mult spatele femeii încât uitase că sirena nu mai era acolo. Şi, cu acest gând arzându-i în minte, se întoarse spre ea. Ea era principalul vinovat pentru toate. Şi pentru faptul că adrenalina îi clocotea în tot corpul. O privi cum răscolea prin bucăţile colorate din coş şi o urmă spre bar.

— Dacă vrei să te angajezi ca barman sau bucătar, nu cred că avem…

— Nu caut de lucru. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Şi unde e Pappy? întrebă el cu un ton nesigur.

Ea lăsă coşul şi îl privi. Colţurile buzelor i se ridicaseră într-o încercare de zâmbet trufaş, care răscoli stomacul lui Rick. Pe toţi dracii. Dacă nu-şi va fixa privirea pe spatele ei unduios, nu va reuşi să-i surprindă gura. Gura proaspătă ca un trandafir ce-i zâmbea într-un fel care adăuga „zăpăceală” pe lista tulburărilor.

— Aici se face o renovare necesară. Se simţea nevoia, răspunse ea cerând o încuviinţare cu capul. Pappy este încă în spital, aşa că nu vom putea deschide până ce…

— Stai puţin, sări el cu interes. O senzaţie de răceală umedă îi străbătu corpul când auzi de „spital”. Mai spune o dată. Ce caută Pappy în spital?

— Şi-a rupt piciorul călcând pe o treaptă putrezită. Bineînţeles că am refăcut imediat amândouă scările. Apoi am început să mă ocup şi de rest.

Rick scăpă o înjurătură scurtă care atrase privirea fetei. Apoi dădu din cap scuzându-se, încercând în acelaşi timp să se elibereze de amintirile cu Angie. Aceste amintiri cu care se mai amăgea încă aveau să dispară într-un an.

„Oare ea…” şi închise ochii ca să uite, dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că unele lucruri vor rămâne.

— Vreau să spun, o să se facă bine, nu-i aşa?

— Chirurgul ortoped m-a asigurat că se vindecă, dar bunicul va trebui să mai rămână în spital câteva săptămâni. Eşti client de-al lui?

— Sunt prieten cu el şi sunt proprietarul şantierului Parrish. Construiesc vase de pescuit. Făcu un semn cu capul spre nord şi privi spre şantier până ce ea se uită în aceeaşi direcţie. Am fost plecat, adăugă el.

— Rick Parrish. Sigur. Pregătesc prânzul pentru oamenii tăi de când bunicul a avut accidentul. Aş vrea să mă plimb cu barca într-o zi când nu sunt prea ocupată. Poate…

— Ce s-a întâmplat cu Linda şi Susan? De ce nu gătesc ele?

— Chelneriţele? A trebuit să renunţ la ele. Şi-au găsit de lucru într-o staţiune la Islamorada. Cred că se cheamă Conch Castle. Dacă le mai interesează, le voi reangaja când deschidem localul, între timp însă, trebuie să mergem înainte, adăugă ea.

— Deci asta-i, murmură el, privind iar prin încăpere, apoi ridicând braţele: e de necrezut.

— Ştiu. În ultima vreme nu prea m-am ocupat de bar; când am revenit mi-am dat seama că lucrurile s-au cam învechit pe-aici şi privi dezaprobator în jurul ei.

Aşeză coşul pe bar, luă un şervet alb, îi rupse eticheta apoi îl împături.

Bryn nu înţelegea ce i se spunea. Dar în curând avea să înţeleagă.

Rick se gândea la naivitatea ei dezarmantă. Ştia însă să aştepte. De îndată ce ve termina de trebăluit şi de împăturit şervetele şi când va fi atentă la el, urma să-i spună cam cum stăteau lucrurile pe acolo. Şi, după câtă treabă avea acum, părea că mai avea de aşteptat. Era foarte răbdător. O urmărea cum împătureşte şi aranjează materialul, răsucindu-l şi netezindu-l poate pentru ultima oară. Degetele ei fine mângâiau pânza albă desenând

cercuri roşietice, de culoarea unghiilor. Fantezia lui rătăcea; oare ce senzaţii i-ar da pe corp aceleaşi degete? O privea cum, cu îndemânare feminină, răsucea o simplă bucată de material transformând-o într-o operă de artă. Şi, cum se concentra asupra mâinilor ei, se cufundă timp de câteva secunde într-o beţie de fantasme erotice. Idei provocatoare făceau să-i clocotească sângele.

— Vezi ce poţi face cu puţină inspiraţie şi uşoară transpiraţie? întrebă ea, ridicând un şervet împăturit în formă de pasăre. îl răsuci, mişcându-i colţurile ca nişte aripi. Un miracol.

— Da, dar se spală singur? o tachină el cu sarcasm. Ea nu sesiză nuanţa. Râsul ei zburdalnic pasă înapoi ironia, făcându-l să regrete. Realiză răutatea cu care îi vorbise, pe când ea voia să îl amuze. Refuzase o mulţime de astfel de momente, dar acesta era diferit. Că tot vorbeam de păsări, unde-i domnişoara Scarlett?

— A, domnul Latham s-a oferit să o ia la dânsul până aranjăm aici. Şi nu va dura mult, căci voi arunca lucrurile vechi şi voi aduce mobilier nou, răspunse ea arătând spre mobila uzată şi reclamele de bere prăfuite, îngrămădite într-un colţ. Sprijinindu-şi coatele pe marginea barului şi bărbia pe degetele înlănţuite îşi întoarse faţa către el. E uimitor câte poţi face cu puţin efort şi hotărâre în aşa puţin timp, nu-i aşa?

— Uimitor? îşi pipăi bărbia aspră, coborându-şi degetele spre mărul lui Adam… Poţi vedea lucrurile şi aşa, îi răspunse privind-o stăruitor.

Îşi spunea că nu îl interesa felul în care părul ei flutura când se apleca spre coş şi nici privirea ei visătoare, în timp ce vorbea despre local. Nici măcar vârful pantofului pe care îl mişca în faţă şi în spate. În niciun caz nu-l interesa felul în care răsucea un alt şervet între degete, mişcându-i marginea intenţionat, râzând iarăşi. Era înfuriat. Şi puţin excitat, ceea ce îl deranja şi mai tare…

Bryn căută în coş şi luă un alt şervet, de data aceasta de culoarea caisei. Părul mulţumită de alegerea ei, îi netezi

cutele întinzându-l pe bar şi reluă:

— Culoarea este foarte importantă pentru starea de spirit, eşti de acord? El nu-i răspunse. Vreau să zic, eşti de acord că Pappy’s Crab Shack avea nevoie de o operaţie estetică, nu?

— Ce ai făcut tu aici e mai mult decât o operaţie estetică, răspunse el, neputând să-şi ascundă emoţia din glas. Pappy va avea un şoc când va vedea.

— Râsul ei îl răscoli, dându-i un fior neaşteptat.

— Pappy nu tfa avea niciun şoc, Rick. Mi-a dat mână liberă să aranjez aici. Începu să dea din mâini, îndepărtându-se de bar. Specialitatea mea este designul pentru restaurante de hoteluri. De

J obicei lucrez în parametrii stabiliţi de această ac itivitate. Acum nu pot spune că nu-mi place dis-l ciplina dar, de data asta, nimeni ng-mi va spune ce să fac.

Tăcu şi îl privi zâmbind cu înţeles.

El rezistă dorinţei de a face la fel. Bryn parcă nu-i observase buzele crispate şi continuă să-i vorbească despre planurile ei de ruinare a lui Pappy…

— O să arate splendid; luminos şi aerisit. Voi pune draperii din dantelă la ferestre. În partea de sus vor fi lambriuri în zigzag. Strâmbă din nas şi adăugă: ăsta va fi când voi găsi pe cineva care să aranjeze tavanul. Vreau să-i păstrez aerul tropical şi să-i dau în acelaşi timp o notă tradiţională franţuzească. Oh, şi barul va fi pentru vinuri, nu ca acesta, spuse ea alungind cu un gest rafturile cu rom, gin, lichioruri asortate.

Rick o urmărea învârtindu-se prin încăpere şi arătându-i locurile pe care le va modifica. Cu fiecare piruetă, energia ei sporea. Cu fiecare idee nouă a ei, Rick simţea cum lumea lui se năruie.

— Pentru început, meniul va fi limitat. Vreo patru antreuri. Şi nu vreau coji de alune nicăieri. Am găsit coji în dormitoare. Îţi dai seama? Bătu din palme, apoi le aduse sub bărbie şi se întoarse către el. Deodată se opri ca şi cum s-ar fi lovit de ceva. De ce mă priveşti aşa?

Ochelarii de soare îi alunecaseră chiar când ea

începu să-şi plimbe degetele între sâni. Ar fi putut să se uite în altă parte, la altceva, dar Rick nu se putea abţine să o privească dezmierdându-se astfel. O clipă deveni solemnă şi începu să vorbească serios, ca apoi să pară din nou un copil entuziasmat într-o tabără de vară. Prima postură era interesantă, aşa cum a doua era mişcătoare. El îşi potrivi ochelarii de soare, ştiind că nu se vedea cum privealogul dintre sâni, pe care ar fi voit şi el să-l atingă.

— Spuneai că Pappy s-a lovit la cap, zise el scoţându-şi haina şi azvârlind-o peste bar.

— Nu. îl privi cu suspiciune, lăsând mâna în jos. Momentul de visare se sfârşise; tonul deveni didactic, iar el îl detesta. Ţi-am spus, i-a alunecat piciorul pe o treaptă putredă.

— Cred că s-a lovit la cap, adăugă Rick cu convingere. Da, doamnă, şi se îndreptă spre scaunul lui, trăgându-l în mijlocul încăperii. Se aşează şi îşi rezemă picioarele pe bară, apoi îşi încrucişă braţele. De fapt, eu cred că nu-i este uşor lui Pappy să te lase să faci toate astea în localul său. Şi crede-mă pe cuvânt Bryn, chestia aia cu bucătăria tradiţională şi cu dantela nu va prinde aici.

Bryn Madison îşi fixă privirea pe bărbatul lat în umeri, care se odihnea pe scaunul uzat al căpitanului. Strânse din buze, abţinându-se de la un oftat adânc. Rick Parrish era arogant, sigur pe el şi consecvent. Toate acestea erau motive pentru a-l pofti afară, dar acest bărbat avea ceva care o oprea să facă asta. Trecând peste faptul că avea cel mai consistent bagaj de testosteron pe care îl văzuse ea vreodată; şi peste faptul că bronzul lui natural, părul auriu şi înfăţişarea chipeşă îl făceau şi mai atrăgător, iar aerul de bărbat matur îi atrăsese privirea de la început; şi trecând şi peste faptul că privirea lui azurie o încinsese şi îi aţâţase simţurile într-o alertă specială. Toate acestea, îşi spunea ba, nu erau decât o reacţie la prezenţa irezistibilă a unui bărbat. Cel mai fascinant la Rick era pasiunea, apoi încercarea de a şi-o ascunde. Şi faptul că nu putea.

Îl privea desfăcând nodul de la cravată. O scoase şi o împături. O puse în buzunarul de la pantaloni, îşi descheie cămaşa, lăsând să se vadă cârlionţii de pe piept. Rapid îşi închipui că-l vede deschizând toţi nasturii în spatele cărora, pieptul de mascul, abunda de păr… Un piept pe care să-l mângâie, să-l excite, să-l sărute. Iar când şi-ar deschide braţele rostindu-i numele, să-şi lipească obrazul de muşchii aceia calzi şi fermi.

Reveria ameţitoare continuă până când o alungă cu un gest deasupra frunţii.

— Dragă Bryn, reluă el, scuturând o scamă imaginară de pe genunchi, ştiu despre ce vorbesc. Îţi iroseşti timpul şi banii lui Pappy. Deschide ochii şi opreşte-te cât se mai poate. Faci o mare greşeală.

O clipă rămase uimită de apelativul familiar „dragă”. Nu mai auzise cuvântul acesta de la ultima legătură serioasă. Probabil că nu logodnicul ei fusese de vină pentru faptul că emoţiile erau resimţite numai de el. Şi nici nu-i venise greu să-i arunce în faţă inelul, când o acuzase că-şi iubea cariera mai mult decât pe el. Asta se întâmpla acum trei ani şi, deşi ceasul ei biologic nu-şi oprise alarma, nu-i plăcea să i se amintească de ce avea nevoie: un bărbat pe care să-l iubească şi de care să fie iubită, un copil şi celelalte dezmierdări pe care aceştia i le puteau oferi.

Iar acum Rick Parrish, un om pe care de-abia dacă îl cunoştea, rostise acel „dragă” pe un ton atât de cavaleresc încât îşi simţise obrajii arzând de furie. În plus, el încerca să stăvilească avântul din vele, spunându-i că nu putea face faţă unei banale renovări a localului bunicului ei. Şi, ca să pună capac la toate, încerca să o convingă că ideile ei erau total greşite pentru barul lui Pappy.

Căută să-şi descheie nasturii de la jachetă, dar degetele începură să-i tremure când constată că şi-o scosese deja.

Rick Parrish nu va fi iertat pentru a-i fi luat în râs experienţa. Pentru început, avea să-l copleşească prin amabilitate…

— Ei bine, dragă Rick, nu sunt de acord cu tine,

începu ea impregnându-şi cuvintele cu o dezarmantă politeţe. Cred că în Coconut Key e nevoie de un restaurant de clasă. Un loc special…

— Oamenii pot-merge în Key West, dacă vor ceva special, zise el lăsându-şi picioarele jos; şi, ca o desconsiderare a eforturilor ei, arătă cu mâna împrejur. Dar ei nu caută acest gen de „special”, ei vor barul lui Pappy.

— De unde ştii tu ce vor oamenii? întrebă ea, măsurându-şi fiecare cuvânt.

— Pentru că trăiesc aici de-o viaţă şi ştiu. Să-ţi spun eu ce vor; un loc unde să-şi pună picioarele pe masă, unde să poată arunca pe jos coji de alune şi unde să asculte muzica la maximum. Căutând cu ochii într-un colţ, Rick sări de pe scaun ca ars, şi-l trânti cu mânie. Îşi scoase ochelarii de soare şi o întrebă aproape şoptit; Ce-ai făcut cu tonomatul?

— L-am dus jos, în magazie. Vine cineva de la Grassy Key să-l vadă. îl privi fix şi înţelese că nu renunţa. Eşti de acord cu asta?

— Vinzi tonomatul lui Pappy? Şi, înainte ca ea să-i răspundă arătă cu ochelarii colţul gol. Să ştii că tonomatul nu va părăsi Coconut Key. Tonul cobora ameninţător.

— E un ordin, domnule Parrish sau o ofertă de cumpărare?

Apoi luă coşul cu şervete şi se îndreptă calm spre bucătărie cu un răpăit de tocuri. Ajungând în bucătărie îl aşteptă ştiind că nu va renunţa, aşa cum făcuseră câţiva bărbaţi pe care-i înfruntase în cariera ei. Personalitatea impetuoasă a lui Rick Parrish nu o dezamăgea ci o făcea să se simtă victorioasă, mai ales când îl auzi apropiindu-se.

— Ăsta-i adevărul, strigă el, trântind uşa de peretele bucătăriei.

Bryn aşează coşul pe butucul măcelarului, îl împinse puţin şi inspiră adânc, măsurat, înainte de a-l privi din nou. Dacă i-ar fi privit mâinile l-ar fi văzut tremurând, dar ea privi întâi spre uşă. Rick îşi sprijinea mâna cu degetele răsfirate pe panoul de lemn, dar când intră lăsă mâna în

jos. Dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, ar fi fost impresionată de puterea cu care-şi ascundea emoţia. Dar Rick Parrish îi contracară reacţia şi o atinse în punctul sensibil. Libidoul ei fusese reactivat. Explozia de energie o tonifica.

— Te porţi de parcă ai fi stăpân aici, dar nu eşti… – în orice caz nu aici, apoi îşi atinse iar locul dintre sâni. Eu sunt şi am ochii deschişi. Locul ăsta, avea într-adevăr nevoie de reparaţii. Odată cu accidentul, şi bunicul a deschis ochii; şi-a dat seama că era timpul pentru o schimbare. Iar eu sunt bucuroasă că pot fi instrumentul acestei schimbări.

— Schimbare? întrebă el, punând ochelarii în buzunarul cămăşii iar mâinile în şold. În afara câtorva reparaţii minore, nu era nevoie de o asemenea schimbare. Acesta este un bar local, pentru localnici. Prieteni, oameni adevăraţi.

— Nu mă deranjează. Vor fi mai mult decât bineveniţi la Madison, interveni ea încrucişându-şi braţele şi păşi înapoi până ce se opri în butucul măcelarului. Atâta timp cât se îmbracă potrivit.

— Uite ce e, se auzi vocea lui care devenea mai convingătoare şi, în acest efort, muşchii începură să-i vibreze, îi ştiu pe oamenii aceştia şi îl ştiu pe Pappy; cred că ar trebui să încetezi cu schimbările tale şi să aştepţi să vadă şi Pappy cât de departe ai mers.

— Pappy ştie ce vreau să fac. Aş vrea să ştiu de ce crezi tu că e treaba ta?

— Îţi spun de ce e treaba mea, zise el. Tot ce se întâmplă în Coconut Key e treaba mea. Am asistat la ruinarea prea multor orăşele din cauza staţiunilor moderne, a risipitorilor sezonieri şi a antreprenorilor cu capetele în nori. Apoi se duse în partea opusă a mesei şi se întinse spre Bryn: Doamnă, trezeşte-te. Aici oamenii nu vor şi nici nu au nevoie de grote cu ferigă, sau de Chez Buffy al tău, cu meniuri sofisticate, liste de vinuri scumpe, sau de bărcuţele tale de jucărie; şi scoase din coş un şervet împăturit.

Ea îi smulse şervetul din mână…

— Asta nu-i bărcuţă.

— Oh, scuză-mă, e o pasăre.

— Este o pălărioară de sărbătoare. Dar, mai important e că este din pânză şi că nu are tipărite pe ea glume nesărate.

Acum încerca să destindă tensiunea cu un zâmbet, dar el nu pricepea. Şi oftând zgomotos, ridică din sprâncene întrebându-l în glumă:

— Şi chiar nu dai nicio şansă pentru Chez Madison? Doar nu închid localul, îi schimb doar aerul, îi dau puţină clasă.

— Pappy’s Crab Shack are clasă, rosti el sec.

— Ei bine, acum va avea alt fel de clasă, insistă ea pe un ton constant. Orăşelul acesta are nevoie de un restaurant mai select şi nu numai pentru plăcerea pe care o va aduce oamenilor de aici. El va atrage precis turişti, locuitori sezonieri şi poate şi lume din orăşelele învecinate.

— Nu prea avem nevoie de intruşi pe aici.

— Dacă ei aduc prosperitate…

— Prin ce-ai spus acum, dovedeşti crt de puţin cunoşti comunitatea noastră; dacă oamenii ar fi fost interesaţi de o astfel de prosperitate şi-ar fi vândut pământul de mult întreprinzătorilor.

— Spune-mi, ce anume nu-ţi place din schimbările mele?

Rick dădu din cap.

— Chiar nu-ţi dai seama? Vrei să faci aici un loc căruia Pappy nu-i va face faţă. El e bătrân; şi el şi cei din personalul lui pot fierbe raci, pot desfunda un butoi de bere şi pot prinde vântul. Cam atât, Bryn; nu te gândeşti că după ce aranjezi localul, îl laşi pe Pappy cu mai mult decât poate face faţă?

Îşi bătuse joc de planurile ei. îi insultase puterea de judecată. Reuşise chiar să o aducă în pragul revoltei. Dar nu-i va permite să pună la îndoială dragostea ei pentru bătrân.

— Nu-i voi face aşa ceva bătrânelului meu. îl iubesc

prea mult ca să las să i se întâmple ceva rău.

— Eu nu zic că nu-l iubeşti pe Pappy. Tu vezi lucrurile doar din punctul tău de vedere, nu dintr-al lui; şi, nu-mi spune mie că-ţi pasă de Coconul Key sau de cei de aici, fiindcă ai dovedit deja, că nu ştii nimic despre ei. Bryn, să ştii că modul de viaţă de aici trebuie păstrat. Ce ai tu în minte l-ar putea distruge, iar încercarea ta va eşua.

— Rick, dar vorbim doar de un restaurant.

— Nu, răspunse el, lovind cu palma în perete, tu vorbeşti de un restaurant; eu vorbesc despre instituţia comunităţii. Pappy's Crab Shack este… este…

Cuvintele nu-i mai veneau şi îşi trecu degetele prin păr, apoi se sprijini de colţul mesei. O privi fix, reţinându-şi un mârâit scurt. Ea îl privi tot fix, simţind că genele îi iau foc. Rick Parrish era cel mai încăpăţânat, cel mai stăpân pe sine şi cel mai încântător bărbat pe care-l cunoscuse. Şi, pentru niciunul din aceste motive, nu avea să se predea sau să renunţe. Nici acum, nici mai târziu. Bătând uşor cu unghiile pe suprafaţa de lemn îşi aplecă puţin capul.

— Totuşi, eu cred că mai este ceva despre care nu vrei să-mi vorbeşti. În afară de grija pentru Pappy şi de devotamentul pentru oamenii de aici, ce altceva te mai deranjează?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el privind-o atent.

Ea începu să se plimbe în jurul lui. Şi cum întorcea capul să o vadă, Bryn era atentă la freamătul firelor de păr şaten-deschis care îi jucau pe guler. Când ajunse în spatele lui, renunţa să o mai privească şi trase adânc aer în piept, reţinându-l mult timp. Simţea că Rick Parrish nu era genul de om care să stea mult cu spatele la cineva, preferând atacul frontal; cu toate acestea ea reuşise să-l reducă la o tăcere încordată. Bărbatul rămase în aceeaşi poziţie rigidă care-i păstrase cămaşa, alunecând impecabil pe umeri. Mesajul pe care-l avea de transmis se evaporase, căci în faţa ei, Rick Parrish stătea ca şi când invita să fie atins. Ca o săgeată, acest mesaj străbătu fiinţa femeii. Dar ea tocmai se hotărâse să nu-l atingă. Se stăpânea să nu-şi apese palmele peste unghiul perfect ce-i desena spatele, sau să-şi

coboare degetele pe şira spinării lui. Sau să-i contureze gura cu degetele. Aşa că, ducând o mână la ureche, îşi înţepă buricul degetului cu încuietoarea cercelului până ce simţi o durere. Apoi îl frecă şi se felicită că reuşise să alunge acea idee trădătoare. Petrecuse prea mulţi ani clădindu-şi o reputaţie profesională, pentru ca acum să-şi permită asemenea gest cu un străin. Trecând în partea opusă se apropie de el şi-i văzu muşchii maxilarului tresăltând…

— Rick, sunt cumva şi motive personale… dar tăcu fiindcă el îşi întoarse brusc capul spre ea.

Deodată el preluă controlul situaţiei, anesteziind-o cu privirea.

Dacă ar fi continuat aşa, cu siguranţă că ar fi trebuit să-l atingă şi să se sprijine de el. Corpul ei vibrând de feminitate s-ar fi lipit de masiva lui masculinitate încăpăţânată. Dacă ar leşina, el ar prinde-o în braţe, dar el le încrucişă la piept. Se apropie de ea coborând capul. În alte condiţii ar fi putut să o sărute sau să se lase sărutat. Dar, din intensitatea privirii, ea înţelese că pentru ea, pe listă nu era trecut sărutul. Îşi spuse: „Cu buzele tale, sărutul ar trebui să fie pe lista ta pentru mine”. Ideea neruşinată îi aprinse obrajii.

Rick se gândi să se retragă, dar nu simţise atâta viaţă în el de mulţi ani. Apoi închise ochii şi-şi aminti de lucruri importante din lumea lui, căreia ea nu-i aparţinea.

— Dacă ţi-ar păsa de Pappy, de locul ăsta şi de oamenii ăştia… dar ţie nu-ţi pasă.

Ea se apropie.

— Ba îmi pasă.

— Îţi pasă pe naiba, şopti el, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Te rog, nu mai vorbi aşa, îl imploră ea frecându-şi palmele.

— Te rog să nu te mai amesteci, insistă el pe un ton ridicat.

Se auzi o a treia voce, iar ei tresăriră în acelaşi timp.

— Dacă v-ar păsa la amândoi măcar puţin de oamenii

de aici, ar trebui să ne punem dopuri în urechi.

Rick respiră uşurat imediat ce înţelese cine stătea în uşa barului: cea mai veche conducătoare a galeriei din Coconut Key.

— Bună, Liza, nu ştiam că eşti aici.

— Nici nu mă miră, răspunse femeia chicotind. Dacă v-aţi reveni amândoi după repriza asta de replici emoţionante şi dacă aţi ieşi din bucătărie „fără cuţite”, aş vrea să vă vorbesc.

El sesiză ceea ce voia să spună Liza, care vorbea despre reacţiile chimice dintre o femeie şi un bărbat, la care tocmai asistase; erau reacţii pe care Rick le putea neutraliza oricând, numai că acea dorinţă fizică era greu de neutralizat. Ce îl deranja pe el nu avea nicio legătură cu femeia aceasta nărăvaşă, cu pieptănătura şi manichiura studiate. E drept că reuşise să-i trezească dorinţe uitate şi că îl atinsese acolo jos, în locurile întunecoase şi singuratice în mai puţin de douăzeci de minute, dar asta nu însemna prea mult.

La naiba, nu o dorea pe Bryn Madison; îşi dorea barul la loc!

Rick nu-şi putea imagina că, apariţia întâmplătoare a lui Liza Manning ar putea veni ca o binecuvântare, dar astăzi întrezărea această posibilitate. Văduva de şaizeci de ani, cu părul arămiu, avea întotdeauna o problemă pe care, susţinea ea, numai căpitanul Parrish putea să o rezolve. Chiar în acel moment ar fi fost încântat să o ducă pe neobosita doamnă pe apă până la Havana, dacă i-ar fi cerut-o.

Oricât de nerăbdător ar fi fost să încheie discuţia emoţionantă cu Bryn, totuşi nu se transformase într-un nebun lunatic. O cunoştea pe Liza şi ar fi fost o greşeală să continue discuţia. Viaţa văduvei era dedicată serviciului comunităţii şi atragerii oricărei alte persoane în aceeaşi activitate. Pe cât posibil, încercase să-i limiteze eforturile de a-l implica şi pe el în proiectele ei. Desigur, pentru, el Coconut Key însemna foarte mult, dar nu era genul care să se lase antrenat în nesfârşitele şedinţe ale comitetului. Şi

erau puţini care-i scăpaseră bătrânei. Liza îl solicitase la renovarea clădirii pompierilor, la semnarea unei petiţii pentru un program de îmbunătăţire a reciclării şi la o partidă de pescuit cu copiii de la grădiniţă, partidă care-l costase două undiţe bune şi o după-amiază deprimantă. Şi, toate acestea se petrecuseră doar în timpul unei săptămâni.

— M-am întors în după-amiaza asta, Liza, şi tocmai am auzit de Pappy, spuse el depărtându-se de Bryn.

Liza, care stătea în prag, îi privi înţelegătoare şi aprobă dând din cap tocmai când Rick se îndrepta spre bar. Un bar fără bere. Îşi strânse pumnii ca să-şi stăpânească mânia; Bryn Madison ducea localul la pierzanie.

— Ce ruşine cu accidentul lui Pappy, nu-i aşa căpitane? Şi fără să aştepte un răspuns continuă: Bryn se duce la el dimineţile, iar eu după-amiezile.

Am înţeles amândouă că nimic nu poate fi mai rău decât să fii singur în spital.

Liza o chemă pe Bryn lângă ei, la bar.

— Draga mea, ştiu că eşti ocupată, dar nu vii şi tu aici?

— Nu cred că ar trebui…

Cum tonomatul nu cânta şi barul era gol, Rick sesiză ezitarea din glasul ei. Fusese oare atât de agresiv încât acum îl evita? Sau încerca să scape de el discret?

Şi, în fond, de ce naiba îi păsa lui de asta? El avea unde să se ducă, avea destui prieteni şi o afacere de condus. În ceea ce o privea pe Bryn Madison, ea putea să-şi „unduiască” trupul sexy altundeva decât în Coconut Key.

— Uită-te aici, Liza. Bryn apăru în prag cu braţul plin de materiale purpurii. Comanda tocmai a sosit din Carolina de Sud acum câteva ore. Culoarea asta ţipătoare nu se va asorta cu cele pastelate. O să le trimit înapoi de îndată ce le voi ambala.

— Eşti sigură că asta vrei? întrebă Liza. Eu cred că aceste culori festive trezesc în oameni ce au ei mai bun, adăugă ea aranjându-şi borul pălăriei galbene de pe cap.

Profitând de ocazia de a se elibera de încăr cărora emoţională de care se săturase deja, Rick spuser

— Întrucât nu mă pricep la şervete purpurii, o să vă las să le hotărrfi soarta şi o să mă întorc la şantier.

Dacă nu s-ar fi uitat la Bryn, ar fi ajuns deja la jumătatea scărilor până să termine fraza. Le-ar fi făcut cu mâna şi ar fi plecat, dar făcuse greşeala fatală de a o privi încă o dată, o secundă. Felul în care îşi încrucişase braţele şi se sprijinea de tocul uşii nu ar fi trebuit să-l hipnotizeze, dar se întâmplă tocmai invers. Cu materialul purpuriu strâns involuntar între bra (e şi sâni, Bryn reuşise din nou să-şi expună acei delicioşi centimetri de piele de la brâu. Din acel punct fierbinte privirea lui urcă încet şi chinuitor, până ce îi întâlni ochii implacabili. Şi cum o cunoştea de mai puţin de o oră, îi recunoscu deja „acea privire". O privire care îl provoca să spună ceva. Însă pierdu ocazia fiindcă Liza, cu corpolenta ei, eclipsă imaginea fetei. Bătrâna naviga în raza lui vizuală ca o navă măreaţă.

— Stai aşa căpitane Parrish; să-(j spun ceva ce vrei să auzi.

Tresări, îndoindu-se de cuvintele ei de două ori: o dată de refuzul lui Liza de a-l lăsa să plece şi a doua oară de reacţia fetei la auzul cuvintelor „căpitane Parrish". Nu ştia cum avea să-i explice partea cu „căpitane", pe care nici el însuşi nu o prea înţelegea; în Coconut Key erau o mulţime de căpitani de nave de pescuit, dar el era singurul căruia i se atribuise titlul permanent de căpitan.

O privea insistent pe bătrână, voind să afle problema pentru a putea pleca. Nu aşteptă prea mult.

— Ieri seară, în timpul întâlnirii cu Prietenii Bibliotecii, începu Liza, am început să discutăm despre starea deplorabilă a ambulanţei noastre. Ştiai că Pappy Madison a fost dus la spital pe bancheta din spate a camionului lui Sol Bernstein, fiindcă rezervorul de benzină al ambulanţei ruginise? Rezervorul a fost înlocuit, dar e o chestiune de timp până ce altceva poate să se întâmple…

— O situaţie neplăcută, de acord, răspunse Rick, făcându-se că nu aude răpăitul tocurilor lui Bryn.

Trebuia să plece de acolo ca să nu mai fie antrenat într-o altă discuţie.

— Bunicul a fost dus la spital cu un camion? veni ea înspre bar acompaniată de un răpăit iute, apoi îşi duse o mână la piept. Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

— Da, draga mea, aşa s-a întâmplat. Cum ambulanta era în acea stare, echipa de urgenţă nu a putut ajunge la Pappy mai repede decât l-au putut duce Sol şi Tweed MacNeil. Şi-au dat toată silinţa, iar pe bietul Pappy îl durea foarte rău piciorul când au ajuns la camera de gardă. Bătrâna privi în jos şi adăugă: Căpitanul Parrish poate să-ţi spună cât de importantă este o ambulanţă bună, pentru că…

— Liza, i-o tăie scurt Rick, ce voiai să-mi spui de fapt?

Privirea lui o avertiză, iar el îşi dădu seama că încercarea de a-i distrage atenţia de la acel subiect personal şi dureros avusese efect, fiindcă ea amuţi şi privi din nou în jos. Acum subiectul Angie era reactualizat. În acel moment şi el şi Liza se uitară jenaţi la Bryn.

După privirea ei îngrozită, Rick înţelese că încă şi-l imagina pe bunicul ei în camion. Rick ştia ce simte şi, fără să se gândească la consecinţe, întinse mâna spre ea pentru a o linişti. Din greşeală, o zgârie cu unghia şi, involuntar, începu să-i frece umărul atins.

— Hei, totul e-n regulă acum, şopti el, doar mi-ai spus că doctorul te-a asigurat că se va vindeca.

— Ştiu, răspunse ea urmărindu-i mâna pe ba lustradă, dar mi-e greu să mi-l imaginez neajutorat şi apoi legănat încoace şi încolo pe bancheta din spate a unui camion, singur, fără un doctor lângă el.

O clipă timpul se opri pentru Rick, pentru că-şi aminti de o după-amiază în urmă cu cinci ani. Evenimentele i se derulau în minte lăsându-i gustul amar al fricii pe care o simţise atunci. Închise ochii şi se văzu în iad. La naiba! De câte ori trebuia să retrăiască după-amiaza aceea?

Apoi, cu un efort de a se concentra asupra lui Bryn, începu să o strângă de umăr.

— Oamenii fac tot ce le stă în putinţă.

— Ai dreptate, căpitane Parrish, încuviinţă Liza şi chiar asta voi face eu.

Readus la realitate de tonul serios al lui Liza, Rick îşi luă mâna de pe umărul fetei. Apoi, cât se poate de natural, se dădu un pas înapoi şi-şi băgă mâinile în buzunare.

Oricine a suferit o tragedie, dar ăsta nu însemna că trebuie să ne consolăm în grup. Ce-i trecea prin minte când o atingea astfel? în ultimii cinciani, supravieţuise fără să cadă pradă efuziunilor sentimentale.

— Să auzim Liza, începu el deodată.

— Vreau să organizez o colectă de fonduri pentru cumpărarea unei noi ambulanţe în Coconut Key.

— De ce nu organizezi un referendum? Următoarele alegeri locale sunt…

— E prea mult de aşteptat, îl întrerupse Liza făcând un semn cu arătătorul. Vreau să anunţi asta în şantierul tău şi am nevoie şi de Bryn.

— Ai nevoie de mine? Bryn o privi întâi pe Liza, apoi pe Rick. Şi, arătând cu ambele mâini spre sine, întrebă: Ce aş putea face eu?

— Aşa întreabă toţi, reveni Liza coborându-şi capul şi privi pe deasupra ochelarilor zâmbind; tu eşti ca o adiere de aer proaspăt şi asta e de ajuns pentru început, în plus, motivaţia ta este chiar accidentul, lui Pappy. îl bătu uşor pe Rick peste mână: Ce spui de o încurajare, căpitane Parrish?

— Cât ăi de gând să stai? o întrebă el pe Bryn. Indiferent de mesajul corpului ei, nu era interesat de ea; pur şi simplu nu avea la ce altceva să se uite.

— Nu ştiu sigur, răspunse Bryn, privind de jur-împrejur, depinde de o mulţime de lucruri.

Rick o privi insistent şi adăugă:

— Ei, Liza, îmi spune că îi pasă de Coconut

Key, dar că s-ar putea să nu stea atât cât să…

— Voi fi aici, răspunse ea, întorcându-şi capul către el.

— Chiar aşa? întrebă el mutându-şi greutatea pe

celălalt picior şi zâmbind cu neîncredere.

— Chiar aşa.

În final, după ce aşteptă să-i vadă primele semne de nelinişte, îşi întoarse capul către Liza şi dădu din umeri:

— Dacă-i aşa, desigur că o să-i dau şi votul meu.

— Aş fi bucuroasă să vând bilete şi chiar să fac reclamă imediat ce se va deschide restaurantul, dar în privinţa organizării nu am experienţă deloc. După cum ştiţi, vreau să fac restaurantul şi să-l ajut pe bunicul. Şi mai sunt şi propriile mele afaceri de care trebuie să mă ocup; nu cred să mai am timp şi de altceva.

Liza zâmbi mulţumită:

— Toată lumea evită să se implice, dar de vreme ce eşti în comitetul de organizare, ştiu că îl vei face pe Pappy mândru de tine, ca de obicei. Mi-a spus că ai lucrat cu antreprenori şi cu clienţi capricioşi. Şi, dacă ţinem cont şi de afacerea ta reuşită, este clar că ai calităţi de organizator. Dacă adăugăm şi farmecul tău, nu văd nicio problemă.

Rick se făcea că studiază zugrăveala din spatele ei, dar nu-i scăpase nicio reacţie a lui Bryn. Se gândea oare cum să se retragă din comitet sau cum să intre?

— Liza, comitetele de caritate sunt diferite. Eu am lucrat cu neprofesionişti. Dând din cap, adăugă: nu cred că ar trebui să mă amestec.

Bătrâna se adresă lui Rick zâmbindu-i:

— Aceasta este aceeaşi tânără care, acum câteva minute, declama ceva despre cât de mult ţine la Coconut Key şi la oamenii de aici?

— Ei bine… începu Bryn ridicându-şi o şuviţă care-i cădea pe frunte.

— Şi aceeaşi tânără care lăcrima auzind despre buniculei care a fost transportat la spital pe bancheta din spate a unui camion?

Bryn încuviinţă.

Liza îşi deschise braţele.

— Atunci ştiu că pot conta pe tine, că ai să faci o treabă nemaipomenită în fruntea comitetului.

— În fruntea comitetului? Dar, Liza, nu ştiu cum o să pot face faţă şi la asta.

Rick strânse din buze ca să-şi stăpânească un hohot de râs. Privind-o pe Bryn cum se eschiva de la propunerea bătrânei, simţea o satisfacţie imensă; aceasta păleа însă pe măsură ce îşi dădea seama că evaluase perfect firea femeii. Deşi ţinea foarte mult la bunicul ei, era şi ea ca oricare alt străin: stătea pe aproape atât cât să agite lucrurile, apoi se retrăgea dacă experimentul cu restaurantul ar fi eşuat. Probleme importante ca necesitatea unei ambulanţe păleau în faţa pălăriilor de petrecere şi a draperiilor de dantelă. Frivolitatea ei îl făcea să scrâşnească din dinţi. Unde era atitudinea ei à la Mary Sunshine?

— Toţi vorbesc despre ajutor, dar când e cazul să ajcite, începu Liza ca un ecou al gândurilor lui Rick despre Bryn, nu ştiu...; şi vocea i se stinse în tonuri de disperare înduioşătoare.

Bryn epuizase toate tertipurile pentru refuzul prezidării comitetului şi acum îl căuta din priviri pe Rick. Nu-şi putea da seama ce o deranja mai mult: zâmbetul lui triumfător sau vina de a se fi eschivat astfel. La naiba cu el! Nu era treaba lui că ea intenţiona să-şi mute afacerea şi să se stabilească definitiv în Coconut Key. Începuse să mai afle câte ceva despre climatul de afaceri din zonă; aici era nevoie de servicii de proiectare şi încă nu evaluase toate posibilităţile. Apoi clienţii ei erau răspândiţi în toată ţara, deci putea să-şi stabilească sediul oriunde. În rest, nu vedea niciun motiv să se mute de aici. Adevărul era că dorinţa de a-şi ajuta bunicul o ţinea aproape de el pentru moment. Oricum Rick Parrish nu trebuia să ştie toate aceste lucruri; în plus, trebuia să-şi şteargă de pe faţă aerul înfumurat. Şi avea de gând să i-l şteargă; cu cât se uita la et mai mult, cu atât se simţea provocată la acţiune imediată.

— Scuză-mă Liza, ai dreptate, încuviinţă ea din cap, prea mulţi vorbesc de grija pentru comunitate, dar când e vorba de muncă se dau înapoi. Rick este perfect de acord

cu mine; cu înflăcărare chiar.

— Aşa este, aprobă el privind-o cu severitate, riscăm să ne înecăm cu atâta spumă de sentimentalism inundând locul…

— Din nou ai dreptate căpitane, se entuziasfnă

Bryn. Şi, în timp ce el îşi revizuia părerea despre ea, Bryn îşi punea la punct pledoaria; tot ce mi-ai spus în bucătărie e adevărat: oamenii ar trebui să se implice mai mult. Aşa că aş fi onorată să conduc comitetul.

Liza îşi puse mâinile în şolduri.

— Dar, e pur şi simplu minunat…

— Cu o condiţie, o întrerupse Bryn.

Zâmbetul victorios al lui Liza păli şi, de sub borul pălăriei se vedeau ochii clipind precipitat.

— Şi, care ar fi condiţia, dragă?

— Am nevoie de un asistent, spuse ea împletindu-şi degetele la spate. Apoi trecu prin faţa lor şi se sprijini de un stâlp de susţinere. Făcu o pauză pentru a observa efectul, aşteptă până ce atenţia lor deveni totală. Să A/edem; trebuie să fie cineva care să cunoască oamenii de aici şi să ştie să le atragă atenţia. Cineva care nu numai să spună că îi pasă, ci să fie şi dispus să se implice în orice.

— Ce zici de asta Liza, făcu Rick neliniştit, ai pe cineva în vedere?

Liza ridică din sprâncene şi începu:

— Ei…

— Nu te mai chinui Liza, o ajută Bryn îndreptându-se către Rick, eu am găsit deja pe cineva.

— Chiar aşa dragă, pe cine?

Bryn ridică încet ochii spre Rick. Un minut mai târziu, Liza şopti:

— Oooh…

Bătrâna continuă cu o listă lungă de calităţi pe care le avea Rick, rămânând singurul candidat pentru post.

Rick. nici nu asculta cuvintele ei; făcea eforturi mari să nu o strângă de gât pe Bryn. Ea însă ştiu după privirea lui obraznică: deşi ar fi voit, nu avea de gând să înceapă o dispută. Cum putea să facă aşa ceva chiar după discursul

înflăcărat de acum câteva minute?

— Deci, căpitane Parrish, eşti de acord să asişti conducerea?

— Cum aş putea refuza? zise el, fixând-o din priviri pe Bryn.

— Da, cum ai putea? spuse Bryn îndulcindu-şi parcă mai mult glasul. Păşi înapoi, lăsându-i lui Rick destul spaţiu pentru a se plimba între ele.

— Doamnelor, începu el scoţându-şi ochelarii de soare din buzunar şi aşezându-i pe nas, sunt sigur că vom mai discuta despre asta.

— Cu siguranţă că da, răspunseră amândouă.

Bătrâna se duse către balustrada nordică, în timp ce Bryn îl urmărea rhergând spre scări. După ce el coborâse, fata mai privea încă locul unde stătuse.

— În ce m-am băgat, Liza?

— Cred că te referi mai mult la colaborarea cu căpitanul Parrish decât la conducerea comitetului.

— Exact. Şi o privi pe Liza drept în ochi. ia te uită, şi-a uitat haina. O luă în grabă de pe bar şi zise: mă duc să i-o duc.

Se repezi spre scări, dar Liza o opri cu un semn dojenitor al arătătorului.

— Nu încă, draga mea.

Veni lângă Liza şi privi în jos unde aceasta îi arăta cu degetul; Rick coborâse deja.

Cu haina lui strânsă la piept, Bryn îl studia pe bărbatul enigmatic mergând prin pădurea de pini spre şantier. Dacă ar fi fost un altul, nu i-ar fi păsat dacă-l vedea pentru ultima oară; dar el era cu totul altfel decât toţi cei pe care-i cunoscuse. O făcuse să devină circumspectă asupra lucrurilor de care nu se temuse până atunci; o înfuriase şi o făcuse să-i dorească apropierea, să înţeleagă de ce fremăta de pasiune şi să-şi dorească să vadă această pasiune dezlănţuindu-se asupra ei.

— Va fi grozav să avem în fruntea comitetului o tânără atât de inteligentă, se auzi vocea lui Liza, în timp ce traversa încăperea.

Bryn încă urmărea cu privirea bărbatul lat în umeri care traversa aleea de nisip compact. Rick mergea agaie, cu mâinile în buzunare; materialul pantalonilor i se mula pe corp într-un fel care îi scotea în evidenţă o zonă întrunind totala apreciere a tinerei.

— Dar Liza, zise ea bătrânei, şi Rick conduce comitetul cu mine.

Liza îşi scoase pălăria de paie cu boruri late, îi mângâie marginea ovală, zâmbi, apoi i se adresă:

— După cum spuneam, va fi minunat să avem o tânără inteligentă în fruntea comitetului.

Îşi puse la loc pălăria pe cap, într-o parte, apoi merse către scări.

— Dar… încercă Bryn să protesteze, însă nu putu să spună mai mult deoarece se uita când la corpul ademenitor al lui Rick, când la Liza…

— Nu te grăbi să-i duci haina; o să vină să şi-o ia zilele acestea. Şi nu-ţi face probleme nici cu comitetul. Îţi voi aduce materialele necesare pentru prima întrunire. Să mă anunţi doar când vrei să o ţii. Uza vorbea mergând; când ajunse în dreptul scărilor se opri şi spuse: Eu mă duc la spital. Am, să-i spun lui Pappy de hotărârea ta şi cred că va fi foarte mândru de tine. Şi, Bryn…

— Da?

— N-o să regreţi ceea ce ai decis.

— Pentru Pappy am…

— Ei, înţeleg foarte bine, draga mea. Ştii, am aproape şaptezeci de ani. Apoi îi făcu cu ochiul şi adăugă: distrează-te.

Bryn zâmbi şăgalnic. Îşi duse degetele la gură şi se uită acolo unde stătuse Rick. Nu avea rost să tăgăduiască; nu-şi luase ochii de pe el din clipa în care îl văzuse. Energia lui, o învăluia ca un fum de rachetă, iar faptul că intrăse şi el în comitet venea ca o înviorare a întregii zile. Prezenţa lui fizică o mai afecta încă şi nu putea să se mintă, negând-o. Mai mult, chiar şi de la distanţă, îi făcea plăcere să-l privească. Dacă Liza înţelesese deja ceva, asta nu era o problemă. O clipă îl pierdu din vedere din cauza

oamenilor care circulau pe doc. Nu că ar fi crezut că Rick a căzut în apă şi s-a înecat, dar inima începu să-i bată mai tare, apoi îi reveni când îl văzu lângă o magazie. Unul dintre angajaţii lui îi arăta un dosar. Nu putea auzi conversaţia lor dar, după felul în care se adunau oamenii în jurul lui şi dădeau mâna cu el, îşi dădea seama cât de potrivită era asocierea cu „căpitane”. Îşi şoptea ca pentru sine: Căpitan. Impunător. Respectat. Şi, cel mai interesant, era singur între atâţia oameni. Se sprijini de bară şi se arcui spre a-l vedea mai bine; în final se simţi ruşinată de gestul făcut. Era prea afectată pentru o singură întâlnire cu un bărbat; parcă nu era ea. Nu era ea deloc şi, în aceste momente de nerecunoaştere, se mai aplecă o dată să-l vadă. Să se lege de un bărbat încăpăţânat şi calm era tot ce îi lipsea. Ar trebui să se concentreze asupra noului proiect acum, şi nu să-şi alimenteze curiozitatea stârnită de un bărbat prea sigur de el.

Totuşi, pasiunea clocotea sub pielea uşor bronzată a chipeşului căpitan de pescador. O pasiune ascunsă, care lupta pentru exprimare. Bryn ştia că efortul lui de a nu se exterioriza îl costa mult; la fel de mult cât o costa pe ea să ascundă acelaşi lucru. În după-amiaza aceasta însă, el eşuase. Într-o uimitoare explozie de emoţii. Bryn mai simţea şi acum vibraţiile privirii lui asupra ei şi ar fi dorit să alunge senzaţia, dar, în acelaşi timp, ar fi dorit o repetare a ei.

Plecă de lângă balustradă, dar se întoarse imej diat zicându-şi că nu era sfârşitul lumii dacă încerca senzaţia încă o dată; aşa că privi iarăşi către şantier şi, spre surprinderea ei, Rick privi înapoi şi-i întâlni ochii.

Chiar şi de la distanţa care-i despărţea „simţea cum ochii lui îi cereau să-şi plece prima privirea.

— După tine, căpitane Parrish, şopti ea chiar când cineva se ciocni de el din greşeală şi minutul lor se încheie ca un sărut interzis, făcând-o să-l dorească şi mai mult.

În dimineaţa următoare, Rick veni la spital la Pappy. Pe coridorul de spital mirosul de antiseptic era înecăcios, aşa că îşi ţinu respiraţia şi iuţi pasul. Până să ajungă la uşa

camerei lui Pappy, stomaculi. Se strânse, iar în minte îi reveneau amintiri despre Angie. Deschise uşa brusc şi-l salută furtunos:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pappy, nu n-am spus eu ce ţi se va întâmpla dacă mai continui să alergi după femei? Care dintre ele a fost? Blonda, proprietara magazinului de cadouri de pe autostradă sau una din gemenele Fagan?

— Până să ajungi tu la mine, răspunse Pappy sfidând cu un aer ironic-îmbufnat, puteam, să mor şi să fiu deja disecat.

— Disecat, Pappy? Iarăşi ţi-a strecurat cineva cuvintele încrucişate din New York Times.

— Da, cineva, se auzi o voce cunoscută din spatele draperiei-paravan. Apoi auzi un comutator şi paşii ei. Salut, căpitane Parrish. Bryn trecu pe lângă el, ţinând în mână o vază cu garoafe galbene pe care o aşează pe noptieră.

În timp ce ea aranja ferigile şi panglica, Rick îşi aminti cuvintele Lizei: „Bryn îl vizitează dimineaţa”. Şi îşi aminti că se hotărâse să nu o mai privească drept în ochi. Acea încleştare a privirilor din ziua precedentă î) făcuse şi pe el să tragă unele concluzii. Pur şi simplu şi-o dorea întinsă pe patul lui, să-şi răsfire degetele între sânii ei, iar ea să-şi coboare genele dese spre el, şoptindu-i propuneri ruşinoase. Dar, să fie el afurisit dacă ar merge atât de departe. Nu era în căutarea unei relaţii complicate. Iar ea era exact femeia care să complice lucrurile. Oricum şi orice ar fi spus Bryn Madison, el va pleca din Coconut Key în curând…

— Salut, Bryn. Apoi duse mâinile la centură şi strânse tare; ea îi zâmbi. Nu, cu siguranţă că nu era bine să privească prea mult ochii aceia de chihlimbar; şi chiar şi restul corpului era riscant de privit. Maidul cu dungi alb-albastre era cât pe ce să-i alunece de pe umăr, acel umăr sărutat de soare, trandafiriu şi pistruiat, care făcea să-ţi lase gura apă. Aşa că-şi mută privirea dintr-o zonă periculoasă într-alta. Oh, Doamne, cum alunecau pe ea

pantalonii scurţi; ca şi maioul. Pantalonii ei trebuiau să fie scoşi cu amândouă mâinile şi cu un geamăt. Îşi drese glasul: îmi pare rău că v-am deranjat, şi se întoarse să plece, revin mai târziu.

— Nu e niciun deranj, îl urmă ea. Ies eu puţin. Tu rămâi.

— Insist, zise el şi, apucând clanţa, îi atinse mâna în trecere…

Atingerea mâinii ei reci îi dădu furnicături de-a lungul degetelor, apoi în toată mâna. Inspira o dată şi trase în piept parfumul ei. Acea aromă de frişca rece şi scorţişoară. Vru să inspire din nou şi, apropiindu-se de ea şi de plăcerea acelui parfum, îşi dădu seama că era ca un antidot binevenit al antisepticului din cameră.

— Nu, te rog. E prima ta vizită la el de când…

— Ce spui? Sunt patru scaune şi un pat liber aici. Veniţi încoace amândoi, îi chemă Pappy.

Bryn zâmbi şi reveni lângă patul bătrânului.

— Când devine morocănos e semn că se face bine”.

Rick sesiză atitudinea ei detaşată şi ocheada pe care i-o aruncase lui Pappy. Deci aşa avea de gând să continue; ca şi cum hotărârea ei de a părăsi camera ar fi fost dictată de politeţe şi nu de impulsul de a fugi de el. O privi iar în timp ce-şi lua o ciocolată de pe noptieră. După ce muşcă oftă şi se aşeză.

— Îmi place ciocolata amăruie. Vrei şi tu Rick?

Ar fi voit şi el o bucăţică, dar nu de ciocolată.

Se certa pe sine, înjurând în gând pentru ideea nebunatică pe care o avea. Deci ea nu încerca să scape de el. Era relaxată. El era acela care îşi freca palmele şi avea gânduri pătimaşe.

— Nu, mulţumesc, răspunse el plimbându-se în partea cealaltă a patului. Şi, luându-şi un scaun, îl răsuci, îl trase aproape de pat, apoi îl încălecă.

Deci, Pappy, cum se poartă cu tine cei de aici?

— Groaznic. Mi-au capsat osul, mi-au luat ţigările şi m-au aruncat în camera asta fără televizor. Nu au ce să-mi facă. Mă torturează numai, adăugă el gesticulând prin aer.

Mă pun să fac pipi într-o sticlă.

— Nu ţi-au capsat osul, bunicule, ţi-au introdus o tijă.

— Mă plictisesc de moarte.

— Chiar aşa? Surorile mi-au spus că jumătate de zi joci poker cu îngrijitorii. Nu pot să-şi facă treaba…

Pappy se uita în tavan şi strângea din buze.

— Poate că nu-i chiar aşa de rău că stai aici. Cel puţin am scăpat de Liza şi de recrutările ei pentru comitete.

— Dar căpitanul Parrish nu a fost recrutat? îl certă Bryn. Nici măcar nu a protestat când l-am rugat să mă asiste în prezidiu. Nu-i aşa, căpitane? apoi muşcă din bomboană.

Iar începe, se gândi el, zâmbindu-i cât putu de larg. Să fie afurisit dacă o mai lasă să-i zâmbească înapoi; mai ales că acum îi zâmbea lui Pappy. Dacă ar fi terminat de muşcat bomboana cu dinţii aceia perlaţi şi, dacă l-ar privi mai atentă, ar observa că se schimbase. Devenise un bărbat care-i rezista cu stoicism, şi care nu se va lăsa năucit de Bryn Madisori. Aşa că aşteptă. Şi aşteptă.

Ea se ocupa de Pappy, dându-i ciocolată, tachinându-l pentru surorile drăguţe şi pentru trişatul la poker. Răsucindu-se în scaun, Rick îşi trecu degetele prin păr. Râsul ei îi străbătea corpul ca un curent incontrolabil, care-i schimba atitudinea Serioasă într-una doritoare de plăceri. De fiecare dată când îşi lăsa capul pe spate sau când îşi ducea degetele la bărbie, sau când muşca din ciocolată, simţea o zvâcnitură în stomac. Pentru Dumnezeu, doar nu venise aici să o privească lingându-şi degetele şi buzele de caramel!

— Pappy, ţi-a povestit Bryn de schimbările de la Crab Shack?

Ochii bătrânului începură să lucească.

— Nu, dar sunt sigur că va face treabă bună. Se pricepe la de-astea. Are chiar o firmă de decoraţiuni interioare, insistă el făcând un semn spre ea. Ai redecorat o cameră a mogulului din New York, nu-i aşa, Brynie? Sau era un magazin?!

— Aşa e. L-am refăcut de trei ori. Îţi aminteşti, când îţi spuneam că el şi soţia lui se tot răzgândeau? râse ea, rememorând. Până la urmă s-au; decis pentru stilul englezesc de grădină, fiindcă; ea voia să se simtă în largul ei. când îşi lua ceaiul cu prăjiturele şi sandvişuri cu castraveţi.

Nemaipomenit! Avusese de-a face cu oameni din altă lume. Îşi sprijini bărbia şi căzu pe gânduri, murmurând ca pentru sine:

— Putea fi mai rău decât mi-am închipuit.

— Poftim? întrebă ea surprinsă.

— Ştii bine despre ce vorbesc, Bryn. Oamenilor care vin la Crab Shack nu le pasă de prăjiturele sau de sandvişuri cu castraveţi. Cât despre sosurile franţuzeşti, le pasă numai dacă le pot stoarce din pliculeţe de plastic.

Bryn se îndepărtă de marginea patului şi îşi îndreptă spatele.

— Să ştii că nu sunt chiar tâmpită când e vorba despre gusturile clienţilor.

Rick se ridică şi-i vorbi direct bătrânului:

— Să nu mă înţelegi greşit; ştiu că în Nord s-a descurcat, dar aici suntem în Coconut Key. Cred că aici o să-şi frângă gâtul.

Pappy îi privea când pe unul, când pe celălalt, cu nedumerire.

— Nu-I asculta bunicule, îl mângâie Bryn bătându-l uşor pe mână. Totul merge strună.

— Da, dar încă nu ai deschis, îi aminti Rick cu tărie.

Ea îi răspunse pe acelaşi ton, aplecându-se peste patul bătrânului:

— Dar când o voi face, oamenii din Coconut Key vor aprecia un restaurant de calitate.

Rick se aplecă la rândul lui peste pat, continuând:

— Asta este părerea ta, dar, din nefericire pentru Pappy, greşeşti.

— Să-ţi amintesc, insistă ea ducându-şi mâna la piept, că părerea mea este aprobată şi de alţii?

— Pot să-ţi amintesc şi eu că Pappy nu a văzut încă

schimbările?

Tocmai voia să-i răspundă când uşa se deschise brusc în patele ei şi o asistentă intră cu un aparat de tensiune.

— Destul. V-am auzit de la camera asistentelor. Şi, făcând un semn peste umăr zise: Afară, amândoi! Imediat!

— Doamne, Ruthie, nu-i goni, se plânse Pappy, tocmai devenise interesant.

— E în regulă, bunicule, interveni Bryn, aplecându-se şi sărutându-l pe bătrân. Mă întorc după ce-i explic câteva lucruri căpitanului Parrish. Şi, 1 fără să-l privească pe Rick, ieşi.

— Îmi pare rău, Pappy.

Rick ieşi înjurând în surdină. Deschise larg uşa şi se uită după ea pe culoar; nu era acolo. O văzu la câţiva metri mai departe într-o nişă bleu-pal, cu mâinile în şolduri şi privirea fixă. În afară de umărul gol, arăta ca un altar al demnităţii. Din păcate, el nu avea chef de o experienţă religioasă. Preţ de câteva minute nu-şi putu desprinde ochii de pe carnaţia ei apetisantă, atât cât putea vedea. Umărul gol, arcuit sinuos cerea atenţie; şi, cu cât o privea mai mult, cu atât i se părea că voia să fie atinsă. Îşi drese glasul mutându-se când pe un picior când pe celălalt.

— Crezi că i-am ridicat tensiunea?

— Cred că da, de vreme ce a mea mai are puţin şi atinge tavanul, răspunse ea privind fix la stingătorul de pe peretele opus.

Se făcu iar linişte; din când în când se auzea un telefon sunând sau un râset îndepărtat. Rick se frecă la ceafă, întrebându-se dacă ar trebui să se aşeze şi să tacă. Luă un scaun şi se opri lângă ea. Să tacă, pe naiba! îi va mai da o şansă, iar dacă nu va voi să-l asculte avea să nu-i mai vorbească deloc. Niciodată. I se adresă pe un ton scăzut:

— Uite, Bryn, eu cred totuşi că am dreptate. În privinţa noului restaurant. Chiar dacă nu-ţi convine, Pappy are dreptul să asculte şi părerea altcuiva. Atunci ea îşi încrucişă braţele, mângâindu-le uşor cu vârfurile unghiilor, şi-l privi cu atenţie, studiindu-l gânditoare.

— Ai dreptate în privinţa unui lucru.

Da! în sfârşit o victorie. Revenise la realitate, deci exista dreptate pe pământ. Indiferent de ce urma să-i spună, va accepta cu stoicism. Îşi plecă bărbia într-o poziţie care o invita să înceapă. Pe i când aştepta, îşi înăbuşea impulsul de a o strânge J în braţe şi de a-i adulmeca mirosul piei; dimineaţa, după duş, oare în ce loc îşi dădea cu parfum? Se imagina căutând locul, mai întâi în adâncitura umărului, apoi plimbându-şi nasul de jur-împrejurul gâtului, în jos, spre sâni… şi poate mai jos. Ca şi când i-ar fi ghicit şirul gândurilor, Bryn întredeschise uşor buzele. „Stai cu mine, Bryn. La ce te gândeşti oare acum când eu fac dragoste cu tine în gând?”. Începu să-şi plece capul, iar ea şi-l ridică spre a-i întâlni privirea. Cu cât se apropiau, cu atât buzele ei îi păreau mai dulci.

În momentul în care-i simţi căldura gurii se auzi o voce răsunând pe culoar.

— Dacă puteţi să vă stăpâniţi, puteţi să vă duceţi la el. Pe rând.

El tresări primul.

— Du-te tu acum; eu revin mai târziu, se trezi la realitate Rick. Ea încercă să se îndepărteze însă fu oprită. Înainte să pleci, sunt totuşi curios.

— În ce privinţă? întrebă Bryn, uşor tulburată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— În privinţa acelui lucru pentru care îmi dădeai dreptate.

Bryn ezită, apăsându-l cu un deget pe piept în timp ce îl privea stăruitor. Pentru o secundă crezu că avea să-l sărute cu adevărat. Avea braţele pregătite pentru a o strânge la piept într-o sărutare lungă, languroasă. Dar el şi-ar fi dorit ceva mai mult decât un sărut; şi-ar fi dorit să se cufunde cu totul în mrejele tulburătoare cu care îl încolăcea.

— Ah, da, şopti ea amintindu-şi, aveai dreptate când spuneai că orice ar face bunicul cu restaurantul lui, nu e treaba ta. Îşi aranjă maioul, îi întoarse spatele, pornind ţanţoşă spre camera bătrânului.

Privind-o cum se depărta cu triumful pe umeri, nu-şi putu opri un zâmbet. Reuşise ca de data asta să treacă uşor peste momentul de tensiune care tocmai se putea descătuşa; de data aceasta doar. Savură mersul ei sexy şi dădu din cap gândindu-se la săptămânile ce vor urma. Şi el ieşise biruitor din această hărţuială, ba mai mult, fusese provocat şi până acum răspunsese la toate provocările. Mai ales când la mijloc era barul lui Pappy şi, într-un sens mai larg, menţinerea vieţii în

Coconut Key. Dar cu amestecul de subtilitate feminină şi mândrie pasională cu care se confrunta şi care îl aţâţa, se întreba ce tactică avea să aplice pentru a-şi menţine propria persoană.

Capitolul 3

— Ce aştepţi, draga mea? înainte ca Bryn să-i răspundă, Liza continuă la telefon cu aceeaşi gravitate în voce ca şi în viaţa de zi cu zi…

Ţinând receptorul sprijinit pe umăr, Bryn aşeză ultimul pachet cu gustarea de prânz în cutia de carton, apoi se aşeză pe scaunul căpitanului lângă telefon. Găsi scaunul din lemn de pin foarte confortabil; cu mânerele lui uzate şi cu speteaza arcuită, care-i relaxa spatele. Încerca să se convingă că nu faptul că Rick stătuse pe el deunăzi, o hotărâse să-l aleagă pentru bucătăria restaurantului Chez Madison. jucându-se cu cordonul spiralat al telefonului, îşi netezi o cută de pe pantalonii scurţi cu care era îmbrăcată şi se gândi nostalgic la sărutul început cândva.

— Bryn dragă, mai eşti acolo?

— Da, scuză-mă, ce spuneai, zise ea şi o auzi pe Liza oftând.

— Nu avem mult timp la dispoziţie. Ştii că în Jacaranda Key se pregătesc nişte serbări marine luna viitoare. Islamorada şi Conch Key au început deja să facă reclamă pentru concursurile de pescuit. Trebuie să stabilim o dată pentru colecta de fonduri. Voi lua legătura cu voluntarii şi le voi spune să vină diseară la restaurant.

Bryn admira personalitatea zeloasă a Lizei, dar în seara asta nu prea avea chef de şedinţe. Tot astăzi,

sosiseră eşantioanele de mobilă pentru local. Înainte de aceasta, mersese la bătrân la spital şi dăduse vreo patru telefoane în legătură cu afacerea ei. De îndată ce Jiggy va lua cutia cu gustările de prânz şi după ce-şi va termina alergarea de dimineaţă, se gândi că va avea o seară încărcată.

— Liza, este aşa o dezordine aici.

— Nimeni nu va observa. Membrii comitetului tău vor numai nişte gustări şi un locşor unde să le mănânce. Apropo, căpitanul Parrish adoră plăcintele cu lămâie, aşa că să ţii minte când vei pregăti mâncarea. Şi, fiindcă eşti aproape de şantier, să-i spui tu căpitanului să fie la tine la opt treizeci. Pe ceilalţi îi anunţ eu şi o să-ţi aduc şi broşurile mai târziu... în timp ce Liza turuia, Bryn se uita. la haina lui agăţată în bucătărie. Albastrul marin al materialului se asorta de minune cu localul. Pipăia nasturii şi buzunarele sacoului de câteva ori pe zi, impresia tactilă fiind puternică şi copilărească. „Rick Parrish, dacă m-ai fi sărutat atunci, n-aş mai căuta, n-aş mai aştepta, n-aş mai tânji.:

Probabil că dacă ar fi sărutat-o, acum n-ar mai fi simţit nevoia copleşitoare de a-i atinge haina. Toate senzaţiile erotice rătăcitoare ar fi dispărut în faţa experienţei carnăle, palpabile. Strâmbă din buze dezaprobator; cum putuse să petreacă zilele acestea lăsându-şi imaginaţia să facă dintr-un simplu sărut un eveniment erotic al vieţii? Oricum nu ştia să sărute, se gândea ea în timp ce-şi mângâia buzele. Poate că sărutarea lui era brutală, apăsătoare şi stângace, lucru care nu i-ar fi plăcut. Se uita la haina lui şi îşi făcea planuri pentru rezolvarea problemei, când o întrerupse Liza.

— Bryn, mâi eşti acolo?

— Da, tresări ea şi se ridică lăsând haina deoparte. „Proasto, lasă-l pe Rick Parrish să-şi rezolve singur problema cu sărutatul. Dacă are vreuna”. Sunt tot aici.

— Bryn? şopti Liza.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu te deranjează că trebuie să vorbeşti cu

căpitanul Parrish pentru şedinţă?

— De ce întrebi?

— Intuiesc anumite lucruri şi, până ce Bryn să întrebe „ce lucruri”, Liza continuă: Poate că n-ar trebui să mă amestec, dar cred că trebuie să ştii cum s-a încheiat căsnicia căpitanului Parrish.

— Stai Liza. Un impuls interior, urgent o sfătuia să nu asculte. Îşi privi mâna albă în care ţinea receptorul şi încerca să se relaxeze. Eu cred că Rick însuşi ar trebui să-mi spună despre trecutul lui. Îşi roti ochii surprinsă de răspunsul dat. Când ar putea Rick Parrish să fie atât de legat de ea încât să-i povestească tocmai despre divorţul lui? Nu vreau să se crieadă că bârfesc. Răspunsul păru cam snob.

— Bryn, dar asta nu e bârfă. Cred totuşi că ai dreptate. Rick ar trebui să-ţi spună ceva despre el şi despre acest subiect.

Se bucură ca Liza nu se supărase şi adăugă:

— În fine, mă duc acum la el să-i vorbesc. Despre şedinţă, desigur.

— Desigur, draga mea.

Rick vorbea la telefon şi nu o observă când intră în biroul lui. Era îmbrăcată în ţinuta de alergare, într-o mână ţinând haina lui, iar în cealaltă cutia cu gustări. O aşează pe un dulăpior şi trase haina care-i aluneca de pe braţ. Atingând-o din nou, începu, să se neliniştească la gândul că nu o va mai vedea atârnând pe uşa bucătăriei. Mângâie uşor ancorele în relief de pe nasturii metalici şi privi pe furiş, ca să fie sigură că el nu o privea, apoi mirosi gulerul.

Cum ajunsese o simplă haină albastră un obiect de cult? Nu găsi un răspuns căci o întrerupse glasul lui…

— Ştiu că ar fi trebuit să vorbim despre asta mai înainte, spunea el privind în gol prin cameră şi ochii i se opriră brusc pe Bryn. Continuă să vorbească iar privirile li se întâlniră. Trebuie să închid acum; sigur că o să reţin, vorbim mai târziu.

Puse receptorul în furcă; Bryn păli. Instinctul de femeie se lupta cu judecata: convorbirea aceea era despre

o cursă de pescuit sau despre o întâlnire? Dar ce importantă avea? în timp ce ea îl visa, de câteva zile, el o evitase.

— Bună dimineaţa, o întâmpină el privindu-i costumul roşu, mă provoci la o întrecere astăzi?

— Bună. Poftim? Se uită în jos şi înţelese întrebarea. Nu. Îşi aranjă pieptănătura însă o şuviţă rebelă îi căzu pe frunte, dar ea o ignoră. Oare ce-i venise că nu îşi dăduse cu gel de păr ca de obicei? N-am vrut să deranjez.

— Nici nu m-ai deranjat. Terminasem de vorbit, adăugă el luând creionul, apoi notă ceva pe un dosar. O privi între timp ca să-i tfadă reacţia. Şterse şi scrise din nou.

Deci nu vorbise cu o iubită. Respiră uşurată şi îşi descleştă maxilarele. Convorbirea trebuie să fi fost despre o cursă, fiindcă el continua să noteze nişte cifre în pătrăţelele de pe foaie şi bifa anumite rubrici din coloane.

Cum stătea în faţa cartofilor prăjiţi cu brânză, Bryn simţi deodată dorinţa copleşitoare de a desface celofanul şi de a-i arunca în sus ca pe confetti.

— Şi, ce se mai aude? întrebă el agăţând dosarul pe perete şi punând creionul pe birou, lângă un registru.

— Nu mai e nevoie ca Jiggy să ia gustările; le-am adus eu, şi arătă spre cutia de carton de pe dulap. Două fripturi de vacă, trei salate de pui şi un sandviş cu unt de arahide şi gem. Am adus murături şi salată mai multă. Şi plăcintă cu mere, franţuzească. Nu am avut lămâie. De ce îi recita meniui, când el nici nu întrebase?

— Jiggy trece pe la tine mai târziu. Spunea că i-o aduce înapoi pe Miss Scarlett lui Pappy. Ric1< îşi înăbuşi un hohot de râs, prefăcându-se că avea ceva în gură…

— Ce este?

— Viaţa amoroasă a lui Jiggy. Se pare că papagalul a început să citească din scriptură în cel mai nepotrivit moment, şi până ce să liniştească pasărea…

— Înţeleg, zise ea, simţind un nod în gât. Dacă altcineva decât Rick i-ar fi povestit despre asta, ar fi izbucnit în râs, însă acum simţea cum sângele îi inundă

obrajii. De ce îi permisese să-i vorbească astfel? se întrebă înfuriată. Înghiţi în sec, avansa un pas şi reluă: Ţi-ai uitat haina.

Rick îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Mă gândeam că am uitat-o la Pappy, zise el întorcându-se cu faţa la ea în timp ce îşi punea miere într-o linguriţă. Vrei o cafea?

— Nu, mulţumesc. De ce nu venise după haină dacă ştia că o lăsase acolo? De ce nici măcar nu sunase să întrebe de ea? De ce nu…? întrebările care se adunau în surdină explodau dintr-odată. De ce nu mi-ai răspuns la mesajele pe care ţi le-am lăsat pe robot? ceru ea lămuriri.

Nu îi răspunsese la telefon cinci zile în şir, dar oricum acesta nu era un motiv ca să izbucnească precum o adolescentă recalcitrantă.

Instalaţia de aer condiţionat se declanşă cu un huruit şi o pală de aer rece.

— Îmi cer scuze, zise el calm. Am avut o mulţime de treburi de rezolvat de când m-am întors din călătorie.

Sorbi ultima înghiţitură de cafea, apoi lovi uşor linguriţa de marginea cănii şi o duse la gură. Linse tacticos mierea rămasă pe faţa şi pe spatele linguriţei. Gestul lui era acelaşi în fiecare zi, un obicei, dar aşa cum îl făcu acum, căpăta conotaţii profund erotice. Bryn şi-l imagina trecându-şi limba peste curbele corpului ei şi închise senzual ochii.

— Ai dreptate, spuse el, aruncând cu zgomot linguriţa pe tavă. Ar fi trebuit să te sun eu până acum. Îmi cer scuze din nou.

Bryn îi urmări expresia nevinovată a feţei căutând să observe vreun semn că îşi dădea seama ce îi făcea, iar în final ochii se aţintiră asupra buzelor lucioase. Aproape că simţea aroma caldă de miere şi, dacă s-ar fi apropiat, ar fi putut-o chiar gusta. Se întreba cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi adunat mierea de pe buze cu limba. Să mai continue cu tatonările? Deja mintea îi era invadată de imaginea corpurilor lor dezbrăcate înlănţuite, până ce fu nevoită să tragă adânc aer în piept ca să se calmeze. De ce lăsa frâu

liber acestor fantezii? Erotismul fusese mereu pentru ea o probă de [pe dar ultima încercare o dezamăgise enorm. Cu toate acestea nu se putea abţine de la a-şi imagina cum s-ar simţi lipită de el.

Încercând să alunge gândurile incitatoare şi tensiunea care le însoţea, îşi înclină capul într-o poziţie nostimă şi adăugă:

— Da, ar fi trebuit să mă suni… dar acum te am lângă mine.

— Da, mă ai, şi, spunând acestea, se sprijini cu mâinile de birou şi se aşeză pe el.

Sprijinit de perete, de fapt. Luă cana şi, uitându-se la peştele desenat pe ea, începu să o frece cu degetul. Ea îi strigă:

— Opreşte-te!

El continuă să lingă mierea de pe degete.

Apoi murmură:

— Fierbinte. Şi se uită la ea: Deci ce vei face cu mine?

Bryn se concentră asupra degetelor lui umede, nespus de sexy. Era dezarmată şi tulburată în acelaşi timp. Ce spunea el?;

Fierbinte?

Umed?

Sprijinit de perete?

Ce va face cu el?

Valuri de căldură îi străbăteau locurile cele mai intime. Îşi simţi buzele vibrând de dorinţă. O secundă îi veni ideea să facă un gest nelalocul lui. Ceva sexy. Ceva ce nu obişnuia. Se trezi plutind într-un ocean de fantasme, luptându-se să le reziste. El zâmbea încontinuu şi o privea cum se topea, străduindu-se să se salveze din viitoarea senzualităţii care o învăluise. Şi câştigă. Îşi duse mâna la piept, apoi o coborî languros peste braţul celălalt.

— Prima şedinţă a comitetului este în seara asta… apoi trasă o linie pe lungimea braţului, se opri la încheietură şi o luă iar în sus, cu degetele până la cot.

Probabil că privirea lui îi amorţise mişcările, căci

vocea scăzu în intensitate, devenind arzătoare, de nerecunoscut.

— Diseară, reperă el în şoaptă, ca pe un murmur de cuvinte dulci, amestecate cu sărutări.

Bryn încerca să-şi revină din această ameţeală. Şi încă repede. Dar nu prea repede. Inspiră înainte de a-i trimite ceea ce părea o invitaţie din vârful buzelor. Ţinând haina lui în mână, înainta şi se sprijini de birou.

— Ne adunăm la Chez Madison la opt şi jumătate, dar dacă vrei să…

— Diseară? Gesturile cu care o tachinase până atunci păleau în intensitate, când o privi serios şi spuse: diseară am altceva în program.

Nu te opri, voia ea să spună, nu opri energia asta proaspătă, care îmi mângâie inima. Îmi place, îmi place ce simt. Te rog, nu face asta, doar pentru că am spus Chez Madison în loc de Pappy’s Crab Shack. Nu mă face să spun ceva necugetat. Simţind sângele bătându-i în urechi, se simţea jenată, totuşi şopti:

— Am nevoie de tine acolo, Rick. Nu puteai să rogi pe cineva să te înlocuiască?

Dădu din cap scuzându-se:

— Nu pot să lipsesc, Bryn. Uite, dacă pot, vin mai târziu; sau poate se reprogramează?

Să reprogrameze? Nu realiza că era vorba de o întâlnire între îndrăgostiţi şi nu o întâlnire de aşa

<IzzD

ceri? Inima îi bătea tare şi aproape că gemu; era o întâlnire de afaceri. Lăsă mâna moale în jos, pe măsură ce ceaţa senzuală se risipea încet, lăsând-o într-o cameră cu scule de pescuit, jaluzele şi pălării ţipătoare pe care era scris Fish sau Cut Bait.

— Poate poţi tu să reprogramezi, sugeră ea dându-şi o şuviţă de pe frunte.

Apoi aşteptă în linişte până ce-şi simţi urechile biciuite de răspunsul lui.

— Nu pot.

Luă mâna de pe geamul ce acoperea biroul şi se

îndreptă de spate:

— Şedinţa este la opt şi jumătate, repetă ea sec, dorind să-şi recapete răceala de la început. Se duse la uşă şi, înainte să răsucească de clanţă, sfărâmă zăgazul şi dădu drumul la o cascadă de fraze răbufnite dintr-un colţ ascuns al inimii: Şi eu sunt ocupată. Încerc să-mi conduc afacerea prin telefon, de aici. Sunt ocupată până peste cap cu renovarea restaurantului. Şi bunicul meu are nevoie de mine. Răsuci clanţa şi bâjbâi, înainte să deschidă uşa furtunos. Nu am timp să alerg după toţi cei din comitet ca să reprogramez şedinţa după bunul tău plac, căpitane Parrish.

Nu intenţionase să facă să vibreze geamurile uşii trântite, dar când se înapoie să-i lase haina pe birou, nu se scuză. Dacă ar fi făcut-o şi dacă el şi-ar fi întors ochii de la fereastră, ar fi putut vedea că o podidiseră lacrimile. În acest caz ar fi întrebat-o ce se întâmplase şi ar fi trebuit să găsească un răspuns.

Nu o minţise, dar nu putea amâna treaba lăsată şi aşa prea mult timp. Oricum, nu-i va fi uşor să se întâlnească acum cu Sharon Burke şi să-i spună că înţelegerea lor lua sfârşit. În următoarea oră răsfoi documente şi îşi aşteptă clienţii. Se opri de câteva ori din scris, cu creionul în aer, încercând să găsească o cale uşoară de a o refuza pe Sharon. Citi o revistă, dar degeaba. În final decise să abordeze problema în modul pe care Sharon îl aprecia cu insistenţă: cu sinceritate.

Luă cutia cu gustări adusă de Bryn şi plecă spre Coral Kiss. Ajuns pe vas, puse cutia în frigider. Bryn învelise fiecare pachet în hârtie galbenbanan şi pusese un bileţel cu numele, scris de mână. Citi un bileţel: Chez Madison – bucătărie exclusivă în inima Recifelor. Dădu din cap zâmbind. Chiar dacă nu-i admira scopul, îi admira perseverenţa. După ce lăsă mâncarea, merse pe punte căutând-o cu privirea la etajul localului lui Pappy. Însă nu avu timp, fiindcă îi văzu în parcare pe băieţii de pe nava lui, coborând din camion. Sări pe doc, le ieşi înainte şi îi conduse în biroul său pentru a semna nişte formulare.

În acelaşi timp se gândea şi la femeia cu care se întâlnea diseară. Poate că fără el s-ar fi putut şi ea gândi la viaţa ei; la un scop, la o încercare de continuare a drumului.

Sharon Burke era o persoană cumsecade, singură ca şi el după moartea soţului. O mulţime de bărbaţi roiau în jurul ei, dar ea îi spusese că niciunul nu înţelegea că nu caută un alt soţ. Ci doar un bărbat căruia să-i vorbească, un bărbat de treabă care să nu-i solicite permanent atenţia, căci nu era încă pregătită să o facă. La început stăteau doar de vorbă. Aveau nevoie numai de atât. Legătura lor fără obligaţii nu se transformase inconştient într-una amoroasă. Subiectul fusese stabilit în urmă cu doi ani. Când simţeau nevoia nestăpânită de eliberare şi siguranţă trebuiau doar să-şi telefoneze. Ea îl sunase ultima oară acum două luni şi Rick ştia că era rândul lui. Poate că amânase telefonul din cauza vizitei la părinţii lui Angie. Din obişnuinţă, relaţia lui cu Sharon cerea puţină atenţie, puţină imaginaţie şi nu reprezenta o provocare. Viaţa îl purta mai departe.

Apoi Bryn se insinuase în viaţa lui cu hainele ei neobişnuite, cu comportamentul ei tulburător şi cu firea ei hotărâtă asemenea unui uragan. Oricrt de mult ar fi încercat să-şi sustragă atenţia de la nepoata lui Pappy, ştiuse din primul moment al întâlnirii cu ea, că era timpul să rupă relaţia cu Sharon…

Şi cum îşi conducea clienţii la bordul vasului Coral Kiss, simţea o eliberare şi nerăbdarea de a încheia ziua şi de a-şi revizui planurile pentru diseară. Privi în larg, îşi reaşeză pălăria pe cap şi întrebă:

— A mai pescuit cineva în apele acestea? Toţi răspunseră negativ, iar el adăugă: ei bine, nici eu.

Se auzi un hohot colectiv de râs apoi porniră motorul. Privindu-i depărtându-se avu sentimentul că acea încercare de glumă fusese făcută mai mult pentru propria-i relaxare, decât pentru cea a clienţilor.

Tot restul zilei Bryn fusese ocupată cu transformarea localului Crab Shack în Chez Madison. Examinând

mostrele de mobilă care erau cărate înăuntru avu o clipă de triumf. Rick va dezaproba tapiţeria pastelată şi florile delicate încrustate în lemnul fin. Aşezând scaunele în jurul meselor îşi spunea că îi va da o lecţie lui Rick de fiecare dată când va intra în local. Nu avea niciun drept sau motiv să o trateze atât de urât. Adevărul era că nu se mai putea amăgi, crezând că l-ar interesa persoana e r Sau că ar avea timp pentru ea. Acum se putea concentra asupra lucrurilor importante.

Spre mâhnirea ei începu să se întrebe dacă va ceda cursa din seara aceea altcuiva. Această variantă îi bântuise mintea toată dimineaţa şi după-amiaza.

Mai târziu se duse acasă la Pappy ca să facă duş şi să se schimbe, iar la întoarcere făcu un ocol de trei mile în afara oraşului ca să cumpere o plăcintă cu lămâie. Găsi la o brutărie şi le cumpără pe ultimele două. Pe la jumătatea drumului înapoi se uită la cele două cutii, scoase un strigăt şi lovi cu pumnii în volan a deznădejde. Nu putea ignora dovada pe care o avea alături, pe banchetă; nu putea să nu se gândească la el apărând pe neaşteptate la şedinţă.

La opt şi zece zări la orizont şalupa Coral Kiss.

La opt şi cincisprezece puse deoparte binoclul şi începu să se roage pentru venirea lui. Comitetul, inclusiv Jiggy şi papagalul, se aduna. Toţi insistau să-i aştepte pe căpitanul Parrish.

Asta se întâmpla cu treizeci de minute înainte. Douăzeci de minute nesfârşite, încărcate de mestecatul zgomotos al lui Jiggy, de râsul ascuţit al lui May Leigh, de bârfele continue ale lui Hazel Miller şi de cărţile de joc ale lui Rita Small. Grupul era solitar, membrii se adunaseră parcă pentru a urmări o reclamă la televizor. Se gândea într-una la Rick. „Te distrezi pe undeva cu vreo drăguţă care nici nu ştie. să citească o carte, dar care râde de glumele tale? Mie de ce nu mi-ai spus nicio glumă?”

Cu mâinile la tâmple, Bryn se dojenea pentru gândurile tipice ale unei iubite geloase. Nu era genul de femeie geloasă. Şi nu era nici iubita lui Rick. Lui oricum nu-i păsa; îşi aţinti privirea undeva, într-un colţ zugrăvit al

tavanului. Sub cercul imens al lunii, oceanul indigo se întindea în sclipiri aurii, intermitente, întrerupte ici colo de pâlcuri de insuliţe întunecate. Palmierii fremătători care încadrau tabloul nu lăsau să se vadă canalul, iar vibraţiile muzicii country care se auzea la radio făceau de neauzit orice motor de ţarcă din apropiere, dacă era vreuna prin împrejurimi.

„Cât timp îţi mai trebuie ca să te distrezi în seara asta înmiresmată, căpitane Parrish? Şi când voi fi şi eu invitată pe Coral Kiss?”

Neluându-i în seamă pe cei doi care şedeau pe podea, îşi netezi tivui fustei roşii şi-şi aranjă jacheta cu mâneci scurte asortată. Răsfoi broşurile de prezentare a ambulanţelor şi încercă să pară preocupată de diferitele tipu’ Fi de maşini. Era un început pe cinste al primei adunări de colectă de fonduri. Din colivia aşezată pe bar, Miss Scarlett împărtăşea. sentimentele lui Bryn şi începu să cârâie zgomotos. Zgomotul neaşteptat o făcu pe Bryn să tresară. Aşteptase destul.

— Cred că l-am aşteptat destul pe căpitanul

Parrish. Să începem, spuse Bryn, luând un teanc de pliante aduse de Liza mai devreme.

— Ar trebui să-l aşteptăm pe căpitanul Parrish înainte de a începe ceva, spuse Hazel plimbându-şi braţele pe mânerele curbate ale scaunului nou.

— Mda. Care-i graba? întrebă Jiggy Latham înainte ca May Leigh să-i umple gura cu cartofi pai şi sos picant. Secundul lui Rick gemu de plăcere ia gestul iubitei lui şi continuă: o să începem când va veni şi el.

— Dacă va veni, spuse Bryn, regretând imediat.

Patru perechi de ochi se îndreptară spre ea cu atenţie.

Rita Small, proprietara magazinului Nauti-Us Swimsuit, puse deoparte o listă cu propuneri şi deschise pachetul de cărţi din faţa ei. O privi măsurat pe Bryn peste masă şi spuse:

— Adevărul, drăguţa mea. Cred că tu şi Liza nu ne-aţi minţit în privinţa căpitanului Parrish când aţi spus că face

şi el parte din comitet; sau aţi făcut-o doar ca să ne atrageţi şi pe noi?

Toate cele patru membre ale comitetului se uitau la Bryn. Ea le zâmbi scurt. Prieteneşte, dar cu efect:

— Bineînţeles că amândoi conducem comitetul. Toţi cei prezenţi se îndoiau de asta. Suspină încurcată. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-o pe Liza.

Şi fraza avu efect. O eliberară din încercuire mormăind satisfăcuţi. Căutând printre pliante, Bryn îi dădu unul lui Hazel. Ea îl deschise, clipi nedumerită când citi, apoi îl împături.

— Mi-e dor de vechiul bar al lui Pappy. Ţie nu, Jiggy?

Ochii lui Jiggy deveniră melancolici; tocmai îşi pipăia marginile noului tatuaj, dar se opri şi privi în sus în locul unde fusese pictată sirena pe perete.

— Da. Cel mai bine ne-am simţit la Pappy. Îţi aminteşti când căpitanul a cumpărat Coral Kiss şi ne-am dus toţi să o botezăm? Camera se umplu de râsete care îl încurajau pe Jiggy să continue. Şi atunci când Bill Harper a prins peştele acela de patru metri şi l-a târât sus pe scări, l-a azvârlit pe masă căpitanului Parrish şi a insistat să facă cinste cu o bere?

— Aşa de mare? reuşi să articuleze May Leigh înainte de a se prăbuşi de râs în poala lui Jiggy.

Pe măsură ce râsetele se înteţeau, Bryn începea şi ea să savureze şarmul poveştilor lui Jiggy. Se abţinu să nu zâmbească, dar până la urmă izbucni şi ea. Ceilalţi se opriră din râs şi o priviră. În liniştea stânjenitoare care urmă, Jiggy îşi drese glasul.

— Nu cred să mai văd faze ca acestea într-un asemenea local, spuse el privind de jur-împrejur la tapiţeria pastel şi la picturile impresioniste franţuzeşti agăţate pe peretele interior placat cu oglinzi. La ce oră spunea căpitanul că va fi aici?

— Parcă spuneai că vine din cursă pe la opt sau opt trezizeci, zise Bryn, încercând să-şi ascundă tonul vinovat al vocii. Oamenii aceştia se puteau distra şi la Chez Madison. Numai că era un alt fel de distracţie.

— Aşa-i, dar nu căpitanul Parrish a plecat în cursă.

— Eu nu ştiam asta, interveni Bryn, zăpăcită de ştire. Unde era Rick dacă nu se dusese la pescuit? încercă în zadar să-şi ascundă un val de panică. Ei bine, cred că ar trebui totuşi să începem. Nu vrei să vii şi tu cu May Leigh la masa noastră?

— Noi ne simţim bine aici, jos, se alintă el sărutând-o pe May Leigh pe cap.

Apoi se îndreptă către vasul din plastic plin cu ceai la gheaţă în acelaşi timp cu Bryn. Vasul te alunecă din mâini în încercarea de a-l apuca şi se prăbuşi pe podea împroşcând ceai peste tot. Ca urmare hainele lui May Leigh erau ude leoarcă de ceai, iar tricoul lui Jiggy era stropit pe piept, însă Bryn se murdări cel mai rău. Ridicându-se cu greu, May Leigh se repezi spre toaletă zbierând la Jiggy într-o japoneză amestecată cu spaniolă. Înjurând şi scuzându-se într-o engleză inteligibilă, Jiggy era chiar în spatele ei. Bryn sări de pe scaun şi luă repede nişte şerveţele de pe tavă de desert şi se aşeză în genunchi să şteargă petele. Deşi podelele fuseseră lustruite, mai trebuiau să fie date cu un strat de poliuretan.

— Pentru Dumnezeu, Jiggy, asta-i în loc de „bine aţi venit”, îi strigă Rita. Ce o să-i servim căpitanului Rick când va veni?

Bryn îşi reţinea cu greu mânia. Cui îi păsa dacă „căpitanul Parrish” avea ce să bea? Stoarse o felie de lămâie peste un şervet îmbibat cu ceai. „Căpitanul Parrish” nu era aici. Mai tăie două felii şi le aşeză lângă prima. „Căpitanul Rick” nu va veni. În timp ce aduna cuburile de gheaţă de pe jos, se gândea că nu voia să ştie unde ar putea fi acesta.

— Bryn, drăguţo, ai cumva în frigiderul tău nişte zbere rece-frapată? întrebă Rita aşezându-se pe scaun.

— Bere rece-frapată? repetă Bryn întrebându-se dacă era o marcă de bere de care nu auzise până atunci. Se poate. Am nişte bere în spate.

Jiggy veni în urma lui May Leigh. Femeia cu ochi migdalaţi dădu din cap către Bryn:

— Frapată. Căpitanului Rick îi place berea recefrapată. Mă duc eu să aduc.

— Nu te deranja, May Leigh. Mă îndoiesc că va reuşi să ajungă aici în seara asta. Nu a spus nimic sigur.

Un cor de murmure revoltate umplu încăperea.

— Bine, nici nu a spus că nu vine, adăugă ea, stând în genunchi, cu palmele pe podea.

— Am spus că vin mai Urziu dacă pot.

Patru capete se îndreptară în direcţia din care venea vocea masculină, cunoscută. Când îl auzi, Bryn simţi că inima îi bătea mai tare şi corpul îi tremura de senzaţii cunoscute şi necuno & cute.

Era tulburată de tonul baritonal. Se simţea uşurată fiindcă Rick apăruse în sfârşit, enervată că venise atât de târziu. O irita când era prizoniera programului altcuiva, iar când persoana era tocmai Rick, considera că era o tactică teroristă. Şi de ce trebuise să o ia prin surprindere?

Recunoscu momentul sosirii lui, din spatele panoului decorat din capul scărilor, după unda de agitaţie din încăpere. Aşteptă până ce toţi cei prezenţi îşi exprimară saluturile de veneraţie pentru eroul serii…

— Bună seara, căpitane Parrish, i se adresă ea adăugând un alt şerveţel ud peste grămada care se adunase. Şi, când fu sigură că îşi recăpătase controlul asupra reacţiilor emoţionale trădătoare, vocea îi reveni, constantă. Tocmai voiam să începem… fără tine.

Mâna i se închise încet peste maldărul de şervetele ude şi văzu pantofii lui lustruiţi apropiindu-se de ea. îl studie atent de jos în sus. Din vârful capului cu părul îngrijit pieptănat, brăzdat de şu viţe îngălbenite de soare, până la tonul arămiu al pielii şi ochii azurii; arăta perfect.

— Ce să începefi? întrebă el aplecându-se să ridice vasul de jos. Scoase din buzunar o batistă şi-i tampbnă bărbia. O bătaie cu mâncare?

(Sntritolul 4

Cum faţa lui Rick era foarte aproape de a ei, îi observă zâmbetul superior.

Stând în genunchi, îl lăsă să o şteargă puţin, apoi îşi

întoarse faţa. El duse mâna spre obrazul ei, dar se opri când îl avertiză din ochi.

— Nu ne-am adunat aici pentru, o bătaie cu mâncare, căpitane Parrish, ci pentru a găsi posibilităţi de a aduna fonduri. Sau ai uitat?

— Nu, n-am uitat, răspunse el dându-i batista şi arătându-i un strop pe piept, apoi duse mâna la cravată. Am chiar o idee.

Continuă să-i zâmbească în acelaşi fel exasperant, dominator, ironic. Bryn nu luă în seamă pata de pe bluză, ci îl privi direct în faţă tamponându-şi obrazul…

De-abia aşteptăm să auzim.

— Da, ce idei ai căpitane Rick? întrebă Rita spărgând un balon de gumă…

Restul grupului se apropie de Rick.

— Mai întâi să eliberăm mâinile şi genunchii celuilalt preşedinte al comitetului… şi oferi mâna lui Bryn care mai întâi ezită, apoi o acceptă.

— Ce aţi spune de un concurs de pescuit?

— Desigur, aprobă Millie. Ştiam eu că va veni căpitanul Rick cu o idee bună din primul foc.

— Dar e minunat, şopti Rita cu admiraţie.

Jiggy aplaudă odată cu putere:

— Amin, căpitane şi cazul e clasat.

— Acum putem să mergem la pescuit? îl întrebă May Leigh.

— Staţi puţin, cazul nu e clasat. Liza mi-a spus că în iulie se organizează concursuri de pescuit în Islamorada şi în Conch Key. Noi trebuie să venim cu o idee originală. Ceva nou şi…

— Nu trebuie să venim cu nimic, i-o tăie scurt Rick. îi avem pe toţi pescarii noştri chiar aici, ei de-abia aşteaptă să participe. Cred că un concurs e cea mai bună idee.

— Eu nu cred, îl contrazise ea dându-i înapoi batista, taxele de intrare sunt foarte mari şi nu cred să adunăm mulţi bani în timp ce alte două concursuri se ţin atât de aproape de noi. În plus, am atrage mai multă lume dacă am veni cu ceva nou care să intereseze nişte sponsori care

doresc publicitate gratuită. O acţiune cu mai multă pizza, decât un concurs de pescuit, adăugă ea uitându-se la ceilalţi. Ce credeţi?

Rita se balansa de pe un picior pe celălalt, apoi o privi gânditoare pe Millie spărgând un alt balon de gumă. Millie se uită la Jiggy. Jiggy oscila între scepticism şi nelămurire. May Leigh nu auzise întrebarea fiindcă îşi căuta pieptenul prin geantă.

— Mai multă pizza? întrebă Rick. Vrei, să zici mai multe probleme noi?

— Nu, dacă venim la şedinţe şi cooperăm. Restul grupului scoase nişte sunete de dezaprobare. Cineva tuşi, altcineva suspină. Se auzi un oftat şi un „Doamne Dumnezeule”. Bryn nu se clinti, apoi avansă în timp ce ceilalţi îşi reveneau după replica dură dată eroului serii. Cred că Rita are nişte idei. Zâmbi Ritei: Parcă am văzut la tine o listă mai devreme?

— Listă? Oh, nu, spuse ea dând din cap cu putere, încât, se auzi clinchetul cerceilor. Aia era altceva. Nu, n-am nicio idee. Are cineva vreuna?

Toţi dădură din cap ca la comandă, iar Bryn se întrebă dacă nu cumva repetaseră mişcarea. Totul era posibil când comitetul îşi îndreptă atenţia către Rick.

— Nu am de gând să renunţ la ideea cu concursul, aşa că ascultă-mă, Bryn, zise el. Este cea mai profitabilă variantă de colectă de fonduri care nu ne va ruina pe loc la vară. Am vorbit deja la alte două şantiere din Coconut Key şi mi-au spus că vor participa şi ei bucuroşi.

— Oh, chiar aşa? făcu Bryn descheindu-şi jacheta; apoi şi-o dădu jos. O aruncă pe masă şi veni repede în faţa lui, cu o furie care o uimi şi pe ea. Nu te-ai gândit să vorbeşti şi cu mine înainte de a trece la fapte de unul singur?

El îşi scoase haina încet şi îşi puse o mână în şold, sub centură. Faţa lui prietenoasă se metamorfozase într-o încruntare a sprâncenelor care îi umbrea ochii albaştri. Vocea îi deveni gravă şi convingătoare.

— Uite ce e, m-am gândit că va merge mult mai

repede dacă mă ocup singur de treaba asta. Din întâmplare ştiu cum sunt oamenii la chestii de-astea; Te deranjează cumva?

— Mă deranjează, începu ea încrucişându-şi braţele şi apropiindu-se de el, fiindcă mi-am irosit timpul dedicat afacerii mele şi restaurantului, ca să caut nişte soluţii. Dacă m-ai fi sunat săptămâna asta, poate găseam o cale să ne folosim timpul mai eficient.

Nu lua în seamă şuşotelile din jurul ei, care prevesteau o insurecţie.

— Am vorbit despre asta azi-dimineaţă, îi aminti Rick şi cred că ţi-am spus că am fost ocupat.

— Bine, căpitane Parrish, cred că şi eu ţi-am spus acelaşi lucru.

— A, da, încuviinţă el făcând un cerc prin aer, ocupată cu vopsitul lumii în galben, văd.

Bryn ştia că ar fi putut să se răfuiască a infinit cu el pe tema colectei de fonduri, dar, de când îl văzuse în restaurant, ceva în ea se închisese. Încercarea de a transforma localul în Chez Madison, nu fusese intenţionată ca o demonstraţie a competenţei ei în faţa cuiva, cu atât mai puţin în faţa lui Rick Parrish.

Totuşi, cu fiecare piedică din calea proiectului cu restaurantul, devenea conştientă de acest «lucru. Se aplecă să ridice maldărul de şervete ude şi le trânti pe masă. Ignorându-i pe cei din jur, luă vasul pentru ceai şi-l izbi de masă. Pe când aduna şi ultimele bucăţi de gheaţă netopită, patru perechi de picioare se grăbeau spre ieşire.

— Se pare că voi doi aveţi nevoie de un platou de spaghete fierte ca să vă potoliţi, aşa că noi nu vă mai deranjăm, le strigă Rita peste umăr.

— Să ne chemaţi altă dată, adăugă Millie.

Bryn se ridică şi fugi după ele cu cuburile în mâini:

— Staţi, vă rog, nu plecaţi!

— E noaptea de cinci sute de dolari la bingo, Millie, zise Rita trăgând-o de mână pe prietena ei. Dacă ne grăbim, ajungem la partea a doua.

— Oameni buni, vă rog! Nu trebuie să fugiţi. Trebuie

să vorbim, le strigă ea.

Jiggy şi May Leigh nu se osteniră să răspundă. Până ce Bryn ajunse la balustrada de sud, ei coborâseră şi urcau pe motocicleta lui Jiggy.

În timp ce ea continua să-şi pledeze cauza, Rick traversă camera. Când ajunse la ea, o văzu că azvârle cu, furie cuburile, apoi îşi scutură mâinile de apă.

— Ei căpitane, cred că eşti mulţumit, îi zise ea. sprijinindu-se de balustradă ca să-şi scoată pantofii cu tocuri înalte.

— Eu? întrebă el deschizânef braţele către ea. Aruncă în el cu pantofii şi fugi spre panoul decorativ, apoi coborî pe scări. Se duse după ea. Ce vrei să spui cu „eşti mulţumit”? Ajunse jos în timp ce Mustang-ul hârbuit al lui Rita ieşea din parcare.

— Prezenţa ta i-a intimidat destul încât să o ia la goană ca nişte căprioare speriate. Şi arătă înspre luminile roşii ale camionetei, ultimul model al lui Millie.

— Eu? Dar nu eu am…

Se opri în mijlocul frazei căci ea trecu pe lângă ei şi urcă pe scări. Se gândi că ar fi cel mai nimerit să o lase să se liniştească puţin înainte de a o lămuri. Voise să aştepte cinci minute, dar se trezi urcând în urma ei după numai şaizeci de secunde.

Bryn inspecta mobila nouă căutând defecte unui scaun frumos sculptat. Cu cât se apropia de ea, cu atât părea că este mai atentă la scaun, ca şi când ar fi descoperit o minusculă fisură în lemn. Începu să se întrebe dacă meticulozitatea cu care examina scaunul nu era un mod de a-l ignora. Sau de a-l pune la punct. Se enervă şi dădu drumul pantofilor pe jos.

— Credeam că ai avut decenta să pleci până acum, spuse ea, aplecându-se mai aproape de scaun.

În vreme ce el intirfiida oamenii numai cu un gest sau cu o privire, toate acestea alimentau flacăra din Bryn. Apăsă tetiera scaunului.

— Despre ce naiba e vorba? o întrebă de aproape…

Bryn se îndreptă şi răspunse calm:

— Tu să-mi spui mie, aproape că-i şopti, privindu-l insistent. Fanii clubului tău erau foarte bine dispuşi înainte de sosirea ta.

Păşi spre celălalt scaun şi începu o nouă inspecţie atentă.

— Nu mă refer la comitet. Mă refer la tine, reveni el încercând să-i reţină mâna într-a lui. Vocea i se calmă. Şi la mine. Buzele i se întredeschiseră în încercarea de a trage aer în piept, iar sânii parcă forţau bluza. Rick simţi o plăcere vinovată văzând-o cum se lupta cu ea însăşi. Îşi trase mâna dintr-a lui şi luă de pe masă un vas cu sos şi o plăcintă, apoi le puse pe o tavă.

Pe sub pleoapele întredeschise, cu gene dese, privirea i se opri în altă parte.

— Ce-i cu noi? întrebă şoptit. Genele coborâră, apoi se ridicară când îi privi gura şi ochii.

Inima lui era confuză de plăcere şi de durere; momentul inevitabil sosise. Trebuia să-i facă faţă fără să o lase să-i atingă vreo parte a sufletului. Zâmbi, ştiind că se va descurca. Deşi se culcase cu Sharon Burke tirrjp de doi ani, nicio părticică importantă din inima lui nu fusese deconspirată. Pur şi simplu o va săruta.

— Eu am o teorie.

— Sunt gata să o ascult.

Îi ridică uşor bărbiaşi îşi aplecă apoi capul spre ea. Cu coada ochiului o văzu cum înmuie degetele în plăcinta cu lămâie şi ridică mâna. Se lăsă într-o parte, se apropie de ea şi spuse ce nu trebuia:

— Nu cred să faci asta.

Mâna ei se arcui în aer, dar el o prinse de încheietură şi crema de plăcintă se scurse pe mâneca hainei. Neluându-i în seamă gestul, îi duse mâna la gură şi începu să-i lingă degetele. Ea încercă să-şi tragă mâna dar renunţă când îi văzu buzele şi limba.

— Va trebui să facem faţă acestei tensiuni profunde, murmură, apoi continuă, desfăcându-i palma.

Bryn tresări:

— Şi ce propui?

Ochii li se întâlniră şi atunci el îi apucă un deget cu buzele şi îl linse lung şi apăsat, apoi răspunse:

— Vom scoate cârceii din sistemul tău.

— Şi cum ai să… bâigui ea.

Îi dădu drumul şi îşi scoase haina.

— Cred că e bine să-ţi arăt eu şi o apucă de ceafă, trecându-şi degetele prin părul ei. Deschide gura, e mai uşor aşa.

— Nu ştiu…

— Eu ştiu.

— Dar…

— Ordinele căpitanului.

La comanda lui şoptită, buzele i se depărtară, începu să o sărute adânc, cu limba în cerul gurii. Dintr-odată simţi în ea o nouă tensiune. Sau era doar o reacţie naturală la îndrăzneala lui? Oricum, Bryn se trase înapoi. Nu pentru mult timp. El aştepta o aluzie, o mişcare, un freamăt care să-l invite. Ţinând capul aproape de el, îşi răsfiră degetele prin părul ei şi se lipi strâns de sânii şi pântecul ei. Ca un pirat vijelios, o domina profitând de simţurile ei, până ce ajunse să i le stăpânească.

Cu fiecare atingere a limbii, ciupitură a dinţilor şi frecare uşoară a buzelor, ea îi răspundea cu un geamăt înăbuşit… Rick simţea victorie şi uşurare în acelaşi timp; era exact ceea ce dorise să o facă să simtă. Nu era nimic complicat, ci doar câteva instincte primare potolite de o femeie dornică.

Apoi, ceva neaşteptat se întâmplă. Intervenise curiozitatea. O dorinţă crescândă de a cere mai mult decât o posedare de moment a gurii ei fierbinţi şi dulci îl provoca;, şi cu fiecare suspin al ei simţea cum fizicul se întrepătrunde cu cerebralul. Efectul era ameţitor. La naiba, voise doar să şi-o scoată din minte, dar cu cât o săruta, cu atât dorea… mai mult.

Bryn dorise o contopire bruscă; violentă şi impersonală a trupurilor pentru a-şi potoli dezlănţuirea de imagini erotice care o invadaseră. Avea nevoie ca sărutul acesta să fie o dezamăgire răsunătoare. Ştia să facă faţă

dezamăgirii, fiindcă în asemenea situaţii se aflase de multe ori. Însă Rick nu o dezamăgea. De când li se uniseră buzele, sărutul evolua pe o linie între profund personal şi excesiv seducător. Şi, cum în braţe strângea fiinţa lui puternică, fiind excitată de ţiărbăţia lui şi de mişcările lui, alese realitateş momentului în locul zădărniciei trecutului recent. Obosise să tot încerce o dezlegare a mesajelor confuze pe care Rick i le trimisese toată săptămâna. În loc să se oprească şi să-l respingă, ii-dădu totul prin mişcări sugestive, pasionale. Nu se mai gândea la intimitatea care se instala între ei şi îşi zise că rezultatul trebuia să fie o purificare a aerului. Va trece peste sărutări. Îşi cufundă tot sufletul în sărutul fierbinte, savurându-l aşa cum era.

Deodată, el-murmură ceva şi din tonul gutural îşi dădu seama că îl excitase ceva mai repede decât ar fi voit el. Spuse sacadat:

— Crezi că am limpezit aerul? şi o cuprinse de talie.

Apoi veni dezamăgirea; aproape la timp. Încă o atingere a limbii lui sau a ei şi l-ar fi urmat pe podea sau l-ar fi atras spre masă. Tocmai era să comită o laşitate şi să spună da; cerul se limpezise, când o tresărire a mâinilor lui îi trădă disciplina din glas. Vibraţiile abia perceptibile creşteau. Din nou, Rick Parrish credea că îşi poate ascunde firea pasională, în spatele mişcărilor experimentate ale gurii şi limbii, precum şi al remarcii, dar ceea ce începuse ca un gest arogant, devenise o căutase flămândă şi arzătoare a împlinirii. Şi nu se consumase încă…

— Nu, căpitane Parrish, nu am limpezit aerul, răspunse ea cu încredere intuitivă, reanimată de licărirea divină.

— Crezi că poţi mai mult?

— Am să fac ce ştiu mai bine, răspunse ea, trasând cercuri în jurul bărbipi lui. Se opri. Cu voia ta, desigur.

— Sunt al tău, zise el gâfâind.

Bryn zâmbi enigmatic. „Nu eşti încă, dar vei fi, căpitane Parrish”. Trecu cu degetul peste buzele lui.

— Am citit undeva că ar merge mult mai bine dacă ambele părţi participă activ.

— Unde ai citit as…

Îl opri, muşcându-i uşor buza de jos. El inspiră şi rămase aşa, ca un om care se îneacă.

— Îţi împrumut cartea mai târziu, reveni ea şi îi scutură uşor capul. Acum hai să ajungen în profunzimea tensiunii de care vorbeai şi să scoatem cârceii.

Rămase serios o secundă. Poate două. Pe urmă lumea se răsturnă. O trase spre el posesiv, apucându-i gura într-a lui. Îşi dorise sărutul, îl tachinase pentru asta, îl implorase, iar acum tot ce avea de făcut era să se lase în voia pasiunii lui dezlănţuite.

Siguranţa cu care o strângea mângâind-o pe spate, mulându-şi mâinile după arcuirile coapselor ei, îi stârnea pofta de a-i explora şi ea corpul. O ultimă zvâcnire de raţiune îi ţintui genunchii ca să reziste gravitaţiei. Sau era o luptă pierdută în favoarea lui Rick, pentru a-i putea pătrunde corpul? Nu-i păsa. Nu ştia. îi scoase bluza fină stând în genunchi în faţa ei. Un moment, dansul seducţiei încetă când o privi. Înţelesese ce voia fără cuvinte.

Degetele ei se sprijineau acum pe umerii lui; îi trăgea spre ea şoptindu-i ceva. O mângâie pe abdomen, rostindu-i numele cu un geamăt care o fulgeră profund. Jocul limbii lui reîncepu pe cercul catifelat al buricului, inundându-l cu lovituri voluptuoase, repezi, umede. Săgeţi de plăcere o ţinteau în locurile cele mai sensibile, locuri pe care el nu le atingea încă. Apăsând moale pe linia umezită pe care o lăsase cu limba îi adânci plăcerea care se instalase deja.

Alarmele începură să sune în interiorul ei. Pe cât era ea de sigură de dorinţa lor reciprocă, pe atât de nouă era ideea. îi mai trebuia puţin timp pentru a se obişnui cu ea. Dacă mai treceau câteva secunde, n-ar mai fi fost în stare să dea înapoi.

— Rick, şopti ea, înfrânându-se cu greu.

El îşi strecură mâna sub fusta ei şi îi mângâie genunchii, urcând lent spre coapse. Apoi urcă pe picior, până ce atinse marginea dantelată a ciorapului de mătase; în acest moment Bryn simţi că genunchii îi vor ceda.

— Cum ne simţim? şopti la rândul lui.

Ea încercă să-i şoptească. numele, dar nu scoase decât un suspin fiindcă simţi degetele puternice alunecând între elastic şi poarta fierbinte, palpitândă. îl mângâia pe păr şi rezista cu greu va-Iurilor de plăcere care o încolăceau. Dacă ar fi continuat cu dezmierdările încă puţin, şi-ar fi pierdut cu adevărat cumpătul. Îngheţară amândoi când Rick gemu.

— Mrrau! Oooh! Iubito, iubito, iubito!

Reţinându-şi o avalanşă de înjurături, Rick îşi retrase mâna, trase adânc aer în piept şi se ridică încet. Fu şocat când îi întâlni ochii larg deschişi şi când o văzu cum se şterge la gură.

— Ştergi sărutul meu de pe buzele tale sau îl lipeşti mai bine de ele?

Clipi mirată de câteva ori, apoi îşi aranjă bluza în centura de la fustă. Scoase un ţipăt ascuţit şi îşi reveni la normal.

— Mai contează, acum că am limpezit aerul?

Rick îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă discret, admirându-i imprevizibilitatea şi puterea de a se abţine, dar, mai presus de toate, era încântat de reacţiile ei pur feminine. Adevărul golgoluţ era că aceste calităţi ale ei îi plăceau prea mult. Rick îşi revenise şi acum era perfect conştient de realitatea vieţii lui; o viaţă în care nu prea se lăsase furat de probleme ale inimii.

— Ce-a fost asta? întrebă el vădit iritat.

— Cred că ne ocupam de tensiunea mea şi de cârceii din sistemul meu, zise ea răsucindu-şi inelui de opal de pe degetul mijlociu. Acea privire languroasă, singuratică îi reveni pe chip. Oricum am dat ce a fost mai bun amândoi, adăugă ea, apoi se întoarse şi începu să adune pe tavă gustările rămase pe masă.

— Ei bine, am ratat totul, zfse el încercând să-şi ascundă emoţia din glas.

Se simţea epuizat de tentativa de a se uni cu ea şi, totuşi, nu putea spune că în el se stinsese dorinţa clocotitoare de a o avea. Oricum, nu se putea controla, dar ar fi trebuit să nu îi mai privească spatele în timp ce se

apleca peste mese.

Dumnezeule, cum ura această luptă între felul e de a fi de înainte şi dorinţa pentru Bryn. Aşa, măcar acum era sincer cu el însuşi. Însă nu în era de prea mare ajutor. Se simţea frustrat şi se aşeză pe un scaun nou, uitând de vechiul lui scaun de căpitan. Probabil că fusese deja dus într-o pivniţă, aşa cum se procedase cu relicvele şi cu celelalte lucruri vechi de la Crab Shack.

De când sosise, acum era pentru prima oară că privea atent schimbările pe care le făcuse Bryn. În restaurant. Era evident că avea gust în alegerea pieselor care se potriveau perfect într-un restaurant de clasă. Era de acord şi el că reproducerile după Monet şi Van Gogh, frumos înră

mate şi aşezate pe fundalul barului se asortau cu zugrăveala galben-banan de la Chez Madison. Ele nu s-ar fi asortat deloc cu reclamele pentru bere de la Pappy's Crab Shack.

Ochii li se întâlniră într-o tăcere cu înţeles.

— Nu mai e cum a fost, nu-i aşa? întrebă ea cu un zâmbet blând.

Încuviinţă din cap şi spuse:

— De-abia dacă recunosc locul.

Bryn se îndepărtă de masă şi începu să-şi frece palmele cu acea drăgălăşenie bine cunoscută.

— Aşa spun şi ceilalţi. Tăcerea lui Rick îi dădea o senzaţie de mâncărime a pielii. Îşi drese glasul şi se duse către balustradă. Străduindu-se să pară veselă, continuă: Obloanele vor fi montate zilele acestea, iar acvariul va fi adus marţi. Văzând că el nu spunea nimic, şovăi, apoi reluă precipitat: Am îndoieli asupra scaunelor. Aceste mostre au fost trimise de nişte cunoştinţe din Miami ca să pot alege. De obicei nu se procedează aşa, dar avem legături de afaceri de câţiva ani. Oricum, nu aş fi putut alege un model mai adecvat. Ştii, clienţii bărbaţi sunt mai puţin speriaţi de o stofă cadrilată decât de una înflorată. Ştia că vorbeşte de lucruri care nu-l interesau deloc, dar dorea cu înverşunare o aprobare din partea lui. Iar el nu i-o dădea.

Întotdeauna am fost de părere că stilul clasic merge bine oriunde, dar…

Se întoarse spre el, oprindu-se în mijlocul frazei.

— Dar nu în Coconut Key, zise el şi se ridică.

Bryn se uită la ciucurii pantofilor lui şi încercă să facă abstracţie de cuvintele pe care le adăugase în final, dar îşi dădu seama că ar fi fost o greşeală.

Acum nu putea şterge pur şi simplu ce a auzit, „mai ales că ea era cea care îl făcuse să spună acel lucru. Inima i se strângea de îndoieli asupra succesului viitor al localului Chez Madison. Poate că nu studiase îndeajuns statisticile demografice. Poate că trecuse prea repede peste procedura de revizuire pentru a grăbi proiectul, dar toate aveau o explicaţie logică. Făcea toate acestea pentru dragul ei bunic, omul de care avusese atâta nevoie în adolescenţa ei… Voia să deschidă cât se putea de repede restaurantul, de dragul lui Pappy Madison. îl privi pe Rick trecându-şi mâna peste barul nou, lustruit. Toate acestea nu aveau nicio legătură cu-el.

Se apropie de tablouri şi examină atent ramele, apoi se duse spre balustradă şi privi la vechea reclamă de pe drum. Bryn fu cuprinsă de alte temeri şi până la urmă le cedă suspinând dureros. Cum putuse acest bărbat, un străin până acum câteva săptămâni, să-i tulbure judecata sănătoasă şi puterea de discernământ în afaceri? Ce era şi mai grav, cum de îl lăsase pe acest bărbat încăpăţânat şi solid să-i sărute buricul şi să o atingă, până când aproape că tremura de plăcere dusă la apogeu? îşi închise ochii rememorând atingere cu atingere şi senzaţie cu senzaţie, resimţite profund. Amintirea trimitea spre ea valuri de foc, răbufnind în interior, excitând-o, dezmierdând-o, strivind-o cu plăceri nebănuite.

— Ai vândut deja tonomatul?

Deschise ochii; Rick se afla la numai câţiva centimetri de ea.

— Ce-ce ai spus… oh, nu. Nu ne-am înţeles la preţ.

— Pfui! Mă bucur, spuse el privind-o preocupat. S-ar putea să cunosc eu o persoană interesată. Pot să mă uit la

el?

Indiferent de ce spun romanticii, ea nu credea în cititul gândurilor şi se bucura că Rick nu putea şti ce gândea în acel moment. Se simţea în siguranţă. Chiar şi aşa, trebuia să se depărteze de el sau să strige ca o nebună cât de plăcut o făcuse să se simtă.

pop

— L-am dus deja jos în depozit, zise ea depărtându-se cu paşi mărunţi, până ce ajunse la scări.

— Cât vrei pe el? o întrebă coborând după ea în depozitul întunecos…

— Patru mii.

Căută comutatorul şi îi simţi prezenţa robustă lângă ea.

— Stai, lasă-mă să te ajut, îi spuse şi o atinse pe spate.

— Stai acolo. Mă duc eu. Vreau să spun, cunosc locul cel mai bine. Ţi-l aduc imediat.

El se dădu înapoi.

— Cred că este pe partea cealaltă a uşii.

— Da, ai dreptate, mormăi ea, împiedicându-se de piciorul lui.

El o luă de mâini şi o trase aproape. De afară pătrundea lumina farurilor unei maşini din parcare; faţa i se lumină slab, iar ochii îi luceau.

— Te simţi bine?

— Da, minţi ea încercând să surâdă. Dacă mai avea să stea lângă ea, nu i-ar mai fi păsat dacă găsea sau nu comutatorul. Spuneai că ai un cumpărător? îl întrebă şi se desprinse din braţele lui, apoi se sprijini de perete. Camera se lumină brusc; găsise în sfârşit comutatorul. Mulţumi cerului şi se întoarse spre el. Cumpărătorul ştie că este stricat?

— Da, ştie, îi răspunse şi se apropie de aparat, îi mângâie formele curbate şi părţile nichelate. Încercă să îl ridice, dar era prea greu. O să vin cu nişte băieţi să mă ajute. îl aplecă puţin şi se ghemui în spatele lui. Te deranjează dacă îl bag în priză?

— Nu, te rog, zise, recunoscătoare că între ei era puţin spaţiu.

Cum ar putea să dăuneze puţină muzică autocontrolului ei regăsit?

După ce îl conectă, se ridică, se întoarse cu spatele la ea, apoi îşi puse o mână pe capac. Luminile colorate ale tonomatului se aprinseră. Căută în buzunar o monedă, o introduse în orificiu şi alese o melodie.

Din motive de neînţeles pentru ea, o deranja familiaritatea lui faţă de tonomat şi atenţia neobişnuită pe care i-o acorda. Dacă aparatul ar fi avut şi un nume ar fi fost chiar geloasă. Asta o irita şi mai tare. Ideea care îi venise ceru o exteriorizare urgentă, care poate i-ar fi atras atenţia de la aparat.

— Tu eşti cumpărătorul. De ce? Vreau să zic, la ce-ţi foloseşte acest tonomat vechi?

O privi de sus în jos de parcă încerca să spună „Ai grijă, te apropii de un punct nevralgic”. Tonomatul scotea un zgomot ciudat. Dintr-odată faţa i se lumină de un zâmbet iertător, apoi o privi. Plecându-şi. capul cu compasiune, merse în spatele lui şi îl lovi uşor.

— Sunt o mulţime de amintiri plăcute care mă leagă de el.

— Chiar aşa?

Flăcări de avertisment se aprindeau în sufletul ei.

— Ar fi trebuit să dai pe gât câteva beri pe fondul muzical al lui ca să-ţi dai seama ce spun.

— Înţeleg. Îmi spui cumva, cu alte cuvinte, că nu înţeleg viaţa în Coconut Key?

Se asculta vorbind şi avea senzaţia că era posedată de mai multe personalităţi. Nici ung, dintre ele nu spunea mare lucru, dar toate erau nerăbdătoare să se dezvăluie în seara aceasta.

— N-am spus asta, Bryn, zise el, vădit iritat.

— Toţi îmi spun cât de interesant a fost trecutul, dar nimeni nu vrea să vorbească despre viitor. Ce se întâmplă cu voi, oameni buni? Nu ştiţi că viitorul este un loc, un timp care aduce mai multe amintiri?

— Tu asta vrei, Bryn? Să ai mai multe amintiri? Primele acorduri ale unei melodii cu Michael

Bolton, se strecurau în liniştea subită care se lăsase. Rick privi peste umăr, concentrându-se asupra unui tablou înfăţişând câini pe o masă de biliard; când el pornise thnomatul ea se uita la nişte cutii de răcoritoare. Iar când el traversă încăperea, în locul exteriorizării pe care o resimţise mai devreme, acum erau scântei de anticipaţie, care nu-i dădeau pace.

O luă în braţe uşor.

— Hai s-o facem, Bryn.

— Ce să facem? şopti ea.

O răsuci şi începură să alunece lin în paşi de dans. Ţinând-o strâns lângă el îi zâmbi drăgăstos.

— Să facem din asta o amintire.

„Da, să facem o amintire din asta", se gândi ea, lipindu-şi obrazul de umărul lui. Ar trebui să fie o amintire palpabilă şi savuroasă, nu un înlocuitor al fanteziei.

Avusese destule cu el până acum. Dansa cu el ca şi când ar fi făcut acelaşi lucru în fiecare duminică seara într-un băruleţ din afara oraşului. Melodia curgea intim şi sugestiv, iar ea devenise conştientă că în afară de sărutul început mai devreme şi în afară te tonomat, ei doi nu aveau nicio amintire. Şi nici măcar nu-şi dădeau seama de ce avea să se întâmple. Nu erau de acord asupra viitorului, dar aveau destulă energie sexuală cât să alimenteze-o ardere spontană, care tocmai era pe cale să izbucnească.

Rick se apropie de ea mai mult şi, la un moment dat, respiraţiile li se uniră într-un oftat prelung. Din locul unde dansau ei se putea vedea prin uşă parcarea. Vlăguită şi pe jumătate ascunsă printre palmierii de la Marina Road, reclama cu neon a lui Pappy era greu de observat, în curând ea urma să fie înlocuită, devenind la rândul său o firavă amintire a aceea ce era viaţa înainte. O privi pe Bryn, iar răsuflarea lui îi împrăştia firele de păr de pe frunte. Era cumva ea vinovată pentru redeschiderea vechilor răni? Putea această mână de femeie plăcută, să fie cel mai mare duşman al lui? Ce ştia despre ea? Că îi

schimbase lumea şi îi zdrobea inima. Că îi înfiora părul de la ceafă numai cu o privire. Că nu putea gândi clar din pricină că dorea să o cunoască aşa cum nu o mai făcuse niciun bărbat până atunci. Melodia se sfârşi, dar el nu-i putea da drumul atât de repede. O reţinu lângă el până ce liniştea şi tăcerea lor îi readuse la realitate.

Bryn se eliberă din braţele lui, îşi dădu părul după urechi şi îşi aranjă nasturii de la bluză. Se uită prin cameră cu nervozitate şi spuse:

— Ştii, cred că ar trebui să discutăm despre colecta de fonduri.

Vorbi încontinuu despre responsabilităţi, înfierbântată, răvăşită şi încântătoare. El tânjea după ea mai mult decât era omeneşte posibil, dar văzu în oglinda ochilor ei de ambră, ceva ce îi zdruncină sufletul. Actul de caritate de care vorbeau nu trebuia să se refere la fondul pentru ambulantă, ci la deşertăciunea propriilor lor vieţi, care trebuiau umplute.

În atmosfera suprarealistă pe care o creaseră luminifele tonorriatului, Rick avu intenţia de a se apropia de Bryn şi de a-i şopti: „Ssst. S-a făcut târziu şi cred că am putea petrece timpul rămas făcând lucruri mai plăcute. Ce-ai zice dacă am merge la mine şi am da puţină atenţie cârceilor noştri. Pe urmă am rezolva şi problema ţensiunii până la răsăritul soarelui. Haide, Bryn, să mai căutăm şi alţi cârcei şi să vedem ce e cu ei”.

Şi mintea îi zbura deja, la scene fierbinţi desfăşurându-se sub un tavan placat cu oglinzi, în învălmăşeala unui aşternut din satin roşu. Se imagina cufundat în explorări meticuloase ale goliciunii ei, în vreme ce ea se zvârcolea într-un abandon senzual sub buzele lui pătimaşe. Senzaţia corpului arzând de dorinţă sub el îl îndemna către acel loc secret care tremura la atingerea limbii lui. Când ea nu mai rezistă şi când îl strigă cu pasiune, se strecură înăuntrul ei şi puse capăt deşertăj ciunii cu mişcări repezi, sacadate. Nu trebuia decât să-l ghideze şi să-l îndemne să nu se oprească din actul de împlinire sexuală pe care-l doreau amândoi.

Patima de a o avea era de fapt o senzaţie împărtăşită de eliberare erotică, în pofida straniilor momente de tandreţe. Dacă s-ar fi îndoit o clipă de acest lucru, nu avea decât să-şi amintească de reacţiile ei fierbinţi ia atingerile limbii lui pe pântec şi de freamătul degetelor în locul acela moale.

În seara asta nu avea de gând să meargă prea departe. Se întâmplaseră şi aşa prea multe, iar când le va veni şi lor rândul, îi va cere atenţie deplină.

O opri când reîncepu să protesteze împotriva concursului de pescuit:

— Ssst. E târziu şi am avea nevoie de o pauză. Vrei să ne întâlnim mâine după ultima cursă? Am putea lua cina împreună şi am mai discuta despre ideea ta cu colecta de fonduri. Apoi îşi luă mâna de pe buzele catifelate şi o tachină: asta numai dacă până atunci vii cu o idee bună.

Merse spre tonomat şi îl scoase din priză.

Când se uită din nou la ea, văzu cum îşi pusese şi ea mâna peste buze, exact aşa cum o făcuse el. Această repetare senzuală a gestului său îi readuse în minte nevoia ei de a se atinge în acelaşi loc pe care îl atinsese el. În acest moment, resimţi o erecţie tensionată, dureroasă.

— Nu mâine, Rick, zise ea şi se grăbi spre perete să stingă lumina. Trebuie să mă duc la Miami să mă întâlnesc cu un client. Şi o să fiu ocupată în următoarele zile pentru că…

— Spune-mi doar când ne putem întâlni, o întrerupse el pe un ton care refuza alte scuze.

Jocul de-a „excită şi fugi” nu putea continua la nesfârşit. Dacă voia să se joace, el nu avea nimic împotrivă, dar numai atunci când ar fi amândoi goi puşcă…

— Încerc să găsesc o zi, dar din păcate programul meu e foarte încărcat. Nu îmi place să cer ajutor, dar de data asta aş avea nevoie de un bărbat puternic, ba chiar de doi.

„L-auzi-o, îşi zise el, conducând-o la uşă, îmi dă foc cu genele ei rimelate, cu vocea aceea dulce şi cu fanteziile infinite”.

— Spune ziua. „Dar uită de bărbaţii aceia puternici. Care-ţi sunt poftefe şi dorinţele pe care aş putea să ţi le împlinesc?”

— Rick, mi-au spus de la spital că vor începe tratamentul de recuperare cu bunicul, dar mai întâi vor să-l lase câteva zile acasă, l-a ameninţat că, dacă nu-l lasă, se va furişa dih spital şi va merge singur în cărucior pe şoseaua transoceanică. Poţi să mă ajuţi să-l aduc mâine?

Dădu din cap afirmativ pufnind pentru neîncrederea pe care o încercase. Ce naiba îl apucase? Era oare atât de flămând de ea încât orice îi spunea era interpretat ca o invitaţie la sex? Trecuse oare atât de mult timp de când nu se mai înecase în străfundurile mării calde ale unei femei?

— Bineînţeles că vin să te ajut, se oferi el închizând uşa depozitului.

— E perfect. Ştii, nu pot să-l aduc sus, în cărucior, de una singură şi sunt sigură că va voi să vadă ce am făcut până acum, reluă ea privind în sus la scări…

— Bryn?

— Da, răspunse ea întorcându-se spre el.

Se sprijini cu un picior de a doua treaptă, îşi sprijini o mână pe genunchi şi îi spuse:

— Ai luat ca posibilă şi varianta ca el să nu fie’s mulţumit de ce ai făcut aici?

Zâmbetul ei păli. O simţea alunecând şi retrăgându-se aşa cum numai o femeie poate să facă atunci când te aştepţi mai puţin.

Ea privi treptele care-i separau şi aşteptă parcă o evaporare a întrebării în tăcerea care se lăsase.

— Vrei tonomatul, Rick?

— Tonomatul? îşi schimbă poziţia, revenind pe ambele picioare. Dădu din cap şi îşi strecură mâinile în buzunare. Da, da, îl vreau. 4 ţi las cecul în cutia poştală şi îl iau din calea ta până te întorci de la Miami. Am şi eu un rând de chei de la Pappy. E bine aşa?

— E bine, spuse ea, şi păru că mai voia să adauge ceva. El îi remarcă intenţia, dar Bryn refuză orice altă întrebare clătinând imperceptibil din cap, şi spuse: Noapte

bună, Rick, apoi fugi pe scări.

A doua zi după-amiază, deşi vremea era frumoasă, clienţii binevoitori şi sosirea lui Pappy mult aşteptată, Rick nu se simţea în largul său când se îndrepta spre bar. Frânturi din ceea ce se petrecuse cu o seară înainte pluteau în mintea lui ca nişte rămăşiţe ale unei epave pe apă. Fină atunci se mândrea cu judecata sa limpede, dar aceste gânduri îl enervau. Toată ziua sortase peşte, îl aşezase pe categorii şi făcuse fotografiile obişnuite cu clienţii din cursă, iar acum, la ora cinci, realiză cauzele indispoziţiei sale. Vizita recentă la părinţii lui Angie, combinată cu consolarea că barul nu mai era acelaşi, aflarea veştii că Pappy avusese un accident şi ruperea legăturii cu Sharon, toate acestea la un loc îi tulburaseră liniştea lumii lui fără probleme.

Apoi era şi Bryn.

Cu toate că aveau păreri diametral opuse, ştia că atracţia sexuală care se instalase între ei nu putea fi ignorată. Recunoştea asta la fel de bine cum ştia traseele în recife… în privinţa celorlalte aspecte ale vieţii lui Bryn, asta nu era treaba lui. În special treaba cu transformarea restaurantului. Dacă ea insista să demoleze Pappy’s Crab Shack numai ca să agaţe câteva copii de Monet şi să servească vinuri scumpe, aşa să fie. Când va pleca ea la Miami, va încerca el să îl ajute cumva pe Pappy. Între timp, dacă ar fi dorit să-şi încolăcească picioarele acelea minunate în jurul lui şi să iasă cu el în larg câteva ore magnifice, el ar accepta cu plăcere. Dar asta era! Tot ce îşi dorea era să simtă genunchii ei strângându-i coapsele, să-i vadă capul lăsat pe spate în extaz şi să o audă strigând de plăcere înainte de a se topi în miezul ei clocotitor.

— La naiba, Pappy, cu ce te-au hrănit în spitalul acela? Cu pietre? întrebă Rick pe când îl căra pe bătrân în cărucior, împreună cu Jiggy pe scările barului.

— Să ştii că mâncarea avea gust de pietre. Aveţi grijă să nu mă scăpaţi jos din chestia asta, strigă el încleştându-şi mâinile palide pe mânerele căruciorului.

Bryn dirija operaţiunea de sus şi gesticula pentru a fi

înţeleasă mai bine. Când văzu, în sfârşit, căruciorul pe pământ şi frâna trasă, respiră uşurată.

— Oh, iubito, iubito, iubito!

Pappy se întoarse spre dreapta lui şi îl privi pe Jiggy

— Miss Scarlett a fost la tine, nu-i aşa?

— Ei, Pappy, de unde ştii? întrebă Jiggy, bătându-l uşor pe mână pe bătrân.

— Pentru că evanghelistul de la care am luat-o nu o învăţa altceva decât Biblia. Şi nu voi permite nimănui să vorbească aşa în faţa ei, spuse Pappy îndepărtând mâna lui Jiggy de pe a lui. Plec puţin de acasă şi când mă întorc, vrăbiuţa mea vorbeşte de parcă ar fi urmărit programul Playboy. Nu mai e nimic sfânt pe lumea asta? Şi priveşte-o pe Bryn: e roşie ca penele domnişoarei Scarlett!

Chiar când Bryn credea cava supravieţui acelei amintiri, cu sărutările înfocate ale lui Rick, Miss Scarlett dădu o altă replică deocheată. Bryn se uită la Rick pe furiş şi, cu toate că râdea împreună cu ceilalţi, prinse un moment pentru a-şi uni privirea cu a ei. Şi el îşi amintea de clipa rătăcitoare când degetele lui atinseră punctul fierbinte. Îşi dădea seama că era o nebunie, dar singurul lucru pe care putea să-l facă era să râdă împreună cu ceilalţi. Singurul lucru pe care putea ea să-l facă era să afişeze o mină dezaprobatoare şi să aştepte ca unul dintre ei să schimbe subiectul. Şi acel cineva a fost Rick.

— Haide, Jiggy, avem de lucru. Pappy „când vrei să cobori, dă-rtii un telefon şi venim imediat.

Bryn nu ştia dacă trebuie să se simtă eliberată sau rănită fiindcă Rick nu se uitase la ea, dar acum era prea târziu, iar el cobora deja scările. Se consolă spunându-şi că avea probleme mâi importante de care să se ocupe.

— Gata, bunicule? îl întrebă ea împingând căruciorul.

— Întotdeauna am fost gata! zise el bătând din palme.

Mâinile lui Bryn tremurau pe măsură ce îl conducea spre paravanul pictat cu egrete, apoi spre sala de mese. Ce voia să-i arate nu semăna deloc cu colierul din macaroane

pe care i-l făcuse când avea cinci ani, şi nici cu coroana dintr-o cutie rotundă pentru plăcintă pe care i-o dăduse în dar de Crăciun, înaintea plecării lui; dar toate aveau aceeaşi însemnătate şi, deci, simţea aceeaşi nelinişte. Era culmea; când aşteptase onorariul pentru proprietatea mogulului din New York nu avusese atâtea emoţii.

— Ei, bunicule, treaba nu e gata încă. Scaunele acelea vor fi trimise înapoi la magazin pentru că au prea mult galben. Galbenul e o culoare veseli; optimistă, dar ce e prea mult strică. Pappy Madison nu scotea o vorbă, imaginează-ţi oameni mulţi la mese, pianul cântând în surdină, ca fundal. Vorbea întruna, mai mult ca să-şi justifice ei însăşi modificările decât ca să-i dea fui detalii. Avea strângeri de inimă şi, indiferent cât de dibace era în a-i prezenta totul într-o lumină favorabilă, momentul adevărului nu mai putea fi amânat prea mult. Se apropie de bătrân şi se ghemui lângă piciorul sănătos, atingându-l cu o mină tremurândă: haide, spune-mi ce crezi Fii sincer, bunicule.

Bătrânul se aplecă puţin în faţă, îşi duse mâna la gură şi se gândi. Bryn încerca să ghicească reacţia urmărindu-i atent ochii albaştri şi genele albe, stufoase. Când se adunaseră prea multe temeri renunţă, tăcu şi aşteptă. Încă puţin şi bătrânul se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Fetiţo, ai muncit mult aici, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi făcu o evaluare a remarcii ambigue în favoarea sa, însoţind-o cu un zâmbet asemănător. Îşi dădea seama că îşi zâmbeau cu efortul de a se mulţumi unul pe celălalt. Simţi un gol în stomac.

— Da, bunicule şi mi-a făcut plăcere să o fac pentru tine.

— Hmm. Şi Rick ce spune?

Se ridică încet, merse către paravane sculptat şi începu să traseze cu degetul conturul unui ibis.

— El crede că restaurantul Chez Madison este prea pretenţios pentru Coconut Key, zise ea revenind lângă bătrân. Ai spune că are vreun beneficiu financiar din acest local.

Pappy Madison împinse roata căruciorului şi se răsuci întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Îşi drese glasul cu putere.

— Nu vrea să recunoască, Bryn, dar, într-un fel are un beneficiu financiar.

— Cum? Veni repede lângă scaun. Ce vrei să spui? Rick este partenerul tău? De aceea este atât de… Se opri şi căută cuvântul potrivit. Încăpăţânat? Dintr-odată i-au apărut în faţă o serie de probleme noi, acum că aflase de el. De aceea?

— Nu este nimic în scris. De fapt el a insistat că nu are nicio pretenţie de la Pappy's Crab Shack, dar adevărul e că dacă n-ar fi fost Rick, locul acesta ar fi fost un magazin de suveniruri scumpe într-un complex de vacanţă.

— Dar de ce? întrebă ea curioasă să afle totul despre Rick.

— Îţi aminteşti, acum câţiva ani, când nu ai putut să vii aici din cauza afacerii din Hong Kong? Ei bine, în llul tău ne-a făcut o vizită uraganul Lula. În restul Floridei nu prea a făcut pagube, dar în Middle Keys a făcut ravagii. Până să se întâmple asta, trăisem într-un paradis al nevinovăţiei şi nu îmi sporisem asigurarea aşa cum ar fi trebuit. Mulţi de aici n-au făcut-o. Tocmai mă gândeam să renunţ şi să mă mut la ţară. Rick a venit cu carnetul lui de cecuri şi m-a ajutat să refac localul, l-a ajutat aproape pe toţi cei din Canalul Petticoat. Bineînţeles că de atunci datoria a fost achitată.

— Şi pe alţii? Mie nu mi-a spus niciodată nimic, zise ea.

— Te miră, Bryn?

— Nu ştiu prea multe despre el, cel puţin din trecutul său, aşa că mă miră. Când stăm de vorbă despre colecta de fonduri sau despre local ies scântei. Înghiţi în sec şi privi în altă parte, amintindu-şi de celelalte mijloace de comunicare pe care le foloseau. „Alteori nu vorbim deloc". Înainte ca imaginile fierbinţi să reapară, schimbă subiectul. Scoate chiar aşa de mulţi bani din cursele de pescuit şi din închirierile de bărci, sau e nemaipomenit de

bogat?

Pappy o privi cu atenţie.

— Spuneai că nu te interesează Rick. Te-ai răzgândit cumva?

Trase un scaun şi se aşeză în faţa bătrânului.

— Nu, nu m-am răzgândit. Spune-mi doar acele aspecte legate de tine şi de restaurant, se corectă ea.

— După furtună au venit la noi reprezentanţi ai unui mare lanţ de hoteluri şi au oferit tuturor celor din partea aceasta din Coconut Key bani buni pentru proprietăţile lor, mai bine zis pentru ceea ce mai rămăsese din proprietăţile lor. Bryn, vreau să-ţi spun că oamenii erau atraşi în mai multe direcţii; unii doreau să plece din insulă pentru totdeauna, aşa că ofertele păreau tentante; alţii pur şi simplu nu aveau nicio asigurare, deci nu puteau reconstrui. Nu vorbesc de afaceri mari. Vorbesc de magazinul cu costume de baie, motelul cel vechi, ştii tu, locuri de genul ăsta. Ah, Brynie era o nenorocire în orăşel.

Bătrânul se frecă la şoldul piciorului operat şi tăcu.

— Cum te simţi? Te deranjează piciorul?

Pappy se uita fix la locul unde fusese tonomatul.

— Mă simt bine. Într-un târziu se frecă la ochi cu dosul mâinii şi zise: Dacă Rick Parrish nu ne-ar fi invitat la el acasă şi nu ar fi insistat ca noi toţi să mai amânăm deciziile cu câteva săptămâni, nu ştiu unde am fi ajuns azi. El ne-a amintit că avem aici un colţişor din Visul American şi, o dată ce am renunţa la el, nu l-am mai primi niciodată înapoi. Ne-a mai spus că acei dintre noi care avem copii şi nepoţi, nu-i vom putea privi în ochi şi spune că am vândut totul unei corporaţii. La o altă întâlnire au venit şi reprezentanţi ai lanţului de hoteluri şi au încercat să ne convingă. O ţineau una şi bună că vom deveni prosperi de îndată ce vor apărea buldozerele lor. Iar când i-au înmânat lui Rick un cec pentru şantierul lui, s-a lăsat liniştea în cameră. Poţi să-ţi imaginezi că ei credeau că dacă îl cumpără pe Rick, ne vor cumpăra pe toţi. Bătrânul tăcu amintindu-şi ziua aceea. Dădu din cap şi spuse aproape şoptit: Ce bărbat pe cinste!

Într-adevăr, un bărbat pe cinste, gândi ea, înţelegând în sfârşit de ce Rita şi Millie şi practic toată Jumea de acolo nu aveau decât cuvinte de laudă şi adoraţie pentru Rick Parrish. El fusese singurul care îşi păstrase capul pe umeri când toţi ceilalţi tremurau de frică. El rămăsese în picioare în faţa marilor afaceri şi le făcuse faţă chiar cu armele acestora. Luase bani din buzunarul propriu pentru a-şi susţine cauza. Ceea ce nu înţelegea însă, era motivul legendarei rezistente a lui Rick la lumea interlopă. Ar fi fost uşor să-şi întrebe bunicul, dar ştia că răspunsul va trebui să vină chiar de la Rick.

— Şi, ce s-a întâmplat după aceea?

Bătrânul îi făcu un semn cu ochiul.

— Doar nu crezi că a cedat? Nu, domnule. A rupt cecul, l-a aruncat peste punte şi le-a arătat care este drumul cel mai scurt spre ieşirea din oraş. Arătă cu mâna către palmierii proaspeţi şi oceanul sclipitor şi adăugă: Vezi tu, Rick ştia că vom regreta toţi dacă vom vinde locul acesta. Slavă Domnului că nu a fost şi el şocat ca noi. Ştia cum să se apropie de noi şi, când unii păreau că bat în retragere, el ştia să îi asculte cu înţelegere. Ce mai, Brynie, a pus bani acolo unde a spus că va pune.

— De unde a avut atâţia?

— Nu ştiu şi cred că nu era cazul să îl întrebăm. Iar acum nu mai are importanţă pentru că banii i-au fost daţi înapoi. O văzu că îl privea atent şi insistă: cel puţin nu e important pentru mine, Brynie.

Tăcerea lui enigmatică o făcuse şi mai curioasă, dar bătrânul părea că obosise. Iar, dacă voia să ştie mai mult, nu avea decât să-l întrebe chiar pe Rick. Se aplecă spre el şi îi luă mâna într-a ei.

— Eşti obosit, bunicule, nu-i aşa?

— Puţintel.

— Îi chem pe Rick şi Jiggy să mă ajute să te ducem jos ca să te culci. Nu ar fi trebuit să venim aici sus, direct de la spital.

Se dusese spre bar să telefoneze, dar el o chemă înapoi.

— Brynie, stai.

— Da? se întoarse ea mirată de tonul ciudat al bătrânului.

— Vrei să cobori tu? Aş vrea să rămân singur aici puţin, dacă nu te superi.

— E în regulă, îi zise privindu-i profilul, în timp ce se deplasa prin cameră.

Niciodată nu păruse atât de gârbovit şi singuratic pe cât părea în acel moment. O podidiseră lacrimile. Trecu de el spre scări şi nu se putu abţine să-i pună o mână pe umăr. El îi luă mâna şi o duse la obraz.

— Brynie, unde e tonomatul?

— L-am vândut.

Pappy se uită undeva departe.

— Oh, şopti, apoi îşi şterse nasul cu cealaltă mână. Sunt sigur că încă mai face muzică undeva.

— Rick l-a cumpărat.

Bătrânul întoarse repede capul rostind:

— El? Ochii întristaţi se luminaseră cu un zâmbet, apoi izbucni în râs. Puteam să-mi închipui, adăugă plesnindu-şi piciorul sănătos. Asta e bine.

Bryn nu ştia de ce se bucura bunicul ei la cele auzite. Cel mai important era că îl auzea râzând pentru prima dată de când îl adusese în sufragerie. În alte condiţii nu ar fi avut curajul să-l lase singur, ca să-şi poată ascunde lacrimile care îi curgeau, acum că ieşise şi se îndrepta spre şantierul lui Rick.

Ouiţ>t toiul 6

În următoarele două zile, Rick nu se gândise decât la Bryn. De puţinele ori când s-au întâlnit, fusese foarte tăcută, iar el era nelămurit dacă această evitare avea un motiv anume. Dându-şi seama că era prea preocupat de ea, se apucă de făcut ce făcea mereu când i se părea că lumea îi cădea pe cap. Îşi fixă telescopul pe puntea din spate, îi potrivi unghiul faţă de apă şi se avântă într-un colţ îndepărtat al Căii Lactee., în seara aceasta, după apusul soarelui, toate sunetele banale îi zădărniceau pianul de evadare. Ţipete de pescăruş, alarma cuptorului cu micro

unde şi bâzâitul îndepărtat al unui motor de barcă îl făceau să-şi piardă puterea de concentrare şi mâna sigură. Acestea erau doar tulburări de moment pe care le va uita, îşi spunea el. Respiră uşurat când sunetele se pierdeau în văzduh. Când ajunse la marginea galaxiei, se auzi o maşină apropiindu-se. Depărtându-se de ocularul telescopului, simţi o furnicătură peste umeri. Nimeni nu venea cu maşina până la capătul străzii şantierului, decât dacă voia să-i vorbească. Dădu la o parte scaunul şi se duse la puntea superioară, pregătit să termine cât mai repede cu vizitatorul nepoftit. Până când văzu cine era.

Bryn apăru în curtea laterală, ţfnând pe umăr o sacoşă de la curăţătorie. Se opri lângă nişte buruieni, apoi îl văzu şi începu să zâmbească amical.

— Din nou ţi-ai uitat haina.

„Ce e mai rău este că am uitat să fac dragoste cu tine”, se gândi el. Jenată de privirea lui, Bryn tresări surprinsă. Îşi luă ochelarii de soare de pe creştet şi spuse:

— Ai musafiri, nu-i aşa? Scuză-mă, ar fi trebuit să telefonez mai întâi.

Voi să plece, dar el coborî iute şi o chemă.

— Nu pleca, sunt singur, zise.

Se linişti. Doamne, ce crezuse ea că se întâmplă la capătul străzii şantierului? Trafic de droguri? Şedinţe de spiritism? Orgii nocturne?

— Ce mai e nou? întrebă el. A ajuns cecul meu pentru tonomat?

Bryn râdea şi venea spre scări, arătându-i sacoşa de la curăţătorie. „Mulţumesc Doamne pentru şirul lung dă scări”. Altminteri nu ar fi putut să admire detaliile splendide ale femeii. Părul ondulat, cu reflexe roşietice îi încadra chipul perfect. Tricoul vişiniu scotea în evidenţă sânii tari, care se balansau în ritmul paşilor, imagine la care i se tăia respiraţia, iar imaginaţia începea să delireze. Pe măsură ce se apropia de el, pe buze i se contura un zâmbet de apreciere masculină. Nu purta un tricou oarecare, ci unul bogat, iar el era sigur deja că venise cu gândul de a-l da gata în seara aceasta.

Rick simţea cum i se depărtau buzele nu numai cu zâmbetul abia perceptibil, ci şi cu o poftă nebănuită de ea. Venise neanunţată în Coconut Key. Apărea cu regularitate în visele lui fanteziste. De ce se mira acum că o vedea urcând scările spre el ca un duh jucăuş? Sau mai dfegrabă ca un îngeraş zburând cu o sacoşă de plastic în mână. Era un îngeraş destul de hotărât să-i fure sufletul dacă el îi va permite.

— Am încasat cecul de la tine acum câteva zile, spuse ea Nu e nicio problemă.

Ba mai era o problemă. O problemă nemaipomenită care îi făcea inima să bată de două ori mai repede, când îşi imagina cum are să o rezolve cu ea. Sfârcurile pietroase zvâcneau pe sub tricou de parcă voiau să-l întrebe: purta oare sutien sau nu? Singura cale de a răspunde era o pşipare directă.

Făcea eforturi zadarnice să se uite în altă parte, dar nu reuşea. Florile brodate pe decolteul generos, veneau ca o irezistibilă invitaţie la a nu-şi lua ochii de pe sânii ei. De mulţi ani nu mai rupsese petală cu petală, dar era gata să o facă în noaptea aceasta.

— Frumoase flori, admiră el broderia, imediat ce Bryn ajunse în capul scărilor.

— Mulţumesc, am cumpărat tricoul azi-dimineaţă de la magazinul lui Rita, zise ea întinzându-se ca să agaţe sacoşa într-un cui deasupra uşii cu canaturi din sticlă.

Şi iarăşi, marginea tricoului se ridică, lăsând să se vadă acel loc catifelat, deasupra mijlocului! Catifeaua pe care o simţise cu limba. Acum mai-mai că s-ar fi lăsat din nou în genunchi şi ar fi repetat mişcarea, însă de data aceasta foamea de iubire nu s-ar fi încununat numai cu un sărut pătimaş. Dacă ar fi după el, acesta ar fi doar preludiul unei nopţi dezlănţuite, de neuitat. Ea trebuia să spună doar un cuvânt.

— Rick, vreau să te rog ceva.

Privirea lui de şoim flămând coborî asupra ei. Nu putea să creadă că îi citea gândurile, dar că recunoştea tensiunea pe care o resimţea, asta era o altă problemă.

Suspină imperceptibil şi mulţumi cerului. Ea privea peste umărul lui şi părea mai emoţionată ca oricând. Dintr-odată, ideile lui hoinare îl părăsiseră şi acum nu ştia de ce, dar o compătimea. Părea nervoasă, tensionată, iar ei nu recunoscu aceste părţi ca fiind ale ei; nu era Bryn Madison pe care o ştia el.

— S-a întâmplat ceva?

Bryn îşi plimba degetul pe balustrada groasă a punţii, apăsând un cocoloş de vopsea albă-fosforescentă. De când o cunoscuse, era întotdeauna inspirat erotic de mişcarea mâinilor şi degetelor ei, dar acum neliniştea care o stăpânea făcea să dispară orice conotaţie. Apăsă bara apoi bătu uşor cu palmele şi se sprijini de ea.

— Ce e, Bryn, s-a întâmplat ceva cu Pappy?

— Nu, nu. Bunicul e bine. Mâine începe terapia de recuperare.

— Mă bucur, zise el şi luă un taburet din lemn de tek de pe punte, dându-i-l să se aşeze. Cred că l-a prins bine vizita acasă…

Îşi orientă capul şi umerii spre apă cu o mişcare nesigură, apucă bara cu ambele mâini de data aceasta.

— Ăsta e unul din motivele pentru care am venit acum aici, spuse ea privind la mangrovele crescute pe o parte a malului.

Vedea că tensiunea ei creşte şi aşteptă în tăcere, urmărindu-i ochii care priveau lumina pastelată de la orizont. Se lupta cu o nelinişte interioară; se putea citi clar p & profilul ei. Rick simţi o furnicătură pe spate, pentru a doua oară în cinci minute. Îşi încrucişă braţele, înfrânându-şi pornirea de a o strânge la piept şi de a-i alunga mâhnirea cu un sărut. Se uită şi el în depărtare la rădăcinile încurcate ale mangrovelor. Nu avea de gând să se amestece în viaţa particulară a lui Bryn. Nu o făcuse nici cu Sharon Burke şi procedase corect în cazul ei. Desigur, Sharon nu dorise niciodată să discute despre lucruri personale. Privea cu încăpăţânare rădăcinile acelea, abţinându-se de la orice gest. În final cedă unui suspin. Gata, Bryn nu era Sharon Burke. Putea să se abată

de la regulă măcar o dată.

— Vorbeşte-mi, Bryn, şopti el. Spune-mi ce te frământă.

Ea se crispă, mai lovi odată cu pumnul în balustradă şi se întoarse spre el.

— Vreau să ştii că nu mi-a fost uşor să vin aici. Dar, după ce am vorbit cu bunicul şi am întors lucrurile pe toate feţele, m-am hotărât să vin la singurul om care mă poate ajuta.

Ecouri ale melodiei de data trecută îi răzbăţeau prin memorie, cu amintirea feţei ei radioase, îşi trecu mâna prin păr, dar se opri când o auzi şoptindu-i numele…

— Rick…?

Devenise un romantic caraghios? Ce se întâmpla cu ea şi de ce îi păsa lui atât de mult? La naiba, poate că are vreo ideea nouă despre colecta de fonduri şi vrea să îl ceară părerea. Nu, era prea supărată ca să fie doar asta. Poate că este ceva în legătură cu şederea în spital a lui Pappy.

— Bryn, Pappy are nevoie de bani? Tu ai nevoie de bani?

— Oh, nu, Rick. Nu are legătură cu asta. Se apropie de el şi îl apăsă uşor pe mână. La atingerea degetelor ei, simţi cum îl invadau valuri de căldură în tot corpul. Cu greu rezistă tentaţiei de

C & unell a o lua în braţe. Bunicul mi-a povestit cum l-ai ajutat tu după uraganul acela. Îşi luă mâna de pe el şi imediat simţi că îi e dor de ea, deşi era la câţiva centimetri depărtare. De data aceasta nu e vorba de bani, zise ea alunecând pe scaunul de punte.

Ezită din nou. Se frecă la bărbie şi, când în sfârşit ridică ochii spre el, Rick avu impresia că e măsurat din cap până-n picioare. Nu ştia ce îi va cere, dar o vedea că e nervoasă după cum se juca întruna cu ochelarii de soare, desenând cu ei cercuri în jurul genunchilor şi răsucindu-i până ce îi scăpa din mână. Aterizară chiar la picioarele lui cu un zăngănit.

— Dă-i drumul şi spune, zise el şi îi ridică în acelaşi

moment în care se apleca ea.

Când tricoul îi alunecă de pe umăr, Rick îşi ţinu respiraţia. Mâjnile erau aproape una de alta, dar Rick reţinu ochelarii; nici ea nu le dădea drumul.

Era atât de aproape de ea încât putea să-i acopere braţul cu sărutări mărunte, şi să urce până în acel loc irezistibil de după ureche, destul de – aproape încât să sărute minusculii pistrui aurii împrăştiaţi precum Scânteile unei cozi de cometă. Destul de aproape încât să-şi închipuie că ar dori şi ea sărutările, ba poate chiar mai mult. Îşi ţinu din nou respiraţia; poate că nu aştepta nimic de la el, E posibil ca el să transpună dorinţele lui şi în mintea ei. Cum stătea aşa în lumina serii, părea o fantezie, dar, în acelaşi timp, o realitate: părea o femeie dornică, darnică. Rick se stăpânea să nu facă primul pas. Fiindcă ea trebuia să facă prima mişcare, întrucât voia să fie sigur că îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el.

Îi reaşeză tricoul pe umăr cu nonşalanţă. De fapt, el ar fi dorit să-i scoată acel tricou vişiniu cu totul şi să-i acopere sânii şi pântecul cu sărutări arzătoare. Simţea o usturime în gât chiar de când Bryn urcase la bord, iar acum usturimea se acutizase: nu mai fusese cu vreo femeie pe punte de la moartea lui Angie. Aşa că dădu drumul ochelarilor, iar ea păşi înapoi.

— Ce vrei, Bryn?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu? Pentru ce?

Ezită la început, apoi îl privi cu îndrăzneală:

— Am nevoie să mă ajuţi cu restaurantul.

Ciuli urechile ca şi când nu ar fi auzit bine.

— Glumeşti, nu? zise el, apoi râse înfundat. Deci iarăşi era vorba despre restaurantul acela blestemat.

— Mda, bâigui ea, jucându-se cu ochelarii. Mişcările îi erau nervoase şi ea îşi dădea seama de evidenţă, aşa că îi puse undeva, pe scaun. Vijeau să spun, nu. Se ridică şi spuse: aveai dreptate. M-am înşelat, Rick. N-ar fi trebuit să schimb atât de mult aspectul barului. Merse de-a lungul, balustradei şi se opri în dreptul telescopului. Haide, râzi.

Ştiu că îţi spui că merit asta, poate că ai dreptate, încheie ea cu vocea stinsă.

— Scuză-mă, dar nu mă aşteptam să aud aşa ceva din partea ta.

Mai mult de atât, ca un adept al autoconservării, era ultimul lucru pe care ar fi dorit să-i audă. Tânjise după o partidă tumultuoasă de sex cu ea, dar nu mai putea nega că îl zăpăcea mult mai sus, acolo unde lucrurile erau mai profunde. Mândră şi rafinată cum era, şi oricât de mult ar fi costat-o venirea aici, era gata să dea cu piciorul la clipele acestea pentru a-şi realiza scopurile. Sufletul ei era mai generos şi mai larg decât oricare dintre propriile lui scopuri egoiste. Oricât de puternică ar fi fost, o dorea în patul său, dar în condiţiile stabilite de el. În plus, el voia localul Crab Shack aşa cum fusese înainte. îmbercă să se concentreze asupra scopurilor proprii. Fusese mereu singura cale de a supravieţui, de a se menţine în viaţă în aceşti ultimi cinci ani.

— Şi cum crezi că te-aş putea eu ajuta? Adunând vasele pentru spălat degetele de pe mese? Verificând clienţii dacă au cravată? întrebă el măsurându-şi vocea, ca să nu fie înţeles greşit. „Pentru Dumnezeu, ceartă-te cu mine!”

În schimb ea îi zâmbi galeş.

— Nu, răspunse Bryn evitându-i privirea, apoi privi prin telescop. Nu va fi niciun client spilcuit care să ceară o felie de lămâie în vasul de spălat degetele.

Se simţi cuprins de alte temeri; avea de gând să plece din Coconut Key? La un asemenea afront ar fi rămas fără apărare. îl făcea să îngenuncheze cu umilinţa ei.

— Bryn, renunţi?

— Rick, am urmărit reacţiile bunicului când îl plimbam prin sufragerie. Chez Madison nu e chiar ce şi-ar dori el. Nu mi-a spus niciodată asta, dar ştiu. Se juca răsucind un inel subţire pe degetul mijlociu şi se opri de câteva ori; şi mai cred că ştiam asta de mult timp. Bryn sesizase momentul coborârii primului scut al bărbăţiei lui. Avea totul de câştigat şi nimic de pierdut, aşa că închise

prăpastia dintre ei. Puse mâna pe mâinile lui care se odihneau pe balustradă. Ajută-mă, Rick. Vreau ca toţi prietenii lui să se simtă bine acolo, dar nu mai vreau mese îmbibate cu bere şi nici coji de alune până la glezne, pe jos. Vreau ca localul să arate mai bine. Ajută-mă să găsesc o cale de mijloc.

I De ce eu?

— Pentru că tu ţii la locul acela. Nu zâmbi când îţi spun asta. Ştiu că ţi-ai cheltuit o groază de bani refăcând afacerile altora după uragan.

— Am făcut asta pentru că apăram Coconut Key de şacalii care voiau să-l transforme într-o staţiune spilcuită.

— Şi nu numai pentru asta, Rick.

— Cum? Am făcut ce am făcut ca să ajut câţiva prieteni.

— Şi?

— Renunţ. Mai e ceva ce ar trebui să-ţi spun?

— Da, dădu ea din cap.

— Chiar aşa?

— Rick, îţi voiai barul înapoi, atunci.

— Bine, admise el. Atunci voiam barul înapoi. Drace, îl mai vreau şi acum!

— Şi bunicul vrea acelaşi lucru. Toţi vor. Văzându-l că tace, luă mâna de pe braţul lui. Ştii, de fapt credeam că modificările pe care le făceam erau în beneficiul bunicului. La un moment dat, mândria mea încăpăţânată s-a interpus între înţelepciune şi judecată sănătoasă. Şi, deşi mi-e greu să recunosc, am voit să-ţi dovedesc şi ţie ceva. Rick se uită la ea cu atenţie. Oricum, continuă ea, ştiu că trebuie să repar lucrurile, dar nu ştiu cum să fac aşa încât să mai fie ce a fost la început. Zâmbetul lui îi zguduia încrederea în ea. Când mă gândesc la Pappy’s Crab Shack şi la cum era, ştiu că mai jDot…

— Să-l schimbi.

— Să-l îmbunătăţesc, Rick.

— Să-l schimbi, insistă Rick.

— Cred că asta e o problemă de semantică. Toate se schimbă, mai devreme sau mai târziu, dar încercarea mea

de a face schimbări radicale a eşuat. Am nevoie să cunosc subtilităţile de la Pappy’s Crab Shâck.

— Subtilităţi? Bryn, locul acela nu a avut niciodată ceva subtil.

— Ştii la ce mă refer. Acel „ceva” care îl face atât de intim. Aroma din aer care te face să râzi. Când îl văzu că nu mai spune nimic, se hotărî să-i dea un minut de răgaz pentru a se obişnui cu ideea. Oricum, crezi că poţi să te gândeşti la ce te-am rugat? Adică să mă ajuţi să fac din Pappy’s Crab Shack un loc mai plăcut decât a fost înainte?

Rick se sprijinea cu amândouă mâinile pe balustradă. Ea se duse în faţa telescopului şi se aşeză pe scaun. O urmărea din priviri cum ofta uitându-se prin ocular…

Bryn ar fi putut să continue cu planurile ei, iar mai devreme sau mai târziu tot ar fi scos un profit. Dar, în loc să se cramponeze de ideile iniţiale, care i-ar fi zdrobit inima bătrânului, se hotărâse să lase deoparte motivele egoiste şi să facă ce era mai bine.

Rick îşi simţea pieptul invadat de o căldură reconfortantă şi dorea să fie cât mai aproape de ea în aceste momente. Veni lângă ea şi încă o dată încercă aceeaşi senzaţie de apropiere pe care ea i-o inspira. O privea cu coada ochiului, cu admiraţie şi curiozitate.

— Îţi pui o dorinţă? o întrebă după câteva minute.

— Da, spuse ea, şi vocea şoptită se asemăna cu foşnetul palmierilor şi al mării care îi înconjurau. Bineînţeles că în loc să găsesc stele, cred că văd planete. Nu ştiu care e diferenţa dintre ele. Râse şi, cu un ochi încă închis, îl privi. Crezi că se îndeplinesc oricum? Deschise şi celălalt ochi în aşteptarea răspunsului.

Pe cerul albastru al amurgului se năşteau stele noi. Sute de stele. Toate sclipeau de noutate şi forţă pe cerul întunecat. În acea seară păreau atât de aproape încât puteau fi atinse. Rick îi atinse uşor buclele.

— Trebuie neapărat să fie stele.

— Atunci, hai să vedem dacă erau stele, zise ea apucându-i mâna de la spate. Mi-am dorit ca tu să mă ajuţi cu restaurantul.

Rick încuviinţă din cap şi trecu în faţa ei, între coapsele ei cu o mişcare mută a revendicării masculine.

— Asta se va îndeplini. Altă dorinţă?

— Aş vrea să mă săruţi. Buzele ei se deschideau încet, invitându-l cu pasiune. Ce se va întâmpla cu dorinţa asta?

Zguduit de invitaţia directă, o lipi strâns de el.

— Bună dorinţă.

Îşi frecă uşor buzele de ale ei, apoi trecu de ele şi începu să exploreze căldura dinăuntru cu mişcări lente languroase. Ea îi răspundea cu sărutări mărunte, primitoare, până ce îl auzi gemând prelung şi nerăbdător. Q strânse şi mai tare de trupul său şi îşi puse la rândul lui o dorinţă: aceea ca ea să înţeleagă că pentru el asta nu mai era o joacă. Aspirându-i parcă pofta, îl făcu să subînţeleagă că primise mesajul. Îşi strecură mâinile sub tricoul ei, mângâindu-i pielea satinată din jurul buricului, apoi şi le încolăci pe spatele arcuit. Acum el o invita la o apropiere mai strânsă. Imediat ea îi strânse coapsele între ale ei şi îşi apăsă centrul feminităţii pe piciorul lui, balansându-se pe muşchii încordaţi. Când Rick simţi fierbinţeala îmbrăţişării ei erotice îşi încordă muşchii mai tare şi se rugă să-i mai reziste.

— Încă o dorinţă, Rick… şoaptele ei sunau ca nişte rugăminţi pasionale. Numai una.

Nu era nevoie să mai spună nimic. Rick ştia. Ştiuse dintotdeauha.

— Bryn, în seara asta toate stelele sunt ale tale, spuse e), ridicând-o în braţe, pentru că, ţi se va îndeplini şi ultima dorinţă.

O purtă pe braţe până în dormitor, oprindu-se să o mai sărute de două ori. Ea îi săruta gâtul şi pieptul, muşcându-l uşor, până ce o puse pe pat. Se aplecă puţin peste ea şi căută în noptieră.

— Nu-ţi fie teamă. Am tot ce-mi trebuie şi trase sertarul, răscolind conţinutul. Undeva.

Simţea cum Bryn pipăia cu degetele deschizătura pantalonilor scurţi. Dacă i-ar fi atins muşchiul firbinte,

ferm, dacă ar fi ajuns cu mâna direct acolo, ar fi ejaculat în acel moment.

— Rick?

Răspunsul îl ajută să mai reziste.

— În baie, zise el, eliberându-se din capcana mâinii ei.

Desigur că prezervativele erau în baie. Le ţinea acolo fiindcă nu mai avusese nevoie de ele în dormitor de câţiva ani. În scurtul răstimp în care le căută şi reveni cu ele, reuşise să recupereze din autocontrolul rămas. Dar şi acea firimitură de autocontrol dispăru când văzu ce îl aştepta.

Bryn stătea goală în mijlocul patului, în genunchi, ţinând între picioare colţul cearşafului; îl privi direct în ochi când îl văzu venind. el voi să spună ceva, dar se înecă. Nu putea-ţi atent decât la mesajele pe care le primea chiar acolo, în faţa lui. Paradoxal, se dezbrăcase într-un timp aproape record, iar acum se acoperea cu materialul alb ca o virgină timidă în noaptea nunţii.

Trase mai sus cearşaful, până la piept şi îl strânse cu putere, cu amândouă mâinile în jurul ei. Unul dintre sfârcurile întărite se zărea pe sub materialul alb, şifonat.

— Spune ceva, sau voi muri de ruşine.

— Bine, zâmbi el punând prezervativele pe noptieră. Îşi puse mâinile în şold şi zise; lasă cearşaful.

Ea clipi des, apoi rămase cu ochii larg deschişi întrebând:

— Acum? Chiar aşa?

— Noi nu vrem petale de trandafiri şi picături de ploaie, zise el clătinând din cap. Se apropie de pat şi adăugă aproape şoptit: Nu în noaptea asta, Bryn. În această noapte vrem tunete şi fulgere. Am dreptate?

Bryn îşi linse buzele şi încercă să pătrundă în această agitaţie care o cuprinsese. O privi atât de intens şi dogoritor încât se înfioră de atâta sinceritate.

— Rick, am încercat, zise, scuzându-se cu disperare. Dar nu am simţit niciodată tunete şi fulgere şi…

— Continuă.

— Doresc asta, Rick. Din tot sufletul… doresc să simt

asta cu tine, îi mărturisi, privindu-l cum îşi scotea cămaşa şi o azvârlea peste umăr.

— Bryn, lasă cearşaful, o invită ei aşezându-se pe marginea patului imens.

Însă ea strângea în continuare cearşaful până ce Rick începu să-i zâmbească provocator. Pielea bronzată a feţei îi contura ochii evidenţiind lumina lor, deşi privirea în acel moment devenise drăcoasă, dar amuzantă; Fiecare por al superbului trup radia promisiuni desfătătoare. Momentul desăvârşirii sosise.

Bryn nu lăsase cearşaful. îl cobora încet, încrezătoare cu fiecare centimetru dezgolit. Până ce îl strânse deasupra coapselor, acceptase provocarea lui Rick, neimaginându-şi adevărata limită.

— Şi, ce mai doreşti? o întrebă, atingându-i sânii, trasând între ei o linie imaginară.

— Vreau petale de trandafiri şi stropi de ploaie.

Ca de obicei, urmări cu degetele ei dunga trasată de el. Rick înghiţi în dec şi şopti:

— Mai fă o dată.

— Aşa? întrebă ea, alunecând cu degetul mare pe sfârc, coborând pe linia corpului.

Descoperi mişcarea cu care îi putea stârni pasiunea. Încă puţin şi Rick avea să piardă nectarul pe care îl păstrase cu atâta efort. Bryn ştia asta şi se simţea şi mai excitată, dar în acelaşi timp voia să-l farmece, aşa cum numai ea ştia. Dădu cearşaful la o parte şi se lăsă pe spate pe o grămadă de perne.

— Şi aşa? întretră ea, dar de data aceasta îşi atinse coapsele.

Rick ruga cerul ca ea să înceteze, apoi îl rugă să nu înceteze-Iar ea nu se opri. Continua cu atingeri uşoare, condusă de ochii lui întunecaţi şi de respiraţia sacadată. El se ridică şi se dezbrăcă de tot, iar ea îl invita aproape şoptindu-i numele.

— Rick… vreau totul.

Rostise aceste cuvinte de parcă ar fi citit în ochii lui toate dorinţele şi fanteziile pe care le aştepta de la ea.

Chiar şi acelea care îl speriau, acele imagini romantice, nespus de preţioase acum că realitatea le luase locul. Numai cu o privire îl făcu să se mişte spre ea, readucând la viaţă pustiul emoţional pe care aşteptase să-l umple de atâta timp.

— Şi eu.

Se sprijini pe coate şi îşi lăsă capul pe spate ca o consimţire deplină. El se aşeză lângă ea şi începu să o atingă uşor, ca petelele de trandafir în cădere. Degetele se jucau pe gâtul ei, în jos până la adâncitura delicată, apoi traseul era refăcut de sărutări lungi şi calde. Umede şi fierbinţi, atingerea lor era asemenea picăturilor de ploaie pe o furtună, vara. Nelăsând nicio părticică a corpului nesărutată se opri, se întări şi înaintă cu coapsele, înfrânând deocamdată pornirile dintre acestea. Când începu şi ea să-şi vălurească şoldurile îşi înmuie buzele în străfundurile dulci şi primitoare ale fiinţei ei. Bryn îşi pierduse respiraţia într-un geamăt prelung şi, în acest moment, căzu şi cel de-al doilea zid al apărării masculine.

Rick luă prezervativul pe care îl desfăşurară apoi împreună. Încercă să zâmbească, părând stăpân pe situaţie, şi rosti cu o ultimă sforţare:

— Tunete şi fulgere?

Ea se lăsă pe perne şi deschise poarta secretelor, aşa cum numai o iubită încrezătoare ar fi putut-o face.

— Tunete şi fulgere, repetă ea, apoi se lovi uşor cu buricele degetelor în jos, pe valea dintre sâni, spre cuibul cu cârlionţi castanii care înconjoară punctul scânteietor dintre coapse.

Rick tăcea şi se lăsa condus de mişcările ei. Tresări de plăcere când ea îl invită pofticioasă pe poarta îngustă. Se contractă în jurul lui instantaneu, şi îl imploră să avanseze în îmbrăţişarea aceea catifelată cu o zvâcnitură a coapselor şi un suspin molcom. Se eliberă puţin din strânsoare şi o privi cum radiază la primele valuri de plăcere concentrată. Nu văzuse niciodată o stea căzătoare, dar acum ştia ce senzaţie îi dădeau mişcările senzuale, ritmate ale unei femei care atinsese orgasmul în jurul lui.

Nu mai putea opri torentul fierbinte din el aşa că se consuma în lovituri ferme, arzătoare. îi strigă numele şi. lăsă ultimul zid să se prăbuşească pe când tăria lui se cufunda tot mai adânc în ea. Explozia de plăcere comună îi lovi în acelaşi timp pe amândoi. Senzaţia incredibilă de unire rămase mult după ce ecourile inimii lui bătând furtunos se stinseră şi în corpul ei. Stăteau întinşi, unul lângă celălalt, iar ea, cuprinsă de braţele musculoase, îl săruta pe piept, lăsându-l să savureze miracolul care tocmai se produsese.

Mai târziu, Bryn îl simţi cum o acoperea cu cearşaful. îi luă faţa între palme şi o sărută de mai multe ori, de fiecare dată din ce în ce mai drăgăstos. Dezmierdată de atingerea lui blândă, nu se putea gândi la altceva decât la perfecta intimitate pe care şi-ar fi dorit-o să continue la infinit.

— Dormi, iubito, şopti el, apoi se ridică din pat şi se duse la baie.

Bryn plutea într-o dulce ameţeală, dar după zgomote deducea locurile în care.se afla Rick; ieşise din baie şi acum se ducea pe punte să încuie uşile. Se răsuci în pat căutând un colţişor mai comod. Până la urmă se instală pe locul unde stătuse el. Cearşaful era rece iar ea începu să adulmece aromele amorului consumat încercând să-i recompună prezenţa. Aproape stârnită din nou de dorinţa de a-l avea, se imagina învăluită de mirosul pielii iubitului ei. Experienţa hedonistă o desfăta. Se înfăşură cu cearşaful şi îşi închipuia cum mireasma lui vitaia îi pătrundea trupul. Era sigură că nimic nu ar putea rupe vreodată vraja acestei nopţi.

Rick o privea de la uşă; savura mişcările ei voluptuoase, dăruite parcă lui şi numai lui. Lumina lunii se reflecta pe formele ei mătăsoase, chinuindu-l cu ce vedea şi cu ce nu vedea. Cu cât se frământa între cearşafuri, cu atât se simţea el mai aţâţat.

— Dacă vin în pat, îţi vei încolăci genunchii în jurul meu la fel? întrebă el.

Tresări când îi auzi vocea şi rămase nemişcată pe

pat. Îşi ridică genunchii la bărbie şi se uită la el peste. umăr. „Nu te opri”, pardă-i spunea el, dar ştia că momentul acela tainic fusese numai al ei, iar acum va începe unul împărtăşit cu el.

— Vrei să mai scoţi sunetele acelea pentru mine? o întrebă apropiindu-se de pat. Îşi puse mâinile pe pat şi se aplecă să o sărute pe coapsă. Vrei să te mai mişti aşa, pentru mine?

Nu primi niciun răspuns, dar ştia că tăcerea nu e cauzată de jenă ci de starea de dezorientare. Se uită fix la sacul din plastic pe care îl adusese mai devreme, iar el era curios să ştie dacă ea îşi dădea seama de ce se întâmplase după aceea. Îngenunche lângă pat şi se apucă să o dezmierde pe şira spinării.

— Eşti chiar trează? o întrebă încet.

— Dbk.

— Eşti bine?

— Da.

— Nu, nu te simţi bine, spuse el speriat şi se aşeză lângă ea. Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva rău mai devreme? îi ridică bărbia cu degetele, aproape de el. Te-am speriat? Dumnezeule, Bryn, îmi cer scuze. A trecut mult timp de când…

— Mult timp? întrebă ea.

Întrebarea tulbură aerul dintre ei. La lumina palidă a lunii o vedea cum îşi cobora capul având o privire îngrijorată.

— Ce te-a deranjat? Nu, nu te întoarce, zise el punându-i mâna pe umăr. Era mulţumit că nu s-a retras din atingerea lui şi îi sărută pielea caldă. Nu acum, după tot ce am făcut împreună, adăugă el cu blândeţe. Spune-mi ce te frământă, iar eu voi încerca să te ajut.

— În seara aceea, când ţi-am murdărit haina cu cremă, am hotărât că va trebui să o duc la curăţat. Privea aiurea din nou. Când mergeam cu haina spre maşină o ţineam aproape de faţă. Am mirosit parfum pe rever… Shalimar. Eu nu folosesc

Shalimar. Îşi ascunse faţa în cearşaf lăsându-şi capul

pe genunchi. Rick, dacă aste altcineva în viaţa ta, trebuie să ştiu, fiindcă n-aş putea să fiu cu tine. Eu nu sunt aşa, şi…

— Nu este nimeni altcineva.

— Dar parfumul…

— Nu este nimeni acum. A fost acum câteva luni. Dădu din cap neliniştit şi se ridică. Vrei să ştii?;

Bryn deschise larg braţele, ca şi când s-ar fi predat

— Trebuie să ştiu.

— O cheamă Sharon Burke şi locuieşte în Lower Keys. Între noi nu a fost decât o legătură fizică, simplă.

— Este prostituată?

— Nu. Şi-a pierdut soţul într-un accident cu barca opt luni înainte de a ne cunoaşte. Şi eu eram singur. Bryn, nu doream să ne complicăm vieţile, dar amândoi simţeam nevoia, iar la vremea aceea ideea unui aranjament era bună. Pot spune că totul era calculat, pe bună dreptate.

— Ai ţinut la ea?

Ezită un moment înainte de a începe.

— Ştiu la ce te referi, dar tot ce-ţi pot spune este că nu căutam mai mult decât îmi putea oferi.

ISSil-Rămăsese fără cuvinte. Dar lucrurile se schimbă. Nu o mai sunasem de câteva luni şi când ne-am întâlnit în final, în seara aceea, era gata să pună punct; ca şi mine, de altfel.

— De ce? întrebă Bryn, privindu-l în ochi. Ce s-a întâmplat?

Rick veni în pat.

— Tu. Spunând doar atât, o trase lângă el. Cu tine se întâmplă întruna. De fiecare dată când te văd sau te ating, sau chiar când mă gândesc la tine, te doresc.

Forţa şi pasiunea din cuvintele lui au alungat orice altă întrebare pe care voia să i-o pună. Spunea cu tot corpul că legătura aceea se încheiase şi că o dorea chiar acum. îi răspunse pasiunii aţâţătoare şi îi acceptă explicaţia cu un sărut pătimaş, care îi aduse pe amândoi din nou la orizontală. După o scurtă luptă, spre a lungi preludiul, căutau amândoi înfioraţi pacheţelul pe noptieră.

El îi prinse coapsele şi le depărtă venind deasupra, dar ea îl dădu la o parte şi luă locul activ.

— Nu de data asta. Acum vreau să-mi încolăcesc genunchii în jurul tău, zise ea şoptit, apoi îl conduse în interiorul flăcării ei mistuitoare. Acum era al ei, iar dacă ar fi avut îndoieli, ele ar fi dispărut gonite de atenţia cu care el o sorbea din priviri. Vreau să auzi acele sunete când mă mişc pe tine… aşa.

Rick se pregătea să-i spună numele, dar era prea adâncit în plăcere ca să mai poată vorbi Chinuri grele îi stăpâneau gura până ce i-o acoperi ea cu un sărut. îl adusese la limită atât de repede, încât se simţea copleşită de o nouă putere feminină pe care se bucura să o folosească. Se încleştă mai tare în jurul lui, se aplecă şi spuse: Chiar aşa, Rick. îl auzi cum respira din ce în ce mai sacadat şi atunci se apăsă cu putere pe lancea cucerită, lăsându-se pradă amândoi uniunii fizice şi sufleteşti.

Bryn intenţiona să se trezească devreme a doua zi, însă primul sărut de „bună dimineaţa” a cerut un al doilea şi ora şase deveni şapte, apoi opt. După o scurtă şi pasionată repriză de sex, pe podeaua bucătăriei, au decis amândoi că aveau treburi care nu puteau aştepta şi probleme care trebuiau rezolvate. Hotărât lucru, noaptea urma să fie rezervată pentru sufletele lor. Da, neapărat diseară, îşi murmurau printre sărutări.

Tot astă seară, Bryn avea de gând să îl întrebe pe Rick despre anumite lucruri pe care încercaseră să i le spună bunicul şi Liza. Ce ştia ea despre Rick? Era un bărbat al momentului, care ştia să apese pe butoane-şi să îi împlinească viaţa personală, în special locurile acelea goale, din zona relaţiei bărbat-femeie. Rick Parrish era ceva mai mult decât un tehnician sexual care reuşea să o aducă pe culmile orgasmului. Tandreţea cu care o copleşea făcea să îi tresalte inima.

Rick o conduse până la maşină, acoperind-o cu alte sărutări, apoi o mai îmbrăţişă o dată până să o lase să se urce la volan. Se uita la ea, acum că nu o mai ţinea în braţe, iar că vibra încă la atingerea lui.

— Trebuie să contramandez o cursă rezervată, îşi spuse mai mult lui însuşi decât ei. Am de rezolvat nişte hârtii. Şi mai am de reparat un motor. Când plecă de lângă el nu-şi putu ascunde un oftat. Ah, la naiba cu el, adăugă Rick drept consolare. Apoi strigă: E prea mult până diseară. Ne întâlnim la şantier la zece şi plecăm la Key West pentru restul zilei.

Încă buimăcită de noua lor intimitate, îl întrebă tachinându-l cu inocenţă:

— E un ordin, căpitane Parrish?

Îl privi cum o măsoară şăgalnic. Niciodată nu se simţise atât de în largul lui ca acum. După o scurtă tăcere se mângâie pe pieptul dezgolit, îşi

coţtttoM 7

Bryn intenţiona să se trezească devreme a doua zi, însă primul sărut de „bună dimineaţa" a cerut un al doilea şi ora şase deveni şapte, apoi opt. După o scurtă şi pasionată repriză de sex, pe podeaua bucătăriei, au decis amândoi că aveau treburi care nu puteau aştepta şi probleme care trebuiau rezolvate. Hotărât lucru, noaptea urma să fie rezervată pentru sufletele lor. Da, neapărat diseară, îşi murmurau printre sărutări.

Tot astă seară, Bryn avea de gând să îl întrebe pe Rick despre anumite lucruri pe care încercaseră să i le spună bunicul şi Liza. Ce ştia ea despre Rick? Era un bărbat al momentului, care ştia să apese pe butoane-ţi să îi împlinească viaţa personală, în special locurile acelea goale, din zona relaţiei bărbat-femeie. Rick Parrish era ceva mai mult decât un tehnician sexual care reuşea să o aducă pe culmile orgasmului. Tandreţea cu care o copleşea făcea să îi tresalte inima.

Rick o conduse până la maşină, acoperind-o cu alte sărutări, apoi o mai îmbrăţişă o dată până să o lase să se urce la volan. Se uita la ea, acum că nu o mai ţinea în braţe, iar că vibra încă \ & atingerea lui.

— Trebuie să contramandez o cursă rezervată, îşi spuse mai mult lui însuşi decât ei. Am de rezolvat nişte hârtii. Şi mai am de reparat un motor. Când plecă de lângă

el nu-şi putu ascunde un oftat. Ah, la naiba cu el, adăugă Rick drept consolare. Apoi strigă: E prea mult până diseară. Ne întâlnim la şantier la zece şi plecăm la Key West pentru restul zilei.

Încă buimăcită de noua lor intimitate, îl întrebă tachinându-l cu inocenţă:

— E un ordin, căpitane Parrish?

Îl privi cum o măsoară şăgalnic. Niciodată nu se simţise atât de în largul lui ca acum. După o scurtă tăcere se mângâie pe pieptul dezgolit, îşi puse mâinile în şold şi spuse:

— Da, este. Pui la îndoială autoritatea mea?

— Depinde de pedeapsă, răspunse ea zâmbind cu subînţeles. El dădu să o îmbrăţişeze din nou, dar ea îl păcăli deschizând uşa şi intrând repede în maşină. Retractez ce-am spus. Oricum am nişte treburi în Key West şi e bine că pot să le rezolv azi.

— Dacă te voi lăsa eu din mână, spuse el prefăcându-se îmbufnat.

v – Căpitane, nu ameninţa decât dacă eşti pregătit să te ţii de cuvânt. Şi scoase limba spre el, apoi porni să iasă din parcare. La zece la şantier.

— O să te aştept acolo.

La ora zece fără cinci minute, Bryn îşi parca maşina la şantierul Parrish. Inima îi trepida în timp ce mergea spre podeţul cu parapet de sfoară care făcea legătura cu docurile. Când ajunse la podeţ ezită, apoi îşi privi mâinile; tremura şi se întreba de ce avea această reacţie ştiind că ve petrece restul zilei cu el. Dar se amăgea pentru că ştia adevărata problemă care îi făcea mâinile să tremure şi inima să palpite. „Ce avea să afle despre el şi viaţa lui de dinainte de a-l întâlni?”

Oftă supărată de temerile ei şi păşi pe doc. Rick dovedise deja că ţinea la ea.

— Mai mult, nu avea nicio plângere în privinţa sexualităţii lui puternice sau a abilităţii de a o satisface. Ce o neliniştea era cealaltă parte a vrejii lui. Cu siguranţă că referinţele tuturor celor din Coconut Key erau

remarcabile, dar trecutul lui era o enigmă. Resimţind-o în piept, avu o senzaţie de disconfort şi strânse tare balustrada podeţului. O aşteptau Key West şi toate celelalte minuni. Mai important era că o aştepta Rick Parrish.

Numai că Rick nu era singur.

Vocea lui răzbătea din cealaltă parte a magaziei cu echipament de pescuit.

— Bine, dar nimeni nu ne-a spus de acest regulament când am făcut rezervarea, acum două luni, căpitane Parrish. Şi voiam să ne ducă Charlie cu barca lui.

— Charlie lucrează după regulile acestui şantier. Dacă vreţi să veniţi în birou ca să vă înapoiem taxa integral.

— Bine, dar sunt numai în patru luni şi mă simt minunat. Dacă nu v-aş fi spus eu, nici nu aţi fi observat că sunt însărcinată. Uitaţi, dacă vă promit că nu nasc până ne întoarcem, vreţi să faceţi o…

Rick tăie vorba femeii înainte de a ajunge la sfârşitul încercării de a-l îndupleca.

— Nu facem excepţii.

Ţipătul unui pescăruş străpunse tăcerea grea. Bryn se dădu la o parte din calea viitoarei mămici…

— Haide, dragă, spuse soţul ei adunând un diţele şi celelalte unelte de pescuit. O să ne ducem la Islamorada…

Bombănind despre;, regulile absurde”, cei doi trecură pe lângă Bryn şi merseră spre birou.

— Cred că tipul ăsta s-a trezit cu faţa la cearşaf azi-dimineaţă. Aveţi, grijă cu el, o-sfătui grijuliul viitor tătic, apoi trecu pe lângă ea în spatele soţiei.

Nici nu termină de vorbit bărbatul, că Bryn îşi fixă deja ochii pe Rick. Era în picioare, cu mâinile în buzunarele short-ului kaki, privindu-i pe cei doi până ce i-a văzut intrând în birou. Se dădu un pas înapoi şi-i lăsă pe doi muncitori să treacă prin faţa lui. Râsetele bine dispuse ale acestora îl înveseliră şi pe el, uitând de probleme; atunci o văzu pe Bryn. Pipăi ochelarii de soare agăţaţi de un şnur în jurul gâtului şi îi aşeză pe cap.

— Aştepţi de mult?

— Destul de mult, răspunse ea zâmbind tensionat. Iarăşi priveşti fără să fii văzut? îl întrebă arătând spre ochelarii de soare. Văzu că gluma nu avea niciun efect şi se apropie de el. Rick, dar femeia aceea nici nu părea însărcinată. Există vreun regulament al Pazei de Coastă sau e doar o superstiţie împotriva gravidelor la bord?

— Nu, e doar regula mea.

— Dar, nu…

— E mai bine aşa.

— Nu se vedea că e gravidă. Tot nu…

— Ordinele căpitanului, spuse el, şi o cuprinse pe după umeri, voind să uite incidentul. Deci, spune-mi ce ai făcut cu tine în astea două ore?

Era evident pentru ea că nu dorea să vorbească despre cele petrecute cu câteva minute mai devreme. Era mai bine să o râse baltă, chiar dacă povestea era ceva mai complicată. Regulamentul şantierului era domeniul lui Rick, iar pe ea nu trebuia să o preocupe detaliile.

— Ce am făcut cu mine? Am dat telefoane. Nici nu-ţi poţi închipui câte poţi face numai cu un telefon şi un fax, chiar aici în Coconut Key. Cu un fax se poate face totul astăzi.

Rick o invită spre jeepulâui.

— Povesteşte-mi, zise el şi o sărută pe obraz.

— Despre lista de preţuri pentru paharele italieneşti? Despre alegerea materialului de draperii care se găsesc în Hanurile Smithdale din întreaga ţară? întrebă ea jucându-se cu părul de pe braţul lui. Oh, nu. Avem de vorbit despre lucruri mult mai importante.

— Adevărat. Dacă nu ne mişcăm mai repede cu colecta de fonduri o să ieşim cu tarabe de răcoritoare şi o să facem toaleta câinilor ca să adunăm bani pentru ambulanţă, spuse el în timp ce se urcau în maşină. Apoi căută cu privirea maşina cu care veniseră cei doi clienţi.

Bryn îi dădea dreptate. Se angajaseră pentru un proiect comunitar şi acum trebuia să discute cu el o idee pe care o avea. Totuşi, era puţin necăjită pentru că Rick nu

înţelesese mai devreme aluzia pe care i-o făcuse referitoare la ei doi. Sau mai bine zis referitoare la el.

— Deci rămâi la ideea ta cu pizza multă, cu care m-ai tot ameninţat, sau încercăm cu concursul de pescuit?

— De fapt am o idee. Ştii că alerg dimineaţa şi... Se întrerupse şi îl privi cu coada ochiului. De ce zâmbeşti?

— Ştiu că alergi dimineaţa. Te văd cum îţi faci încălzirea lângă palisandrul acela.

— M-ai urmărit?

— Bryn Madison, te surprinde să afli că nu pot să-mi iau ochii de pe tine? Am căpătat o atracţie acută pentru pantalonii tăi scurţi, roşii în care alergi, spuse el pornind jeep-ul. Îmi plac aproape la fel de mult ca perechea aceea din satin negru.

— Sunt din nylon, îl corectă ea stăpânindu-şi un zâmbet. El o privea încă şi o tachina cu un zâmbet nonşalant, însă ea privea drept înainte. Mă gândeam la un concurs sportiv de cinci zile, care să se încheie cu o cursă de zece kilometri alergare de voie. Astfel se vor înscrie toţi. O zi va fi pentru handicapaţi, alta pentru copii, una pentru persoanele trecute de şaizeci de ani. În fiecare zi câte un concurs.

Rick ridică piciorul de pe ambreiaj şi maşina porni din parcare.

— Continuă, te ascult.

— Liza are o listă cu potenţialii sponsori. Poate o să le placă ideea unui eveniment pe parcursul unei săptămâni, fiindcă în fiecare zi îşi vor prezenta reclamele oamenilor.

— Ai dreptate, încuviinţă el reflectând serios. îl cunosc pe directorul unui post de radio din Key West şi, pentru o cauză bună, va face reclamă la orice. Ştii, cred că ai ceva interesant. Se îndreptau spre autostradă. Zi-i înainte.

Bryn îşi ridică un genunchi sub bărbie, se aşeză confortabil în scaun, iar în următoarele patruzeci de minute puseră la punct detaliile.

— Ce treburi ai în Key West? o întrebă dypă ce opri

într-o parcare umbrită lângă strada Duval.

Ea sări din maşină direct în braţele lui.

— Trebuie să-i spun unui tip, Louis Trudeaux, că nu voi mai avea nevoie de el ca şef de sală la Chez Madison. Nu are telefon, dar m-a asigurat că de obicei îl găsesc la Sloppy Joe.

— Ţi-e greu cu ideea asta de a schimba din nou restaurantul în Pappy's Crab Shack?

— Da, Rick, mi-e greu. Însă vreau să fac cum e mai bine pentru bunicul.

— Chiar îl iubeşti atât de mult pe bătrânelul acela?

Ea închise ochii şi îşi sprijini fruntea pe pieptul lui. Toată dimineaţa se gândise cum să-i facă să-şi povestească trecutul, iar acum când veni momentul nu mai găsea cuvintele.

— E normal ca fetele să-şi iubească bunicii şi să vrea să le arate asta din când în când, nu?

— Cred că da, spuse încet, apoi îi ridică bărbia şi o privi patern. Hai să vedem oraşul.

Se plimbau pe strada Duval, iar ea se simţea bine în aglomeraţie fiindcă era la braţul lui Rick. Treceau pe lângă un trubadur al străzii care cânta în ritm de rap cântece despre trecătorii grăbiţi pe care îi vedea. Se opriră şi ei. lângă un grup de ascultători amuzaţi de versurile „artistului". Pe când ascultau melodiile hazlii, un băieţel se pierduse de tatăl său şi îl striga. Bryn se aplecă şi îl întrebă:

— Te-ai pierdut?

— Nu, spuse el, smucindu-se din mâna lui Bryn, apoi îl trase pe Rick de tivul pantalonilor. Vreau să mă ia tăticul în braţe.

Bryn ridică încet capul spre Rick. Acesta se albise şi privi şocat. Bryn înghiţi în sec, căci îl văzu pe micuţ cum se prinsese cu mâinile de genunchii lui Rick. Mai mult chiar, copilul îşi lipise obrazul de piciorul lui.

— Tati, vreau să văd muzica.

Bryn se ridică neputând să-l privească pe Rick, a cărui expresie se cufunda în uimire din ce în ce mai mult.

Avea un copil. Un copil frumos de care nu-i spusese. Un copil pe care nu-l atingea sau recunoştea în niciun fel, cu nicio vorbă. Cum de a fost atât de proastă încât să nu îi lase pe Liza sau pe bunicul să-i vorbească despre trecutul lui?

Scena penibilă luă sfârşit când spre ei se strecură un bărbat care luă în braţe copilul.

— Scuzaţi-mă, zise el, dar în mulţime se pierd întotdeauna. Cred că Brandon v-a confundat cu mine, i se adresă lui Rick, gâdilându-l pe copil sub bărbie. Nu-i aşa, fiule?

— Băieţelul ameninţă cu degetul spre Rick:

— El nu e tăticul meu.

— Cred că din cauza pantalonilor kaki, reveni bărbatul, arătând că şi el avea o pereche asemănătoare. Rick rămăsese tot mut, aşa că bărbatul se întoarse către Bryn: Cred că din cauza pantalonilor kaki, repetă el şi dispăru în mulţime cu copilul în braţe.

Bryn râse nervos, ca de obicei, apăsându-se cu degetele pe sâni.

— Rick, într-o clipă de nebunie am crezut că acel copil este al tău.

— Nu mai spune. Hai să mergem, zise el recăpătându-şi culoarea în obraji. O conduse spre o parte mai degajată a trotuarului şi începu să vorbească repede. Acum să revenim la Crab Shack; îmi place ideea ta cu pianul. Tweed MacNeil cântă la pian, iar Pappy îl poate acompania la chitară, ştii?

— Stai puţin, insistă ea, oprindu-se în mijlocul trotuarului. Câţiva oameni trecură pe lângă ei în timp ce Rick aştepta ca ea să spună sau să facă acel ceva pentru care se lupta cu sine în tăcere de două minute. Îţi dai seama cât de puţin ştiu eu despre tine? Vreau să spun, în afară de părerea generală că eşti eroul din Coconut Key.

— Nu sunt prea multe de ştiut. Sunt acela pe care-l vezi. Voi să o ia de mână, dar ea şi le încolăci pe amândouă în jurul corpului. Haide, Bryn, cred că ştiu unde poţi găsi un pian vechi.

— Eviţi să vorbeşti despre tine. De ce? Ce ai făcut? Ai pierdut o avere la cursele cu câini? Ţi-ai ucis soţia? Ai stat la închisoare? Cu fiecare întrebare se apropia de el. Cu fiecare întrebare el părea mai departe de ea.

— Hei, încurcăm lumea care circulă, spuse el aruncând o privire fugară spre un trecător.

Îl lăsă să o ia de mână şi merseră mai departe până au ajuns la un colţ de stradă. Stătea în faţa ei şi se sprijinea de un perete alb placat cu scoici, zâmbindu-i crispat.

Forţa ea nota? Erau prea multe de aflat? Privea de jur-împrejur la casele în cuâori pastelate şi la atmosfera degajată şi se întreba dacă nu cumva punea problema greşit. Întrucrt era foarte curioasă, nu intenţiona să afle tot ce merita aflat, făcând singură investigaţii. Ba mai mult, dacă relaţia lor însemna ceva pentru el, trebuia să îi vorbească. Şi era mai bine să o facă acum; altminteri ea ar fi considerat că ultimele douăzeci de ore fuseseră o greşeală. Îşi ţinu respiraţia până ce văzu stele verzi.

Rick ridicase un deget şi o tachina cu el peste nas.

— Am fost căsătorit. Acum nu mai sunt. Nu am copii. Am o diplomă în biologia marină. Locuiesc în golf până ce mă ia un uragan. În legătură cu eroul local al cuiva, asta este o noutate pentru mine. Dacă asta voiai să ştii, putem să ne continuăm ziua?

Bryn ştia că ar trebui să-i fie recunoscătoare măcar pentru cele aflate, dar ceva o îndemna să mai încerce o dată.

— Rick, parcă ai citit o listă de la curăţătorie. Când te-am întrebat despre trecutul tău…

— Ce cuvânt practic, Bryn: trecut. Trebuie să-ţi spun că trecutul meu a început noaptea trecută, când m-ai sedus. Eu cred că am mai ars câteva celule nervoase.

— Te-am sedus? râse ducându-şi amândouă mâinile la piept.

— Şi mi-ai compromis renumele. Da, doamnă, asta ai făcut, zise, sprijinindu-se de perete şi trăgând-o şi pe ea între picioarele lui. Părul aspru de pe membrele lui îi

gâdila pielea fină. Uite ce e, de ce nu te duci la Sloppy Joe să-l anunţi pe „şeful” tău? între timp eu dau o fugă pe scările acelea de vis-à-vis, până la biroul lui Willie Şerpuială.

— Cine?

— Willie Şerpuială, disc-jockey-ul. El îmi face reclamă la radio pentru curse. Vreau să/discut cu el despre Festivalul Sportiv din Coconut Key.

— Bun, dar nu am fixat nimic încă.

O strângea şi mai tare lângă el şi îi acoperi faţa cu pieptul său şoptind:

— Fixat, zici? Drăguţo, va trebui să nu mai foloseşti cuvinte din astea sexy.

— Sau ce? întrebă ea împingându-l cu o mână pe stomacul tare, musculos.

Deja simţea în pântece vârtejuri fierbinţi. Respiră mirosul proaspăt al cămăşii lui, mirosul brizei de mare şi al bărbăţiei lui, apoi strânse în pumn materialul şi închise ochii.

Rick o muşca uşor de lobul urechii şi îi şoptea:

— Sau jur că mă ocup de tine aici, pe peretele acesta.

O prinsese cu garda coborâtă, iar pentru o clipă restul lumii nu mai conta; din nou îi reveneau în minte imagini erotice pe care el i le sugerase. Când Rick se opri din acea frământare a urechii ei, deschise ochii vrăjită. Se simţea provocată pentru a câta oară…

— Fau ai făcut niciodată…? îşi începu el întrebarea

Dădu din cap negativ, tresărind de emoţie. îi puse mâna pe piept şi constată că şi inima lui începuse sâkbată repede.

— Nu am făcut o mulţime de lucruri.

Îi dădu un răspuns care îi înmuie genunchii:

— O să le faci.

Apoi întrebă şi ea ceva şocant:

— Când?

Disperat, îşi lăsă deznădăjduit capul pe peretele din spate şi murmură un şir de înjurături incoerente, după care reuşi să articuleze o propoziţie inteligibilă.

— Când vrei tu.

Să vrea? Nu se mai punea problema de a vrea; îl implora, îi implora atingerea şi mişcările pe care le făcea pe ea şi înăuntrul ei. Implora să audă gemetele lui din acele momente când orice altceva dispărea rămânând numai îmbrăţişările lor arzătoare. Implora tandreţea cu care o copleşea. Când aveau să înceteze toate acestea? îl apucă strâns de încheietura mâinii şi îşi puse palma lui pe buze.

— Rick, e de necrezut ce senzaţii îmi dai, şopti ea. Nimeni nu m-a făcut să simt aşa ceva. Mă priveşti doar şi atunci tot ce vreau e să mă simt lângă tine. Emoţia cu care îi vorbise o alarma şi se întreba dacă Rick citise printre rânduri mesajul ei. Cu o grimasă nostimă încerca să se retragă din dramă. Căpitane Parrish, ce îmi faci tu mie?

„Ce îmi faci tu mie?”, îşi spunea el în sinea lui. Îşi sprijinise fruntea de a ei şi privea un trecător care îşi plimba pisica în lesă. Bryn îi vorbea de ceva mult mai palpitant decât popasurile lor furtunoase în rai şi în iad. Dar el ştia să facă faţă situaţiei; trebuia doar să-şi amintească un lucru: Bryn nu va fi lângă el în veci. Pappy’s Crab Shack va redeveni cel de dinainte. În ultimii cinci ani trăise fără angajamente sau planuri. În plus aveau destul timp, iar el nu voia să piardă nicio secundă.

— Bryn, hai să nu ne întoarcem în Coconut Key diseară. Ştiu o casă de oaspeţi pe strada White. Închiriem o cameră şi ne întoarcem mâine. Văzând că ezită o cuprinse peste mijloc, o lipi strâns de el şi îi şopti la ureche pătimaş: pe la trei dimineaţa ne întoarcem aici şi mă ţin de promisiune, îi zise şi-i luă mâna apăsând-o pe coapsa lui. Ce spui? întrebă el provocator şi o privi demonic.

— Vorbeşti serios?

— Nu, dar o să te… au! se feri de ciupitura ei nebunatică şi îi răsuci mâinile la spate strângând-o şi mai tare la piept. Nu glumesc, vreau să rămânem aici peste noapte. Putem să admirăm apusul de soare la Mallory Square, apoi te voi lăsa să-mi citeşti meniul într-un restaurant franţuzesc. Cum ţi se pare?

— Mi se pare minunat! îl sun pe bunicul şi-i las numărul de telefon de la casa de oaspeţi. Iar mâine în zori ne întoarcem, da? Vreau să văd cum merge cu bastonul.

— Când vrei tu…

— Atunci răspunsul meu e da.

— În regulă, zise şi o sărută apăsat. Să caut numărul de telefon de la casa de oaspeţi şi să sun acolo de la Willie.

— Chiar ai vorbit serios de anunţul acela pentru colecta de fonduri? N-ar trebui să mai discutăm cu cineva despre asta?

— Nu. Un lucru trebuie să ştii despre Liza: când autorizează pe cineva, se aşteaptă şi la acţiune. Noi suntem responsabilii şi am căzut de acord că este o idee bună. Aşa că, hai să o punem în aplicare. Willie Şerpu iată poate face reclamă şi fără prea multe amănunte; asta ne va da libertate de mişcare. Gata, ne vedem la Sloppy Joe peste o oră.

Rick intră la Sloppy Joe şi o văzu stând pe un scaun de bar înconjurată de trei sosii à la Ernst Hemingway. Zâmbi când o văzu ciocnind paharul cu cei trei crai. Părea mai relaxată de când sosiseră în oraş, O admira, observându-i schimbările exterioare. Cu fiecare mişcare buclele îi tremurau pe cap, chemându-l parcă să le atingă. Costumul şi tocurile înalte fuseseră înlocuite cu pantaloni scurţi şi tricouri asortate, sau cu rochiţe de plajă, scurte, cu dungi subţiri, ca aceasta pe care o purta azi.

Se strecură într-un colţ ferit, amintindu-şi că trebuia să aibă grijă de ea. Dacă l-ar fi făcut să vorbească, iar spune despre Angie şi asta ar redeschide vechile răni pe care le vindecase. Era sigur că şi ea ar putea să-l rănească. îl stârnise aseară şi-l făcuse să simtă o pasiune pe care o credea moartă. Nivelul de intimitate atins era excepţional, dar trebuia să se oprească aici. Şi, orice i-ar fi spus despre ea însăşi, ei bine… nu era sigur că voia să audă. Îşi reaminti că tot ce-şi dorea pentru următoarele săptămâni era să se scalde în oceanul ei cald de feminitate. După aceea pământul se putea învârti şi fără ea. Senzaţia nouă de orbire, de epuizare va trece. Va trebui să treacă. La

naiba, o va face el să treacă.

Se aşează la o masă de lângă bar şi aşteptă calm să fie observat de ea. Comandă rom cu cola şi auzea cum cineva căuta la radio un post cu muzică. Rick o urmărea cu coada ochiului şi, între timp, la radio începu să cânte Jimmy Buffet. Unul din cei trei cântă şi el în acelaşi timp, apoi scoase din buzunar o hârtie şi începu să i-o citească lui Bryn. Ea părea că ascultă atent, dar de câteva ori se uitase peste umărul bărbatului. Dumnezeule, tipul avea de gând să o plictisească de moarte citindu-i o pagină întreagă din Torente în Insule? Rick bătea darabana pe masă. Poate că Bryn avea nevoie de ajutor, chiar de la el. Se ridică de pe scaun şi trecu prin raza ei vizuală. Zâmbetul care îi umplu faţa îl lovi în stomac asemenea unui uragan.

Cineva îl bătu pe umăr pe cititor şi tipul se dădu la o parte pentru Rick.

— Bună.

— Bună.

O ploaie de chicoteli se auzi în jurul lor, iar cei trei bărboşi plecară. Nu avea de gând să facă pe romanticul. Stând la câţiva centimetri depărtare de ea, îi dădu o hârtie cu un număr de telefon şi spuse:

— Avem o cameră la Lord Eddie. Are vedere spre grădină şi spre un bazin cu caraşi gigantici. La micul dejun avem cornuri fragede, cafea franţuzească, papaya şi suc de portocale proaspete. Crezi că vei supravieţui cu atât?

Ea îl mângâie pe cap şi îşi lăsă mâna să cadă pe umăr.

— Nu sunt sigură. Mai vreau să ştiu ceva.

— Ce?

— Cât de mare e patul?

Rick închise ochii, făcu un pas spre ea şi se prăbuşi în braţele ei gemând:

— Îndeajuns de mare, reuşi să spună înainte de a izbucni în râs. Şi dacă nu ne ajunge, avem zidul acela de pe strada Duval.

Bryn îl lăsă râzând şi spuse:

— Mă duc să-l sun pe bunicul. Cred că şi-a făcut

somnul de prânz.

Rick se aşează pe scaunul ei la bar şi, sorbindu-şi băutura, o privea depărtându-se. Când va reveni, o va întreba cum a decurs întâlnirea cu şeful. Apoi se vor. duce pe strada Olivia să vadă pianul de vânzarâi Sprijinit cu coatele de bar, se gândea la Pappy’s Crab Shack şi la cât de minunat ar fi să-l vadă cum fusese cândva. Sigur că nu va arăta ca în trecut, dar va supravieţui el şi cu noua înfăţişare. Totuşi, nenerocitul acela de galben-banan va trebui să dispară şi vă găsi e\ un artist care să refacă sirena pe perete. Diseară, la cină, va vorbi şi cu Bryn despre asta.

Tocmai se pregătea să comande încă un pahar când o văzu pe Bryn apucându-l de mână. Era rece ca gheaţa, cu ochii în lacrimi.

— Rick, trebuie să plecăm. Acum, zise sughiţţând de plâns.

— Ce s-a întâmplat?

— Bunicul îşi încerca bastonul, era singur, a căzut şi s-a lovit la cap. N-au reuşit să-l facă să-şi revină. Rick, mi-e frică.

O cuprinse imediat în braţe.

— Totul o să fie bine, zise. Sunt cu tine.

— Bryn, trebuie să te linişteşti. Au spus că a leşinat doar cincisprezece minute.

Ea făcea gesturi largi cu mâinile.

— Bine, dar cât le trebuie să facă o radiografie la cap? Şi, de ce nu pot să mă duc jos să-l aştept?

Rick ştia că ea nu aştepta vreun răspuns. Disperarea ei se accentua cu fiecare milă parcursă de la Key West înapoi. Tot ce putea face era să o îmbărbăteze, dar asta nu o calma deloc. Trebuia însă să încerce. O luă de umeri din nou.

— Nu, zise ea dând din cap şi se duse în nişa albăstruie. Nu, acum nu merit să fiu luată în braţe.

— Ce? Ce vrei să spui? întrebă el privind-o fix. Văzând lacrimile curgându-i pe obraji, simţi cum i se frânge inima. Bryn, te rog, o imploră, ce este?

— Sunt eu, şopti răguşit. Trebuie să-i spun ceva. Se ştergea la ochi şi se depărta de Rick. Poate e prea târziu.

— O să se facă bine. Haide, Bryn. Despre ce e vorba? Pappy ştie că îl iubeşti iar el te iubeşte pe tine. Ştii ce mi-a spus odată de tine? „E ţapănă”. Când văzu că nu o făcuse să râdă, o luă de coate şi o întoarse spre el. Atunci ce este? Nu ai reuşit să-i mărturiseşti că i-ai luat din dulap zece cenţi când aveai şapte ani? l-ai spălat maşina cu cămaşa cea nouă? O scutură încet. Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Tu eşti totul pentru bătrânelut acesta.

Aşa că nu e nevoie să-i ceri iertare pentru nimic.

— JSlu e vorba de aşa ceva, Rick.

— Bine, spune mai departe, zise şi îi dădu drumul la mână.

— Trebuie să-i spun că îl iert. Ar fi trebuit să-i spun chiar atunci când am aflat adevărul. Se uita în altă parte şi dădea deznădăjduită din cap. Dar eu nu am făcut-o, n-am făcut-o.

Rick o aşeză pe o banchetă şi veni lângă ea. Căută un şerveţel, bâjbâi şi trase din pachet un pumn de hârtie, apoi i-l vârî ei în mâini. De data aceasta zâmbi sforăind pe nări. După ce îşi şterse ochii îl privi:

— Cât de multe cunoşti despre viaţa bunicului înainte de a se stabili în oraş?

El începu să vorbească realizând că nu prea avea ce.

— Bryn, oamenii de aici nu se leagă de trecutul nimănui. Şi nici nu pun întrebări despre viaţa unui nou-venit. Ce ştiam eu despre Pappy ar încăpea într-un degetar. Contează ce ştiu acum despre el. Este un om bun.

— Ştiu asta. Dar ce nu ştii, e că s-a certat cu fratele lui, unchiul Ron pentru o afacere în familie. Unchiul Ron voia ca el să deschidă un alt magazin de piese auto în ţinutul învecinat, dar bu nicul s-a opus. Toţi din familie insistau ca el să facă asta, chiar şi bunica. îl pisa întruna să deschidă alt magazin. Bryn tăcu şi privi lung pe culoar. Apoi suspină şi se lăsă din nou pe banchetă, într-o zi, cam după o lună, bunicul şi-a făcut valiza şi a plecat din oraş.

Rick deveni atent şi o întrebă:

— A părăsit-o pe bunica ta?

Bryn răspunse, dând afirmativ din cap.

— Nu ne dădeam seama ce se petrecuse. Bunica nu voia să vorbească despre asta. Spunea că e prea umilitor. După un an au divorţat, iar el s-a mutat aici. La câţiva ani după asta toţi îl lăudau pe unchiul Ron pentru că s-a însurat cu bunica. Tata era aşa furios pe bunicul încât ne-a interzis să-i rostim chiar numele. Ochii îi erau din nou în lacrimi. Ani de zile am uitat chiar că există, am uitat de acest om minunat care m-a tratat întotdeauna ca pe o prinţesă.

— Şi, ce s-a întâmplat?

— După ce bunica şi unchiul Ron au murit într-un accident de maşină, am dat de lucrurile ei. Am găsit un teanc de scrisori de dragoste.

— Ah, de la Pappy, zise Rick luând-o de mână.

Ea se înecă şi înghiţi în sec.

— De la unchiul Ron. Se întâlneau de când ea era măritată cu bunicul. Rick, era încurcată cu fratele lui, iar el a aflat de aceasta. Mândria şi încăpăţânarea lui ne-au împiedicat să aflăm.

— Bryn, dar tu îl vizitai.

Se şterse la nas cu ghemotocul de şerveţele şi spuse:

— Numai după ce am citit scrisorile alea. Cred că el ştie că eu am aflat de fratele lui şi de bunica. Rick, ar fi trebuit să-i spun cumva.

— Oh, Bryn, zise el jenat. Dar de ce vrei să dezgropi ceva dureros din trecut? De ce nu-l laşi în pace?

— Şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic? Nu, rana e prea veche ca să nu fie alinată măcar acum. I-am spus cât regret acei ani în care am fost împreună, dar nu i-am spus că îl iert că nu a mai fost lângă mine şi că, de când a aflat de bunica şi de unchiul Ron, a refuzat să mai ştie de noi. Frământa în mâini boţul de şerveţele întrebând cu disperare: Nu înţelegi?

— Înţeleg că un bătrân, care are o nepoată ce îl adoră, nu are nevoie să i se amintească de vremuri trecute şi nenorocite. Bryn, dacă aş fi în locul tău, rti-aş mai gândi.

O privi atent, să vadă dacă a înţeles, dar ea plângea înainte şi, acum nu mai ştia cum să interpreteze lacrimile acestea. Trecuse mult de când… Se ciupi de nas şi zise: Dacă totuşi crezi că trebuie să-i spui, măcar aşteaptă până se va restabili complet.

Bryn se uita iar de-a lungul holului şi spunea:

— Nu ştiu ce să fac, trebuie să mă gândesc. Îşi ridică braţele într-un gest de disperare şi le lăsă moi pe piept. Rick, nu ştii niciodată când îi pierzi pe oamenii pe care îi iubeşti.

— Ştiu, ştiu, zise el şi o luă la pieptul său, văzând că-şi ascunde fata între palme.

O bătu uşor pe spate şi mai spuse câteva cuvinte ca să o liniştească. Îşi aminti de Angie. Mai era puţin şi toate acele gânduri care îl bântuiau s-ar fi ascuns într-un colţ al inimii. O sărută pe cap.

— Scuzaţi-mă, se auzi o voce pe hol, Pappy Madison este acum în camera lui.

Bryn se ridică, stingând în pumn rămăşiţele de şervetele.

— Se va face bine?

— Nu şi-a rupt niqi un os. Cel puţin la cap. Trebuia să ştim deja că Pappy este destul de tare de cap. O să fie bine.

— Putem să-l vedem? întrebă Bryn nerăbdătoare, iar Rick se ridică şi el.

— Vine imediat o asistentă şi vă va conduce la el.

— Mulţumesc, doctore, zise ea luându-l pe Rick de mijloc. Doctorul plecă, iar ea îi spuse lui Rick: îţi mulţumesc pentru că ai fost aici. Şi că m-ai ascultat. Cred că dacă nu erai cu mine, m-aş fi pierdut de tot.”.

Îi dădu părul de pe frunte şi-i zâmbi. Deşi nu era de acord cu cele ce voia să-i spună lui Pappy, măcar îi auzise părerea. Poate că şi scenele acelea care îi tot reveneau în minte aveau să înceteze, aşa încât se pregăti să reînceapă după-amiaza cu Bryn.

— Hei, zise el, ştergând o lacrimă de pe obrazul ei, te-ai mai pierdut o dată când stăteam amândoi în aceeaşi

nişă, îţi aminteşti?

Suspina de fericire, adânc şi înviorător:

— Ce îmi amintesc e că erai gata să mă săruţi. Sau eu eram gata să te sărut?

O legănă în braţele lui şi o sărută dulce.

— Hai, dă vina pe mine, zise Rick, fericit că mai adăuga o amintire plăcută pe listă…

Capitalul 8

— Asta e, spuse Bryn din mijlocul localului lui Pappy. Se uita la cel de-al doilea eşantion de vopsea de pe perete încuviinţând din cap. Cei din încăpere o priveau, iar tonomatul reinstalat cânta în surdină un cântec vechi. Asta, începu ea, apoi se opri şi compară un alt eşantion pe care îl ţinea în mână. Bronzul de Sumatra se potriveşte mult mai bine decât bej-ul sau cafe au lait. Vedeţi, nu este destul cenuşiu… continuă, apoi se uita când la perete, când la eşantionul din mână. Cel puţin, nu cred că…

— Repede, zise Rick celorlalţi din cameră, să ne apucăm de vopsit până nu se răzgândeşte iarăşi.

— Ha-ha, foarte amuzant, interveni ea printre râsetele din jurul ei. Se duse într-un colţ ai barului şi îl auzi pe Rick venind după ea. Puse eşantioanele de vopsea pe lemnul lustruit şi îl ameninţă cu degetul. Să ştii. că, dacă m-am hotărât să revin la vechile decoruri, nu înseamnă că voi face treabă de mântuială la Pappy’s Crab Shack.

Fiindcă se aflau în cel mai umbrit cbij al încăperii, Rick îi luă un deget între dinţi, îl sorbi în: gură şi îşi roti limba în jurul lui. În acest moment de intensitate, Bryn de-abia se abţinu să nu dea drumul unui geamăt, care ar fi pus-o într-o situaţie alarmantă. El îi eliberă degetul şi se duse către: ceilalţi…

— Bryn are dreptate, căpitane Parrish, spuse Rita Small de pe scaunul din faţa pianului vechi… Ştergea de pe pian ceva care părea o pată de grăsime, iar după o pauză îşi dădu şi ea cu pă – rerea. Barul ăsta vechi va arăta la fel de bine ca; altă dată, doar că va fi mai proaspăt. Pappy va fi foarte încântat de ce a făcut Bryn din locul

acesta…

— Cum se mai simte cu capul după căzătură?

Întrebă Jiggy.,!

— E mai tare ca oricând, zise Rick îndepărtându-se către scări. Mă duc să iau din camionetă materialul acela.

— Să vin să te ajut? întrebă Jiggy.

— Nu, mulţumesc. Mestecă vopseaua aia; vin şi eu imediat.

— Bine „zise Jiggy, apoi o întrebă pe Bryn: Acum că Pappy a început tratamentul de recuperare, când va putea veni să vadă barul?

— Doctorul spune că nu mai devreme de săptămâna când începe Festivalul Sportiv; de-abia atunci îi dau drumul. Niciodată nu voi putea să vă mulţumesc îndeajuns pentru că aţi pus umărul lamuncă pentru mine, zise ea şi arătă de jur-împrejur. Având atâta treabă cu festivalul, cu şederea în spital a bunicului, cu afacerea mea, şi apoi cu proiectul acesta cu restaurantul refăcut, nu ştiu cum aş fi reuşit fără voi.

Liza Manning îşi ridică privirea de pe hârtiile împrăştiate pe masă, în partea opusă a barului.

— Mi se pare normal să facem aşa, de vreme ce Pappy a insistat ca aici să fie cartierul general pe perioada Festivalului Sportiv. În plus, pentru asta există prieteni.

— Doamnă Manning, lăsaţi sentimentalismele că, de nu, vărs vopseaua şi murdăresc totul aici, zise Jiggy stând pe vjne lângă o cutie cu vopsea.

Apoi, ridică băţul cu care amesteca şi lăsă lichidul arămiu să picure pe marginile cutiei. Arată exact ca nisipul din August Moon Key…

Bryn lustruia. un ceas de alamă. Zâmbea şi se uita atentă la el amintindu-şi de după-amiaza când Rick o ajutase să-l aleagă dintr-un magazin de antichităţi din Key West. Fusese acum câteva zile; aceeaşi zi când o dusese să-i arate pianul la care cânta Rita. Aceeaşi zi când au stat la Lord Eddie şi au făcut dragoste tot restul după-amiezii.

— August Moon Key, zise ea în şoaptă. Sună atât de romantic.

— Şi căpitanul Parrish spunea la fel, spuse Jiggy concentrându-se să toarne vopseaua în vasul de vopsit, fără să dea pe jos. Mergea acolo cu Angie de câte ori putea.

În cameră se lăsă tăcerea, iar Bryn îşi putea auzi inima bătând cu putere.

— Tacă-ţi gura, Jiggy, sau îţi încâlcesc undiţa de o să orbeşti încercând să o desfaci, i-o reteză Liza.

Rita Small se întrerupse din şters, aruncând scula cu care lucra şi îşi drese glasul zgomotos înainte de a lua şmirghelul de pe jos.

— Liza, cred că ai petrecut prea mult timp în compania lui Pappy.

Admonestarea lui Rita veni puţin cam târziu pentru a mai fi luată de bună. Opt perechi de ochi se întorceau în direcţia lui Bryn. Căldura îi încingea obrajii, pielea îi luase foc. De ce o interesa pe ea că Rick îşi ducea soţia pe o insuliţă pustie? Asta se întâmpla cu ani în urmă; acum divorţaseră şi asta era mai important. Îşi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr şi se întrebă iar de ce Rick nu pomenise niciodată despre fosta lui soţie.

Dacă Angie Parrish nu mai făcea parte din viaţa lui, atuhci de ce nu vorbea de ea normal? Fusese, oare Angie femeia-dragon care-i sfărâmase inima? Sau se simţea vinovat de a fi el cauza pentru care divorţaseră? Despre Sharon Burke îi vorbise fără ocolişuri. De ce nu-i vorbea şi de fosta lui soţie? O mai iubea încă?

Strânse tare din ochi şi încercă să alunge gândurile rătăcitoare. Oricum, până ce bunicul se va restabili, viaţa ei rămânea în aşteptare. Oricare ar fi fost explicaţia tăcerii continue a lui Rick, era o nebunie să se lase sfâşiată astfel. Se lupta cu gândurile acestea răzleţe, încercând să le ţină sub control. Sentimentele pentru Rick făceau parte din altă lume şi de aceea putea să le facă faţă. Şi, la ce i-ar folosi să-l forţeze să vorbească despre trecutul lui? Oricum încercase de câteva ori.

Ce simţeau ei unul pentru celălalt nu avea nimic de-a face cu trecutul şi cui îi păsa de viitor? Răspunsul la

această întrebare nechibzuită o lăsă fără aer. Ei îi păsa de viitor, fiindcă era îndrăgostită de Rick Parrish.

Recunoscând în sinea ei ce bănuise de câteva zile, începu să tremure. Îşi duse mâna la buze, trase adânc aer în piept, apoi expiră încet Vara aceasta făcuse ceva mai mult decât să-şi îngrijească bunicul. Era prima oară în viaţă când avea: grijă de nevoile ei. Lăsase restul vieţii să vină de la sine, cu excepţia acelei părţi care se umplea de bucurie de fiecare dată când Rick intra în cameră, aceeaşi parte care murea puţin când el ieşea. Acum, fiindcă recunoscuse că era îndrăgostită de Rick, totul avea un rosţ. Totuşi, de ce nu se bucura de această revelaţie?

În jurul ei se auzeau şoapte neliniştitoare, iar ea se aşează pe un scaun de bar, suspină şi se uită lung spre strada şantierului. Când era vorba de trecutul lui Rick, i se părea mai important să-i scuze tăcerea, apoi să o ignore. Mai devreme sau mai târziu. va ajunge să îl facă pe Rick să-i spună ceva. Trebuia să tacă asta deoarece simplitatea uniunii lor începea să se dizolve într-o mare de întrebări fără răspuns. Toată veselia, bucuria de a fi împreună şi sexul tumultuos nu vor mai fi de ajuns pentru a ţine deoparte temerile lui Biyn. În special acum, că subiectul temerilor ei avea un nume: Angie Parrish.

Bryn simţea că membrii comitetului şi cei câţiva voluntari din încăpere mai reacţionau încă la auzul numelui Angie; murmurele erau urmate de tăceri. „Situaţia asta neplăcută nu poate continua la nesfârşit”, îşi spuse în sinea ei. Şi ea încetă.

Rick intră în cameră cu materialul făcut sul, pus pe umerii lui musculoşi. îi făcu cu ochiul şi, ca prin minune, tensiunea dinlăuntrul ei se topi, transformându-se într-o masă pulsatorie de plăcere; Angie şi mai cum? gândi ea cu dezinvoltură.

— Cu siguranţă că vorbeaţi de mine, pentru că toţi arătaţi la fel de vinovaţi ca şi păcatul, zise el trântind sulul pe jos. Despre ce era vorba?

Sfioasa Hazel Miller o uimi pe Bryn cu replica ei:

— Ştii, căpitane Parrish, mă gândeam la un grătar cu

peşte în aer liber cu care să încheiem săptămâna de festival. Şi arătă cu mâna peste balustradă: chiar acolo jos, în păduricea de palmieri. Ce părere ai?

— Pare o idee grozavă, dar trebuie să o discut cu partenera de preşedinţie. Bryn?

Acum era momentul să le dovedească tuturor cănt> fusese afectată de pomenirea, numelui fostei soţii a lui Rick. În plus, avea şi ea o idee pentru încheierea colectei de fonduri. Zâmbi şi se întoarse cu faţa la grup:

— Hazel, cred că o să fie amuzant. Am şi eu o idee care ar merge combinată cu a ta, dar vreau să mă consult cu Rick înainte de a o supune la vot…

Aruncă o privire languroasă spre el lăsându-şi genele în Jos, ca o invitaţie personală, cu care Rick se obişnuise pe parcursul săptămânii. El îşi umflă obrajii, apoi răsuflă uşor ţuguindu-şi buzele.

— Te ascult cu plăcere, Bryn, rosti el, apoi derulă materialul în capătul celălalt al barului.

După cum îl cunoştea ea pe Rick Parrish, îi va aproba ideea cu plăcere. Îşi imagina prezentarea, în particular, pe care i-o va face, aşa că îşi sprijini bărbia pe palme şi zâmbi lasciv. Peste câteva ore îl va avea numai pe ei.

— Acum pot să mă uit? întrebă Rick, scărpinându-se la nas pe sub eşarfa cu care era legat la ochi. Stătea pe un scaun în mijlocul sufrageriei lui.

Bryn?

— Nu. Mi-ai promis că nu te uiţi până nu-ţi spun eu să te dezlegi. Şi o să… au!

Ceva căzu pe parchet în spatele lui. Îşi umflă obrazul cu limba şi-şi coborî bărbia pe mâinile împreunate pe spătar.

— Ţi-ai adus ceva lucruri pentru prezentarea ta?

— Câteva.

— Eşti sigură că merită să te chinuieşti numai pentru a-mi demonstra că ideea ta e mai bună decât a lui Hazel Miller cu grătarul în aer liber? Ridică bărbia şi se răsuci. Bryn?

— Sunt aici, zise ea, aproape de urechea lui. Vocea ei

fierbinte îi dădea un fior anticipativ pe şira spinării.

— Acum?

— Nu încă, strigă ea atingându-l cu ceva rece şi moale pe obraz. Mirosul de scorţişoară îi invada nările, excitându-l cu aceeaşi graţie binecunoscută. Trecu pe partea cealaltă a lui, aproape de ureche. Îţi spun eu când, căpitane Parrish, spuse, apoi îl muşcă de ureche.

— Au! făcu el şi orbecăi după ea să o prindă. Nu reuşi, încercă iar, dar aproape căzu de pe scaun. Poate că predarea este cel mai plăcut aspect al victoriei.

— Şi aşa ar putea păstra aerul de demnitate până la capăt. Treaba asta devine perversă, zise el.

— Fiecare cu fanteziile lui, răspunse ea, trăgând pe sub marginea short-ului său o bucată de satin înfăşurată pe degete.

Se zvârcolea pe scaun sugerând vesel:

— Acum să înţeleg că vrei să-mi legi mâinile?

— Rick!

— Bine, bine. Vrei să-ţi leg eu mâinile?

— Mai bine scoate-ţi Legătura de la ochi.

Se dezlegă în grabă, trase legătura în jurul gâtului şi făcu ochii mari:

— Drace! Era singurul cuvânt pe care reuşi să-l scoată. Stătea în faţa lui desculţă, cu picioarele depărtate, cu mâinile amândouă înmănuşate şi sprijinite pe un baston lăcuit pus pe podea, între picioare. Îşi agita degetele cu unghii roşii în timp ce el patina cu privirea pe picioarele lungi, bronzate. Cinci secunde se uită la pantalonii scurţi din satin negru vaporos, apoi urcă şerpuit pe vesta din satin alb cu perle. Rick înghiţi în sec. Mănuşile albe, asortate, îi accentuau carnea expusă cu îndrăzneală. Unde ţi-e bluza? o întrebă, uitându-se la decolteul care cobora până la buric.

— În dormitorul tău. Balansându-se de pe un picior pe celălalt îşi împinse pălăria pe frunte. Pipăi uşor papionul roşu şi-l întrebă: Ei, ce părere ai?

El se ridică de pe scaun.

— Părere? Părerea mea este că tot sângele mi-a

părăsit creierul şi a luat-o spre sud.

— În jos, dragule. Vreau să spun, ce crezi despre compromisul meu?

— Compromis, murmură el, fermecat de costumul ei sexy. Eu pot fi compromis.

— Rick, asta este ideea mea de ţinută semiformală de bal. M-am gândit la un banchet sau la o cină dansantă. Se apropie de scaunul lui. Dar vreau o chestie de neuitat, ceva deosebit, care să facă din colecta aceasta un eveniment aparte. Trecut sau viitor.

Când îşi prinse bărbia în mâna înmănuşată, Rick recunoscu senzaţia de răceală catifelată a satinului cu care îl tachinase când era legat la e ochi. Acum că o, vedea ce făcea, răspunsul fizic era acelaşi, se foia din nou.

— Credeam că o combinaţie de idei te-ar interesa. Vezi? De la brâu în sus toată lumea trebuie să poarte o ţinută formală, dar ce e sub brâu trebuie să fie în ton cu tema sportivă, adică ţinută sportivă de orice fel. Bătu cu bastonul în scaunul lui şi-l întrebă: Ce crezi? Crezi că se vor amuza cu asta?

— Va trebui să văd, zise el şi se ridică, apoi îşi scoase tricoul. Eşti goală pe dedesubt?

Bryn privi în jos, spre sâni şi zise:

— Bineînţeles că sunt. Toţi suntem goi pe sub haine. Fraza următoare deveni un strigăt, căci el începu să o fugărească în jurul mesei pentru cafea. Ce faci? îl întrebă, iar bastonul căzu pe jos cu zgomot când îl aruncă şi fugi în sufragerie.

— Mă antrenez pentru cursa cu obstacole de zece kilometri. O prinse în sufragerie lângă o măsuţă, o luă în braţe şi strigă: Am câştigat! îşi turti nasul între sânii ei, o aşeză pe marginea măsuţei şi îi descheie vesta. Şi acum îmi cer premiul, zise înfundându-şi gura cu un sân”.

Luă uşor cu limba sfârcul asemenea unei perle în scoică. După aceea îl gustă şi pe celălalt, cu aceeaşi meticulozitate şi se uită să-i vadă reacţia.

Bryn se sprijinea într-o mână şi se mângâia cu cealaltă între sâni.

— Ce crezi de conceptul meu hibrid, acum că l-ai explorat?

El îşi ridică sprâncenele şi continuă cu atenţie tatonarea.

— Frumoase pizzişoare.

— Dar eşti pe deplin convins că este ideea cea mai bună? îl întrebă făcându-i cu ochiui.

— Încă nu, zise el scoţându-i pălăria şi aruncând-o peste umăr.

— Ce pot face să te conving, căpitane Parrish?

— Mai stai o secundă şi-ţi spun eu, răspunse printre sărutările continuate de pe gât în jos, pe sâni. Mâna ei învelită în satinul alb îi aluneca pe umăr trăgându-l mai aproape; îşi lăsă capul pe spate.

— Să nu dureze prea mult, şopti ea răguşit.

— Ca începător, îmi place gustul jumătăţii tale formale, îi zise, trăgând vesta ca să poată săruta mai bine pielea caldă. Ea îl ajută scuturând din umeri. Se uită la papion, dar îl lăsă acolo, fără să ştie încă de ce. Ştia doar că îl pusese pentru el şi combinat cu restul, îl excita al naibii de tare. Coborî mâna şi începu să se joace grijuliu cu sfârcurile întărite. îi plăcea, la nebunie cum se strângeau când le atingea doar cu o privire, dar când îşi trecu degetele şi gura peste ele se simţi de-a dreptul fascinat. Se prefăcu serios şi întrebă: Deci eşti convinsă că jumătatea asta formală combinată cu cealaltă informală se potrivesc?

— Poate că ar trebui să experimentăm şi să vedem, răspunse ea băgându-i un deget în gură.

El prinse cu dinţii materialul şi trase de el. Cu o dexteritate agonizantă, Bryn reuşi să-şi tragă mâna din mănuşă, care rămase în gura lui, O ridică în braţe şi o duse în dormitor. Nu pe pat. Parcă aş face experimentul pe podea, zise ea, luându-i mănuşa din gură şi împingându-l spre un covoraş de pe jos.

Într-o secundă îşi scoaseră short-urile şi înqenunchiară unul în faţa celuilalt.

— E experimentul tău sau al meu? întrebă el privind fulgerător din zona cu bucle dintre şolduri până la buzele

roşii.

— Al meu, răspunse ea împingându-l pe spate. Luă mănuşa de pe jos şi o şfichiui uşor pe corpul bărbatului până când se văzu „efectul dorit. O trase la o parte şi cu cealaltă mână pe care avea mănuşa îl parcurse cu un gâdilat uşor; auzi un şuierat înfrigurat şi schimbă iar mâna frecând-o de pielea lui. Cred că această combinaţie are efectul satisfăcător, şopti încet.

— Oh, cred că depăşeşti graniţa satisfăcătorului şi ajungi ia ceva spectaculos.

— Se pare că ai o dovadă care să sprijine această teorie, căpitane. Când el nu-i răspunse, ea continuă: Nu e un compromis minunat? Puţin de la mine, puţin de la tine şi, până să-ţi dai seama

— Apoi îşi coborî capul şi îşi lipi buzele de stomacul tare, plat – toată lumea se simte bine. Ce crezi, Rick?

El se ridică şi o întoarse pe spate, apoi îi acoperi gura cu o sărutare lungă, languroasă. Mai spuse: – Cred că voi răspunde mai bine la întrebare, după ce aflu ce gust are şi cealaltă jumătate, informală, a ta, apoi îşi coborî buzele la buric şi mai jos.

O săptămână mai târziu o privea cum planta petunii în faţa scărilor. Rick era pe puntea vasului său şi, cum se uita la ea de departe, se gândea că în ultimele zile fusese cam tăcută. La început a crezut că apropierea dintre ei nu necesita prea multă conversaţie, însă starea ei meditativă începuse să-l neliniştească. Dacă nu ar fi cunoscut-o îndeajuns, ar fi zis că încerca să se depărteze de el. Dar el o cunoştea foarte bine. Fiecare noapte împreună îi apropiase prin profunzimea intimităţii fizice. Coborî scările, se aşeză pe o treaptă şi zise:

— Credeam că ieri seară Rita va da fuga acasă şi va scotoci să găsească o ţinută pentru bal.

Bryn grebla pământul şi dădea din cap.

— Tuturor li s-a părut că ideea era foarte amuzantă. Apropo, Liza m-a sunat să întrebe dacă ai vorbit cu Willie Şerpuială ca să adauge şi balul în reclamă.

— Am avut grijă şi de asta.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei; cel puţin el era neliniştit. Se sprijini într-un cot şi-şi puse celălalt picior pe genunchi.

— Ştii că în locul acesta nu au mai fost flori de câţiva ani? începu el.

Bryn se opri din greblat şi se sprijini cu o mână de marginea containerului din lut.

— Eu, trebuia să pun undeva petuniile care străjuiau aleea din faţa barului. Acolo sunt destule, cât să umplu două vase din acestea de pe puntea ta.

Toate sunt roşii?

— Da, e bine? întrebă ea împingându-şi pe spate pălăria de pai, albastră, cu boruri late, apoi îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Dacă nii erau roşii nu te-aş fi lăsat să le plantezi, o tachină el.

— De ce nu? se miră ea şi luă o plantă care-i căzuse lângă genunchi.

Rick o studia; începuse să simtă fiori pe şira spinării. Nici măcar la primele lor întâlniri vocea ei nu sunase atât de pompos, pe cât suna acum. Se aplecă înainte şi îşi sprijini mâinile pe şolduri. Poate că el avusese o dimineaţă neprielnică; timpul zbura, mai era o săptămână până la festival. Până atunci Pappy va fi restabilit şi va veni acasă, iar asta însemna că vizita lui Bryn în Coconut Key se apropia de sfârşit. Se scarpină la ochi şi îşi reaminti că dacă era omul care ajunsese astăzi, asta se datora autodisciplinei. O privi şi spuse cu blândeţe:

— Voi asocia mereu culoarea roşie cu tine.

Bryn presa pământul din jurul petuniilor, luă apoi stropitoarea şi le turnă multă apă la rădăcină.

— Azi mă duc la Key Largo, zise Bryn, trecând peste ce spusese el mai devreme. O familie Dixon vrea să redecoreze cabana cu piscină. Se stropi cu apa care cursese peste marginile vasului şi se murdări cu noroi. La naiba, zise înfuriată şi, vrând să se şteargă, întinse mai rău murdăria.

— Lasă, zise Rick luându-i din mână stropitoarea, te

curăţ eu.

— Nu. Te rog, nu; pot şi singură.

Îi dădu înapoi stropitoarea, făcu un pas în spate şi zise:

— Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Am făcut o prostie, asta-i tot, replică scurt, iritată.

— Nu vorbesc despre asta şi ştii prea bine. Se apropie de ea şi o ajută să se ridice. Haide Bryn, unde e magia dintre noi? Ce s-a întâmplat? Ceva cu Pappy? Acesta trebuia să fie motivul. Bryn, scuză-mă. Am fost atât de ocupat cu munca mea, cu festivalul încât am uitat să te întreb cum a decurs discuţia cu Pappy.

Încercă să o mângâie pe faţă, însă ea se retrase.

— Ţi-am urmat sfatul. Nu i-am vorbit de unchiul Ron, dar i-am spus că îl iert pentru că a fost departe de mine atâţia ani.

— Şi el cum a reacţionat?

— Neaşteptat de bine, zise şi dădu din cap.

— Atunci am spus eu ceva ce nu trebuia? o întrebă ducându-şi o mână la piept.

Pe cer nu era niciun nor, dar atmosfera vibra ca la lovitura iminentă a unui fulger.

— Rick, ar fi trebuit să spui ceva.

Plecă de lângă el convinsă că o va urma, după privirea nelămurită pe care o avea. Sau poate că îi era teamă de ceva. În orice caz, dimineaţa avea să devină apăsătoare, pentru că refuzase să intre în problemă, vorbindu-i mai mult sau mai puţin într-o doară despre colecta de fonduri sau despre dragostea furtunoasă pe care ei o împărtăşeau. Aruncă din picioare sandalele şi intră în apă până la glezne, lipăind uşor cu talpa pe nisipul fin. Ajunse în dreptul mangrovelor şi se întoarse; în acest moment se izbi direct de pieptul lat al lui Rick. Ar fi dat orice, să-şi lipească faţa de masa caldă de muşchi şi de inima lui, ascultându-i bătăile, apoi uitând inevitabilul încă puţin. Dar, în privinţa bunicului cărţile fuseseră date pe faţă şi aşa avea de gând să procedeze şi în privinţa lui

Rick.

— Despre ce este vorba? ceru el să afle.

— Este vorba de ceea ce au vrut Liza şi Pappy să-mi spună acum câteva săptămâni. Dar eu am refuzat să-i ascult pentru că eram sigură că îmi vei spune tu mai devreme sau mai târziu. Este vorba de săptămâna trecută când tu erai în parcare la Pappy. Lui Jiggy i-a scăpat ceva pe gură şi toţi au amuţit. E vorba de casa aceea frumoasă, fără flori în vaze şi fără fotografii pe pereţi. E vorba de permanentele tale eschivări atunci când te rog să mergem pe insuliţele acelea, zise ea şi arătă cu degetul înspre punctele negre de pe apa strălucitoare a mării, în faţa curţii lui. Cuvintele se rostogoleau şi acum Bryn nu mai putea să le oprească. Ducându-şi o mână la piept, continuă: Mi-ai spus de Sharon Burke şi am înţeles. Rick, de ce nu-mi spui niciodată nimic de fosta ta soţie? Ce anume ştiu toţi de aici iar eu nu ştiu?

— Nu am divorţat de soţia mea, zise el scurt.

Nu putea avea un şoc mai mare, dacă ar fi băgat-o cu capul în apă rece. Se uita la el fix şi simţi o durere în inimă. Când realiză că durerea avea să rămână acolo, mai puse o întrebare.

— Eşti încă însurat?

— Nu…

— Dar…

— Bryn, soţia mea a murit în urmă cu cinci ani. Nu ştiu de ce nu am reuşit niciodată să-ţi spun, zise el, apoi îşi puse pe nas ochelarii de soare. Cred că am încercat să uit.

Nu, nu uitase. Zâmbetul şters şi capul plecat îi spuneau mai multe. Cu o tulburare pe care nu o resimţise niciodată, Bryn îl apucă de mână. Orice ameninţare ar fi fost el pentru ea, îl iubea pe Rick Parrish. Şi acum el avea nevoie de înţelegere.

— Dumnezeule, Rick, îmi pare rău. Ar fi trebuit mai bine să te întreb decât să o iau razna. Nu aveam niciun drept să fac ce am făcut şi să te tulbur astfel.

El o luă pe după umeri şi o conduse înapoi pe plaja de lângă docul din faţa casei lui. îi luă sandalele de jos şi

inspiră adânc. Părea că voia să spună ceva, dar dădu din cap:

— Lasă asta. Aparţine trecutului.

„Nu, nu este aşa, cel puţin pentru noi doi”, parcă voia spună, dar se abţinu cât timp se aşezară pe marginea docului. O scuturǎ de nisip pe picioare, îi puse sandalele şi începu să vorbească de cursa cu obstacole pe care el şi câţiva oameni le pregăteau pentru întrecerea de zece kilometri. Acum zâmbea şi îi descria planurile detaliate ale cursei. Îşi amintea de Key West, unde fuseseră acum câteva săptămâni. Ea îi spusese cât de puţine ştia despre el, rar el nu o luase în seamă, povestindu-i despre pianul de vânzare, ca să schimbe subiectul.

Nimic nu mai conta pentru Bryn. Pianul uzat era pregătit la Pappy’s Crab Shack. Cursa cu obstacole va fi aranjată pentru întrecerea de săptămâna viitoare. Ce conta acum era că Rick o mai iubea pe Angie.

Capitolul 9

În timp ce Bryn capsa un şir de stele metalice deasupra barului, de afară se auzeau ovaţii pentru un alt finalist al cursei. Deşi nu era tocmai veselă, se uită formal peste balustradă. Se întreba care era starea ei în acel moment.

— Ar trebui să fii acolo jos, şi să alergi şi tu, Brynie, spuse Pappy Madison în timp ce îi dădea o bucăţică de portocală lui Miss Scarlett prin gratiile coliviei. Nu am nevoie de dădacă.

Bryn îl privi de pe scară.

— Nu te dădăcesc. M-am oferit şi eu, ca şi ei, să ajut la decorare pentru balul de diseară, răspunse ea arătând cu capsatorul înspre ceilalţi trei oameni din încăpere. Şi, trebuie să fi reamintesc că diseară este şi redeschiderea ofieială a noului şi modernizatului Pappy’s Crab Shack?

Pappy se răsuci încet, sprijinindu-se în bastonul de aluminiu, apoi privi atent la toate schimbările făcute în barul său.

— Ah, Brynie, şopti răguşit. Ai făcut o treabă nemaipomenită.

Ea spuse, gândindu-se în continuare:

— N-aş fi reuşit fără ajutorul lui Rick. El ştie ce merge şi ce nu merge.

— Unde e Rick? Credeam că o să-l văd în dimineaţa asta.

„Stă departe de mine”, voia ea să spună, dar renunţă. Acum că ştia că Angie Parrish era încă în viaţa lui Rick, nu-şi dorea să vorbească de el sau de relaţia lor. În plus, ce mai putea să-i spună bunicul ei? Că Rick îşi iubise soţia? Ştia asta şi mai ştia că o iubea „încă”.

— Rick este unul dintre voluntarii care stau lângă Johnson’s Cove. Vrea să fie sigur că nu se îneacă nimeni în groapa cu noroi. Când văzu că bunicul nu mai spunea nimic, îl căută din priviri să se asigure că mai era acolo. Era acolo. O privea insistent, cu o figură care anunţa că pune ceva la cale. Vrei să vorbeşti cu el despre Crab Shack? Totul e aşa cum ai dorit?

Bătrânul ridică din umeri:

— Nu aş schimba nimic.

Simţindu-se la adăpost de alte întrebări referitoare la relaţia ei cu Rick, care’s e deteriorase, se întoarse să aranjeze mănunchiurile de tije din metal flexibil sub forma unor stele. Până acum o săptămână, Rick a stat pe punte aproape în fiecare noapte, cu ea, uitându-se la stele înainte de a merge la culcare. Se cuibărea între picioarele lui, el o strângea în braţe şi se uitau cu rândul prin telescopul său, iar el îi arăta conselaţiile. O dată l-a întrebat care era cea mai strălucitoare stea pe care o văzuse.

— Tu eşti, zise el. Miss Madison, tu străluceşti. O sărută pe obraz şi îi arătă cu corp sclipitor deasupra orizontului întunecat. Tu luminezi cerul nopţii ca steaua aceea pe care-ţi pui o dorinţă.

Pe când rememora acele zile, de afară, din parcare, se auzi un nou val de urale. De data aceasta nu le luă în seamă. Strânse în mână snopul de ace lucioase apoi le dădu drumul, iar stelele din vâri se legănau dând impresia unei explozii de lumină reflectată. Nu va mai putea să se uite vreodată la stele fără să audă valurile izbindu-se de

docul lui Rick şi fără să simtă corpul lui încălzindu-i spatele.

— Brynie, te-ai mai gândit la oferta mea?

Împingând tijele cu stele în vârf pe suportul din lemn din faţa ei, trânti capsatorul pe ele.

— Te rog, bunicule, nu mai începe o dată. Ai să poţi să te ocupi de Crab Shack foarte bine şi fără mine. Tweed MacNeil a promis că face pe barmanul cât de mult vei avea nevoie de el, Susan şi Linda îşi reiau chiar din seara asta locurile, iar Rick şi Jiggy sunt aproape de tine ca să te ajute pe scări până te vei restabili complet. îi opri orice replică printr-o mişcare a mâinii şi, după o scurtă tăcere, adăugă: Şi, ştii deja că am şi eu o afacere de care trebuie să mă ocup.

— Poţi să te muţi aici şi să-ţi vezi de treabă, insistă el. Toată vara te-ai ocupat de ea de aici, din Coconut Key. Eu sunt bătrân.

Când Bryn vru să mai spună ceva, bătrânul se răsuci pe baston şi plecă de lângă ea.

— O să ne mai gândim ce e de făcut după ce se va termina colecta de fonduri.

Bryn nu apucă să-i răspundă la replică fiindcă bătrânul ajunsese deja în capătul celălalt al camerei, unde se uita la noua sirenă pictată.

Ea îi strigă peste umăr:

— Bunicule, ai îmbătrânit şi ai devenit încăpăţânat.

— Ba nu, replică el. Hei, Freddie, parcă sirena mea avea, ăă, balcoanele mai mari.

— Dacă „balcoanele” ei ar fi mai mari, s-ar îneca. Pappy, cred că ai stat în spital prea mult, îl tachină Freddie.

Toţi cei din cameră râdeau în hohote, în afară de Bryn. În cazul ei, iubitul lor Pappy „stătuse” într-adevăr prea mult în spital. Începea să-l suspecteze pe Rick că pentru el iubirea era x> altă afacere. Şi, aceasta părea acum că se evaporă, în acest moment parcă îl simţea retrăgându-se de lângă ea. O dată se amuzaseră cu un joc de-a privitul lung, insistent, unul către celălalt, într-o

cameră plină de oameni. Acum el se uita în altă parte, chiar când ea voia să-i imobilizeze privirea. Cursul sinuos al conversaţiilor lor secase şi rămăsese numai o picătură care-i dădea senzaţia că orice ar mai fi spus, ar fi sunat fals. Dintr-odată, şi-a reluat treburile la şantier. Cel puţin aceasta a fost scuza lui în seara când îl invitase la cină, după sosirea bunicului ei.

Nimic nu mai era ca înainte de când îl întrebase de Angie. În afară de sex. Aici nu se schimbase nimic în ultima săptămână, ba mai mult chiar, intensitatea crescuse. Reuşise să-i fure câteva momente fierbinţi, în locuri izolate şi fiecare uniune fusese una mai pasionată decât cealaltă. Se dusese cu el, fără ruşine, noaptea, în depozitul barului, la subsol, iar dimineaţa când. alerga pe plajă la capătul străzii şantierului, în zori, o făcuseră în cabina de pe Coral Kiss. Această ultimă dată o făcu să zâmbească; în timpul înfocatei partide de sex, răsturnaseră cutiile cu gustări pe jos.

În orice caz, nevoia lui fizică de ea se adâncise până la un punct la care cuvintele erau inutile, iar ceea ce conta era numai dorinţa lor împărtăşită. La sfârşitul fiecărei întâlniri el o strângea cu disperare până ce îi chema cineva de afară.

Încerca să se amăgească zicându-şi că vieţile lor deveniseră dintr-odată agitate, cu sosirea lui Pappy acasă, cu activităţile legate de colecta de fonduri şi cu cursele lui Rick care, dintr-odată, se aglomeraseră la solicitările clienţilor. Toate acestea erau explicaţii logice, dar inima şi mintea ei spuneau că era mai mult de atât.

Rick îşi amintise că-şi voia barul înapoi. În toiul balului semiformal, care încheia Festivalul Sportiv din Coconut Key, el îşi descheia gulerul cămăşii şi îşi desfăcea nodul de la papion. Tonomatul era dat la maxim, Miss Scarlett scotea nişte înjurături stridente, oameni noi făceau cunoştinţă cu localnicii, iar el fi trebuit să fie cel mai fericit bărbat din Pappy’s Crab Shack în această seară. Scaunul lui fusese revopsit şi prezentat de către Bryn în urmă cu o oră în faţa comitetului pentru colectarea banilor,

înainte de începerea petrecerii. Se aşează comod în scaun, îşi plimba mâinile pe curbele scaunului şi o căuta pe Bryn prin cameră. Ca şi când ochii i-ar fi fost antrenaţi să o găsească, o zări imediat lângă tonomat, admirând o banderolă albastră a cuiva. îl năpădiră „valuri de sentimente confuze văzând-o cum îl fermeca pe câştigătorul concursului pentru handicapaţi. Nu mai râsese ca acum de zile în şir. Nu mai putea să-şi reclădească scutul emoţional pe care îl arbora de fiecare dată gând se simţea bulversat de amestecul de sentimente faţă de Bryn. Când o vedea intrând şi ieşind din mulţime, încerca o durere interioară combinată cu o tensiune ciudată. Bryn nu va rămâne aici pe veci, dar îşi aminti repede că nu avea niciun motiv să-şi revizuiască părerile în această privinţă încă. Singurele gânduri pe care şi le îngăduia erau să o vadă în fiecare zi, să colaboreze cu ea pentru colectă şi să facă dragoste cu ea, întrucât nu se simţea bine să ceară mai mult. Poate că iiici nu o va face vreodată.

Urmărind-o acum, în minunatul costum sexy, şi-ar fi dorit-o pentru o clipă intimă, albastră, numai a lor. De îndată ce ea îl atingea, nimic nu mai tulbura zbuciumul graţios al topirii într-unul singur. Nimic. Nici chiar vina permanentă că el cauzase moartea lui Angie. Fiecare apogeu atins în acelaşi timp cu ea, acea percepţie a noului domoleau amărăciunea pentru Angie… o perioadă.

Dar trebuia să înceteze să se amăgească despre perfecţiunea noii lui iubite. Ştia că Bryn sesizase o schimbare şi, ca un impuls de supravieţuire, ea începuse la rândul ei să se ferească. Cel puţin aşa vedea el lucrurile.

Îşi concentră atenţia asupra unui coş cu cartofi prăjiţi fierbinţi şi asupra berii lui, revenindu-i în minte cum îl numise ea o dată: eroul din Coconut Key. Zâmbind imperceptibil, muşcă un cartof. Mai degrabă i s-ar potrivi titjul de laş. Pentru că era un laş, care o evita cum putea, mai puţin pe latura fizică. Nu ştia dacă se va elibera vreodată din acea închisoare din ultimii cinci ani, dar ce ştia că poate face era că trebuia să-i spună că pentru el, ea

însemna mai mult decât un obiect al dorinţei sexuale. Trebuia să danseze cu ea acum. Ştia că odată ce o va strânge în braţe, lipind-o de el, visând la orele care vor urma şi, când vor face amor nebun, îşi vor redobândi amândoi acea stare relaxată, care îi conducea de obicei la ore în şir de Conversaţie. Puse berea în mijlocul mesei şi o căută din nou cu privirea. Doi administratori ai staţiunii Upper Matecumbe stăteau în faţa ei şi îi admirau bastonul…

Ca şi când ar fi simţit că e căutată.de Rick, îi dădu pe cei doi într-o parte şi se uită direct la el. Când voia să-şi facă loc, învârtea de bastonullăcuit. Îşi încheie demonstraţia de dans cu o scurtă lovitură în podea, apoi trecu bastonul în mâna cealaltă. Toţi cei din jur o aplaudau, iar Rick mulţumea cerului că Bryn avusese ideea inspirată să-şi lege în jurul gâtului o eşarfă roşie, lungă, cu stele, care-i acoperea decolteul îndrăzneţ al vestei.

— Nu-ţi spuneam eu că e ţapănă?

Rick privi spre dreapta lui şi îl văzu pe Pappy care se chinuia să-şi tragă un scaun lângă masa lui.

— Da, Pappy, aşa-i, spuse Rick şi mai luă un cartof prăjit din coşul roşu de lângă cotul lui.

— A slăbit mult de când a venit aici. A făcut bine că s-a decis pentru Coconut Key. Ceilalţi din familie nu sunt decât nişte cretini ranchiunoşi.

În ciuda muzicii asurzitoare de la tonomat, amestecată cu vocile vesele din cameră, Rick era îndurerat de tăcerea care se lăsase între el şi Pappy. Îşi trase scaunul mai bine, luă berea în mână şi-şi drese glasul.

— A aranjat totul de minune, începu el.

Pappy dădu din cap:

— După părerea ei nu ar fi reuşit aşa de bine dacă n-ai fi ajutat-o şi tu, fiule.

— Ştiu şi eu…

— Haide, Rick, ai salvat a doua oară Crab Shack. Se apropie de tânărul lui prieten şi spuse: M-ai salvat de la înec într-o mare de volănaşe galbene, trăncănind despre mâncăruri franţuzeşti şi sugrumându-mă în fiecare zi cu o

cravată.

Rick refuză recunoştinţa bătrânului, dând din cap dojenitor. O dată ce Pappy o readuse pe Bryn în discuţie, reîncepu să deruleze în minte ultimele săptămâni în compania ei şi se întreba încotro se îndrepta sau nu. Se mai uită o dată la ea şi înţelese că nu putea să nu se gândească la ea. Acoperită de costumul ei din satin, făcea o notă aparte faţă de restul oaspeţilor. Ce naiba, era surprins de această revelaţie? Nu ar fi trebuit, se gândi el satisfăcut. Pe timpul nopţii, goală puşcă în dormitorul lui pâlpâia ca o luminare din vanilie.

— Cred că a cam avut de lucru vara asta, reluă Pappy. Rick refuza să priceapă aluzia bine potrivită a bătrânului şi se lăsă pe spătarul scaunului. Da, continuă Pappy, şi cu colecta de fonduri cu tot, ea îmi spune că şi-a mai rezolvat şi problemele cu decoraţiunile interioare prin telefon şi prin fax. Ca să vezi, zice că e mult mai uşor decât şi-ar fi închipuit. Luând de pe masă alt cartof prăjit, Rick îşi ţinea ochii antrenaţi într-o anumită direcţie. Pappy ridică din sprâncenele-i albe şi stufoase: Ţi-a spus că arh rugat-o să rămână şi să devenim parteneri?

Nu reuşi să ducă bucăţica până la gură. Se uită la ea ca şi când ar fi fost altceva decât mâncare şi o puse la loc în coş. Tot corpul i se încordase de variante pe care până atunci nu-şi permisese să le conceapă.

— Şi ea ce spune? îşi fixase ochii pe borcănelele de sare şi piper. Rick simţea că Pappy îl sfredeleşte cu privirea. Are de gând să se gândească la această propunere?

— Se gândeşte ea la ceva, zise Pappy, apoi se ridică şi se depărta puţin de masă.

Răspunsul criptic al lui Pappy îi dădea fiori reci pe şira spinării. Vină, speranţă şi teamă, toate se amestecau în mintea lui în timp ce privea peste balustradă. Fumul grătarelor plutea pe deasupra palmierilor şi peste cei care se distrau în curte. Dincolo de mulţime se vedea şantierul lui cu toate bărcile legate. Miss Scarlett chiăia, iar Martha şi Vandellas cântau despre „niciun loc unde să

fugi”. Toate acestea îi erau familiare, dar în seara asta ele se dezintegrau în frânturi dintr-un joc enigmatic, care nu se potrivea deloc cu ceea ce fusese viaţa lui. Inima i-o luase razna; fruntea i se umpluse de transpiraţie. Nimic nu mai era ca înainte; nimic, cu excepţia nevoii de Bryn.

Prins în vârtejul emoţiilor indefinibile, Rick simţi o nevoie copleşitoare de a o avea pe Bryn lângă el. Pălmui balustrada, înjură în şoaptă şi se ridică de pe scaun.

— Ar fi mai bine ca Miss Scarlett să nu te fi auzit ce ai spus, ori altfel toţi cei de la bar vor asculta reproducerile ei toată noaptea, spuse Bryn.

Rick aproape că se lovi nas în nas cu ea când se răsuci, atât de aproape venise de masă. Prezenţa ei fizică şi iminenta lui dorinţă de a fi cu ea îl lăsară mut pentru o clipă. În loc să încerce să-şi recapete vocea, el se uita mirat la ea. Şuviţe roşiiaurii îi ieşiseră de sub pălărie şi acum îi atârnau pe frunte şi pe obraji. O adiere uşoară i le flutura dându-i un aspect de înger.

— Liza vrea să ne vorbească în bucătărie. Spune că e important.

El o urmă în mulţime. Când treceau pe lângă grătarul cu cartofi şi intrau pe uşa bucătăriei, el avu senzaţia unui loc pe care îl cunoştea deja; aici făcuseră dragoste. O experienţă scurtă, în care „se face orice”, îi amintea cum îi băga în gură nuci, apoi întindea mâna în aer să apuce ceva; ceva al ei.

Când o văzu pe Liza şezând pe un scaun pliant, în mijlocul bucătăriei, în faţa unei mese de jucat cărţi, Rick îşi reveni din amintirea ultimei lor vizite aici. Liza îşi dădu pe spate cozile argintii, luă calculatorul şi îl arătă.

— O să vă spun direct. Nu putem cumpăraambulanţa până nu mai strângem încă şase mii de dolari. Şi mai avem patruzeci şi opt de ore până la modificarea de preţ. După aceea va trebui să mai pregătim cinci mii de dolari în plus la ce v-am spus. Liza îşi încheie expunerea bătând cu creionul în display-ul calculatorului.

— Şase mii de dolari, repetă Bryn scoţându-şi pălăria. Cum o să facem rost de şase mii de dolari în două zile? Se

aşează pe un ambalaj de avocado, dând din cap, nedumerită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ştiu că veţi găsi voi doi o soluţie, zise Liza punându-şi în geantă foaia cu calculele, calculatorul şi creionul. Între timp mi-am luat libertatea şi am programat o şedinţă de comitet la mine acasă, mâine la unu. Până atunci veţi găsi şi voi o soluţie. Acum mă duc să-i caut şi pe ceilalţi, să le spun să vină mâine.

Soluţia avea să vină din neant, lovindu-l pe Rick asemenea unui val neaşteptat. Uimit pe moment, lăsă ideea să se coacă în minte, apoi începu să zâmbească. Ideea asta ar salva nu numai problema ambulanţei. Dacă zeii îi vor surâde, soluţia va rezolva şi problema autoîncarcerării lui.

— Nu-ţi face probleme, Liza, zise el după ce Liza părăsise încăperea. Cu un elan înviorător, plie picioarele mesei şi o aşează după uşă. Făcu la fel şi cu scaunul şi îl strecură lângă masă. Hai să dansăm, îi zise lui Bryn.

În loc să răspundă la invitaţie, ea îl privea ca pe un nebun.

— Ce-ai vrut să spui cu „nu-ţi face probleme”? Cum poţi trata cu atâta cavalerism o asemenea situaţie? împinse cutia într-un colţ, îi întoarse spatele şi începu să se plimbe prin cameră. Se şterse la frunte, se opri şi întinse un deget spre el: Trebuie să facem rost de şase mii de dolari în două zile. Dacă nu te-aş cunoaşte prea bine, aş zice despre tine că nu eşti prea îngrijorat de acest aspect financiar.

— Dacă eşti sigură că rezolvi problemele îngrijorându-te, atunci continuă să-ţi faci probleme. Dar acum vreau să dansez cu tine pe melodia lui Smokey Robinson. îi făcu semn cu degetul. Vino, nu te-am mai ţinut în braţe de câteva ceasuri.

— Dar, Rick, zise ea şi se lăsă cuprinsă de îmbrăţişarea lui voluptuoasă. Şase. mii de dolari? Nu ar trebui să vorbim despre cum am putea să…

— Sst. Zâmbi pe ascuns şi realiză că tensiunea de mai devreme începuse să dispară. Până la şedinţa de

mâine vei vedea că lucrurile se vor rezolva de la sine. „Rick, dacă ai o idee, ar fi mai bine să mi-o spui şi mie fiindcă eu nu am niciuna.

Îşi lipi obrazul de buclele ei şi începu să danseze în bucătărie.

— Trebuie să înveţi să te relaxezi, spuse el, îndreptându-se periculos de aproape de vasul cu făină.

şedinţa la tine. De la deschiderea barului aseară, recunosc, am rămas fără un loc de şedinţă, se scuză Bryn şi se aşeză pe o pernă înflorată ce acoperea un fotoliu de răchită.

— Îţi mulţumesc, Liza, că ai avut ideea să ţinem

— Presupun că ai discutat cu Rick despre problema banilor. Bryn, tu şi comitetul trebuie să rezolvaţi această criză cât se poate de repede. După ce set încheie o distracţie, de obicei interesele sunt uitate, spuse Liza trecând pe lângă Bryn, apoi trase jaluzelele. Soarele invadă camera prin fereastra care dădea spre curtea interioară şi spre Florida Bay.

— Rita îşi acoperi ochii căscând.

— Draga mea, interesul meu a fost decalat de o mică durere de cap din cauza petrecerii de aseară. Ce m-am mai distrat cu costumul acela pe rflâne; n-am mai făcut aşa ceva de ani de zile.

— Rita! şopti Millie, apoi râse împreună cu ceilalţi. Are dreptate. Balul în ţinută semiformală a fost o idee originală. Suspină şi se uită la Bryn. Nici nu-mi pot imagină cum va fi viaţa în Coconut Key fără tine.

„O să supravieţuiesc”, îşi spunea Bryn, deşi simţea cum pietricele reci îi cădeau în stomac una câte una. Privi în jos şi inspiră adânc.

— Poate că ar fi mai bine dacă am vorbi despre cei şase mii de dolari pentru ambulanţă.

— N-ar trebui să… să-l aşteptăm pe căpitanul Parrish? întrebă Jiggy pe când se lăsa masat de May Leigh.

— Spunea să începem fără el fiindcă are ceva de rezolvat la bancă, spuse Bryn.

— Când… ăă, când ţi-a spus asta? se interesă

Jiggy mestecând nişte firimituri de cartofi prăjiţi dintr-o pungă goală…

— Mai devreme, răspunse ea privind atentă pe fereastră, unde se ridicase un nor de praf despre şosea. „Mult mai devreme. M-a întâlnit azi-dimineaţă la ora trei în supermagazinul non-stop de le Steadman când cumpăram o cutie de cafea şi m-a dus în parcul Ibis Lane, unde am făcut amor pe o masă de picnic”.

— Deci a ţi vorbit? Atunci spune-ne părerea ta, zise Liza.

Bryn se ridică; se hotărâse să nu spună nimic despre lipsa totală de interes din partea lui Rick în privinţa realizării proiectului cu ambulanţa. Ultimul lucru pe care îl avea în minte era problema găsirii celor şase mii de dolari. În final oricum nu mai conta. Avusese ea grijă de asta.

Se căută în buzunarul rochiţei din voal şi găsi bucata de hârtie dreptunghiulară, mare.

— Cred că vă amintiţi că locul al doilea în cursa de zece kilometri a fost ocupat de un administrator al staţiunii Conch Castie din Upper Matecumbe-leri seară, la bal, am vorbit cu el şi părea sincer interesat de cauza noastră. Cel puţin dacă va avea o urgenţă în staţiune, va şti sigur că îi vom trimite ambulanţa noastră. Un murmur de aprobări se auzi în jurul ei, rapid întrerupte de zgomotul unei maşini care se apropia. Privi peste umăr şi spuse: mai am şi altele să vă spun, dar mai bine să-l aşteptăm şi pe Rick.

Toţi ochii se îndreptară spre fereastra din spatele ei prin care îl puteau vedea pe Rick Parrish zâmbitor, parcându-şi jeepul, sărind din el şi îndreptându-se către uşă. Bryn îi deschise uşa privind masivitatea corpului frumos bronzat care se apropia de ea.

— Bine ai venit. Ai picat la ţanc să-mi auzi anunţul.

— Zău? o întrebă el şi îi cuprinse umerii cu braţele, apoi închise uşa cu piciorul în urma lui.

Inima lui Bryn se lumină pe dată văzându-i chipul. În comparaţie cu starea lui din ultima vreme, această nouă atitudine, degajată, era la fel de binevenită ca o briză proaspătă de mare. îi revenise până şi privirea aceea

şăgalnică.

— Trebuie neapărat să-ţi auzim anunţul, zise el.

pentru că şi eu am unul.

— Azi-dimineaţă am avut o întâlnire cu cel doi directori de la staţiunea Conch Castle, spuse ea, şi scoase din buzunar bucata de hârtie pe care o arătă tuturor. Ne-au semnat un cec pentru şase mii de dolari.

În sufrageria lui Liza începu o adevărată dezlănţuire de exaltare; Jiggy dansa cu Liza în mijloc, Rita îşi aruncă braţele în sus şi apoi le sărută pe Millie şi pe May Leigh.

— Ei, căpitane Parrish, ce părere ai de nepoata lui Pappy? întrebă Liza, apoi sări de gâtul ei şi o sărută zgomotos pe ambii obraji.

Se întoarseră amândouă către Rick, în timp ce Jiggy continua să danseze cu celelalte trei.

Rick se sprijini de tocul uşii. Se depărtase de Bryn şi îşi lingea buzele cu un aer care părea vădit nemulţumit.

— Cred că ar fi trebuit să-mi spui şi mie înainte.

E bine ca banii să provină de la cineva din Coconut Key. Ştiţi cum sunt cei din staţiuni; o dată ce au un interes undeva, mai târziu vor…

— Stai puţin, Rick, ceru Bryn tăind aerul cu mâna. Staţiunea ne ajută doar să plătim ambulanta. În afară de intenţia lăudabilă, singurul interes pe care îl pot avea ar fi să ne solicite ambulanta, Doamne fereşte, pentru o urgenţă.

— Era bine să vorbeşti şi cu mine înainte să faci asta.

— Am încercat, îţi aminteşti? întrebă ea, făcând efortul de a-şi recăpăta vocea calmă dinainte.

După ce o privi, lăsă capul în jos. O clipă de recunoaştere pulsă de la el spre ea şi acei moment de unire totală le înlănţui privirile pătimaşe făcând-o pe Bryn să vibreze. Schiţă un zâmbet vinovat, dar când el privi dinadins în altă parte, obrajii ei se îmbujorară de jenă faţă de cei prezenţi.

Aceştia ştiau, ca de altfel majoritatea celor din Coconut Key, că ea şi Rick se întâlneau de multe ori nu numai pentru treburi legate de colecta de fonduri.

Bryn încercă să se liniştească şi reluă:

— Îţi înţeleg lipsa de entuziasm pentru donaţia din partea unei staţiuni, dar…

— Mă înţelegi? i-o tăie Rick scurt. Ştii că era să pierdem Coconut Key din cauza aceluiaşi grup?

— Ştiu, că mi-a spus bunicul. Dar asta a fost cu mulţi ani în urmă. Nu poţi să laşi nimic de la tine?

— Să las de la mine? se miră el, dând din mână semnificativ. Dacă oamenii de aici îşi vor da seama de unde provin banii, să ştii că nu o să le placă ideea. Dacă e cineva aici care să lase, aceea eşti tu.

— Ce vrei să spui?

— Spun că va trebui să te duci în Conch Castle să le duci cecul înapoi. Bryn, restul banilor trebuie să vină de la cineva de aici.

— Rick, dar nimeni nu mai vrea o altă colectă de fonduri. Şi mi se pare absurd să scormonim după donaţii în Coconut Key când avem deja un cec din Conch Castle. Şi, în plus, s-a dovedit că oamenilor de aici le pasă.

— Are dreptate, zise Rita. A fost distractiv, dar sunt gata să închei. Am primit marfă nouă şi o ţin în depozit când ar fi trebuit să o expunacum o săptămână.

— Şi eu n-am mai avut o seară liberă de câteva săptămâni, i se adresă Jiggy lui May Leigh.

— Pe mine nici nu mă mai cunosc la bingo, sări Millie. Cecilia Barton mi-a luat locul. Nu pot să sufăr asta.

Cum tot grupul se plângea, Bryn se aşează în faţa lui Rick. Îşi puse o mână în şold şi vorbi cu un control care o uimi până şi pe ea.

— Majoritatea participanţilor la festival au fost din afara oraşului nostru. Iar sponsorii pficiali au venit tocmai din Miami şi Key West. Nu te-au deranjat banii lor. Rick, ar trebui să renunţi la ideea asta preconceptă şi să accepţi un compromis.

— Compromis? în ultimele şase săptămâni nu am făcut altceva decât compromisuri.

Cuvintele dureroase o usturau şi sfâşiau ce era mai frumos între ei. Relaţia lor era deja pe un teren mişcător

de câteva zile, dar replica aceasta din urmă o pusese la pământ. Erau oare minunatele clipe de intimitate numai nişte plăceri trecătoare care puteau fi uşor uitate? Fusese ea oare o iubită de „umplutură” până ce-şi va fi găsit pe altcineva? Acceptase oare Rick ideile ei numai pentru necesităţile lui imediate? La naiba cu el. Ea îi putea oferi şi altceva, nu numai sex. Bryn îi dăduse posibilitatea, să-şi descarce sufletul de durerea singurătăţii, dar el refuzase oferta la infinit, îşi simţea stomacul în gât, dar încerca să mai spere. Dacă ar ceda gândurilor negre, acesta ar fi sfârşitul.

— Rick, de-abia reuşi să rostească, aici e vorba de amândoi.

— Nu în privinţa asta. Mă voi ocupa eu de partea asta, Bryn, spuse el, şi scoase din buzunarul cămăşii un cec.

— Dar acesta este cecul tău. De ce?

— Dă-l pe celălalt înapoi, Bryn…

Asta era. Recunoştea tonul poruncitor, impetuos pe care nu-l mai auzise de săptămâni, tonul care dădea ordine ce nu puteau.fi contrazise. Dar ea putea. Îşi îndreptă spatele, îşi dădu capul pe spate şi insistă:

— Nu, Rick, spuse distant. Nu pot să fac asta.

— Ba poţi.

Ea dădu din cap negativ.

— Nu pot. Deja am deschis un cont pentru ambulanţă după ce am încasat cecul din Conch Castle, Mă duc la Miami să iau banii.

— Bryn, să nu faci asta.

Închise ochii şi reluă disputa.

— Vii cu mine la Miami? Vrei să ducem amândoi la bun sfârşit ce am început?

Când deschise ochii îl văzu cum împăturea cecul şi îl băga la loc în buzunar. Clătină din cap şi ieşi. Ceilalţi se uitau la ea aşteptând.

— Unde se duce căpitanul Parrish? întrebă May Leigh, pe când Bryn oprea uşa basculantă trântită de Rick.

Nu avea de gând să-i dea satisfacţia unei ieşiri

spectaculoase.

— Ei bine; ce se întâmplă? întrebă Rita. De ce e căpitanul Parrish aşa de înfuriat?

— Da, chiar, voi doi ce aţi hotărât? interveni Liza.

— Eu ştiu ce am hotărât, zise Bryn uitându-se pe fereastră la norul de praf stârnit de jeepul lui Rick. Căpitanul Parrish al vostru e un bărbat foarte încăpăţânat.

— Nu-i aşa? încuviinţă Rita, venind lângă ea la fereastră, să vadă plecarea furtunoasă…

Reuşind să-şi stăpânească firea, Bryn simţi un nod în gât.

— Ei, poate să se încăpăţâneze până ce delfinii vor umbla pe pământ, dar eu am făcut o promisiune acestei comunităţi şi am de gând să mi-o ţin. Îşi luă poşeta, îşi aranjă părul şi se strădui să zâmbească. Cine vrea să meargă cu mine, cu autobuzul, la Miami ca să luăm o ambulanţă?

Capitolul 10

Pe la ora opt seara, Bryn porni sirena şi girofarul şi intră pe strada şantierului. Ajunse în parcarea de la Crab Shack, opri sirena şi, între timp, lângă ea se adunaseră toţi clienţii de la bar. Cu toată mulţimea entuziastă şi zgomotoasă, Bryn nu era prea impresionată fiindcă lipsea un element al triumfului momentului. Se uită în stânga şi în dreapta după el, privi toate fetele celor de la etajul barului. Dacă era sus, poate se ascundea de ochii ei. O speranţă dulce îi alina inima la gândul că nu ar fi voit să se arate imediat.

Liză ieşi din mulţime şi-şi băgă capul pe geamul deschis al ambulanţei.

— Draga mea, ştiu pe cine cauţi, dar nu este aici, zise Liza, şi o bătu uşor pe mână, însă toţi membrii comitetului sunt prezenţi.

Bryn vru să întrebe de ce nu venise şi el, dar ştia deja răspunsul. Se ferea de ea din nevoia încăpăţânată de a trăi în trecut. Voise să-i spună că individualitatea localităţii era bine stabilită şi că donaţia făcută de staţiunea Conche Castle nu ar fi convins prin nimic localnicii să-şi vândă

oraşul. Se şterse la frunte şi încercă să revină în prezent, totuşi imaginea lui Ricko obseda. Ar fi fost mai bine să fie supărată pe el pentru încăpăţânarea lui, dar ei îi era deja foarte dor de el. În afară de asta, deşi îl încredinţase că nimic nu avea să se schimbe în Coconut Key, rămăsese totuşi o problemă nerezolvată între ei – aceea că el o mai iubea pe Angie.

— Ai făcut bine că ţi-ai urmat planul, draga mea. O să vezi.

Să vadă ce? Care plan? voia ea să întrebe, dar nu reuşi fiindcă Liza dispăru în mulţime. Când Bryn se străduia să o găsească, Tweed MacNeil şi Jiggy apăreau pe aleea pietruita ţinându-l în braţe pe Pappy. May Leigh alerga înaintea lor să aducă bastonul bătrânului.

— Ţine, Pappy, spuse May Leigh când Pappy era eliberat din braţele celor doi.

— Brynie, e o minunăţie, zise el apropiindu-se cu paşi mărunţi, şovăitori de ambulanţa strălucitoare. Te-a lăsat Rick să o conduci tu? întrebă apoi, sprijinindu-se de baston ca să arunce o privire înăuntru. Unde e? Unde e Rick?

— Bunicule, am venit singură de la Miami, zise ea forţându-se să pară că glumeşte şi că II de. – jeneşte că nu a întrezărit şi această posibilitate. Carnetul meu de conducere este valabil.

— Cum? se miră bătrânul. Rick nu este cu tine? Atunci unde a fost toată după-amiaza?

— Rick e la şantier, Pappy, îl informă Jiggy., A trebuit să repare un motor în seara asta; dar cred că va lua o pauză să vină să vadă şi el. Tweed, vrei să te duci să-l chemi?

„Da, se gândea Bryn, adu-l aici să mai spună o răutate. Poate că aşa, pierzându-mi şi ultima fărâmă de speranţă, o să pot şi eu să mă gândesc, ce voi face cu viaţa mea de-acum încolo”.

Coborî din ambulanţă şi merse în spate să deschidă uşile ca toţi să poată vedea interiorul.

— Doamnelor şi domnilor, aceasta este o am bulanţă obişnuită, prezentă ea ca la o licitaţie. Se întoarse cu faţa

la ei şi continuă să enumere dotările vehiculului. Am dori ca nimeni să nu sufere un accident prea grav până ce nu ne vom putea permite echipamentul complet pentru ea.

Rita se băgă cu capul pe uşa din spate.

— Te referi la minunile acelea pe care le vedem la reclamele TV pentru urgenţe?

— Întocmai.

— Hmmm, făcu Liza, am impresia că pentru toate chestiile astea va trebui să facem o altă colectă de fonduri.

Rita, May Leigh şi Millie protestau, iar Jiggy făcu un gest dramatic, ducându-şi braţele la piept cu disperare, apoi căzu în genunchi:

— Vă rog, să cheme cineva o ambulanţă.

Mulţimea râdea în hohote, iar Liza strigă către ei:

— Sunt voluntari? Este printre noi vreun suflet dedicat comunităţii care să se ofere voluntar pentru o cauză nobilă? Ah, căpitane Parrish. Ai vrea să te oferi voluntar din nou?

Inima fetei îngheţă la auzul numelui lui. Speranţa revenea în sufletul ei şi nu-i păsa că ar fi putut-o cineva crede nebună din pricina asta. Ca un copil emoţionat în noaptea de Crăciun, îşi ţinea respiraţia aşteptându-i reacţia.

Ştia că nu mai era interesat de o colectă de fonduri, dar spera că văzând noua ambulantă îşi va schimba atitudinea. În faţa unui asemenea vehicul nimeni nu ar rămâne insensibil. Atunci de ce îi tremurau oare mâinile? Ce fusese mai greu se terminase. Dintr-un moment într-altul îşi va lăsa încăpăâânarea la o parte şi se va minuna de ambulantă ca toţi ceilalţi. Iar dacă va proceda aşa, însemna că orice era posibil. Alergă în spate şi îl văzu. Sub luminile girofarului, privirile lor se întâlniră şi numai această clipă fulgerătoare a fost de ajuns ca ea să simtă un curent străbătându-i corpul. Îşi dădu seama că nu aştepta reacţia lui Rick la vederea ambulantei. Aştepta reacţia lui pentru ea. În mijlocul mulţimii zgomotoase ochii li se înlănâuiră într-un gol de tăcere.

— O dată în viaţă mi-a fost de ajuns, Liza, spuse el

privind-o pe Bryn.

Chiar şi în lumina intermitentă îi putea distinge expresia sobră, neiertătoare. Nu se schimbase nimic. Ca să nu pară nepoliticoasă se ab ţinu să închidă uşile în faţa lui. Lăsă mesajul lui criptic să se dizolve ca acidul în sufletul ei. Şi ultima speranţă se topise, iar acum trebuia să facă faţă realităţii crude.

Nu o iubea.

Nu ar iubi-o niciodată.

Nu o iubise niciodată.

Cândva o iubise pe Angie, iar acum o lăsa să înţeleagă că o iubire îi fusese de ajuns pentru o viaţă. Era clar că nu voia să se implice într-o altă legătură cu o femeie. În sfârşit înţelesese mesajul. Avuseseră o legătură care acum luase sfârşit. Sfârşit. Terminată. Trecută. Iar din acest moment Rick avea să devină la rândul lui trecut. Nu se va mai osteni să bată la porţile mândriei lui.

— M-ai evitat toată săptămâna.

Luându-şi valiza din dulap, Bryn îngheţă.

— Cum ai infrat aici?

— Pappy mi-a dat nişte chei de rezervă. Ce faci?

Scoţând cu greu valiza de pe raft o trânti jos.

— Îmi fac bagajele, Rick. După ceremonia de inaugurare voi pleca…

Păşi peste un scaun şi se aplecă spre valiză, dar el o împinse cu piciorul.

— Şi aveai de gând să pleci fără să mă vezi?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea trecând pe lângă el, apoi ridică valiza. Te-aş fi văzut la ceremonia de după-amiază. Doar dacă, bineînţeles, nu te-ai fi deranjat nici pentru asta.

— Bryn, începu el, dar se opri când văzu că nu reacţionează la mâna lui întinsă.

— Să fiu sinceră, Rick, voiam să plec de săptămâna trecută, după ce am adus ambulanţa de la Miami, dar cei din comitet nici nu au vrut să audă. Au insistat să rămân pentru inaugurare. Scuză-mă, dar mai am o mulţime de treburi de făcut pâfia atunci, spuse ea, şi puse valiza pe

pat.

Rick stătea lângă uşa dulapului şi o privea descuindu-şi valiza. Văzând că ea refuză să-l bage în seamă, împăturind cu fervoare lucrurile, oftă şi spuse:

— Bine, te las acum, dar pregăteşte-te să stăm de vorbă după-amiază.

Îşi îndreptă spatele şi îl privi drept în ochi:

— E un ordin, căpitane Parrish?

— În acest moment este o rugăminte, dar dacă insişti va deveni un ordin, zise el având aerul că nu glumeşte.

Când auzi uşa de la intrare închizându-se, izbucni în plâns. Se şterse la ochi şi veni lângă birou. Luă peria de cap şi trusa de machiaj, le înghesui în valiză şi trânti capacul; apoi înlemni. După câteva clipe scoase un strigăt nestăpânit şi fugi spre uşă. Se sprijini de tocul uşii şi-şi lăsă fruntea deznădăjduită peste mâini. „Nu, n-o să te mai faci de râs”, îşi spuse în câteva ore această dorinţă nesăbuită.de a se duce după el va rămâne în urmă.

Aplauzele se înteţiră când Bryn urcă pe podium în spatele lui Liza şi al întregului comitet, la ora patru după-amiaza. Un val de tristeţe o cuprinse la gândul că va duce dorul grupului cu care lucrase toată vara. În ciuda nebunelilor şi a ticurilor, acestea erau cele mai cumsecade persoane pe care le cunoscuse vreodată.

Pe când îşi rememora amintirile plăcute, Rita îi întrerupse şirul gândurilor cu numele pe care se lupta să îl uite.

— Unde e căpitanul Parrish? Trebuia să fie aici.

Bryn dădu din umeri şi se rugă ca nimeni să nu-i pomenească numele.

— Oh, sunt sigură că va veni, zise Liza din faţa microfonului apoi se uită la ceilalţi. Îşi puse ochelarii pe vârful nasului şi se uită la Bryn peste ei.

— Te simţi bine, drgă?

Bine? Desigur că se simţea bine. Nu-şi făcuseră oare efectul feliile de castravete puse pe ochi acum câteva ore, ca să nu se observe că plânsese? Uitase în numai două luni să-şi aplice machiajul de camuflaj? Când va înceta Uza să o

privească grijuliu, ca şi când ar fi fost o căprioară rănită la uşa ei?

Făcând uz de ultimul dram de răbdare, Bryn schiţă un zâmbet chinuit.

— Sunt bine, zise ea. Se uită la dreapta şi la stânga, apoi adăugă: Toţi suntem bine, Liza. Deci să începem.

Se instală în scaunul metalic pliant şi se forţă să asculte discursul lui Liza. De câteva ori, pe parcursul lungii şi amuzantei alocuţiuni, Liza se opri şi privi auditoriul.

Bryn nu-şi găsea locul în scaun fiindcă mintea îi era din nou departe. Mai erau câteva clipe şi totul se va sfârşi. Va pleca înainte de a se servi punchul şi tortul. Îşi luase rămas bun de la bunicul şi de la ceilalţi. Şi, de vreme ce Rick nu se obosise să vină, va trebui acum să facă faţă şi acestei neplăcute previziuni. Şi o va face, în ochii tuturor. Ce se va întâmpla când va fi singură în maşină, nu va şti nimeni.

— Psst. 1

Pierdută în gândurile ei de-abia auzi sunetul slab, dar recunoscu ghiontul Ritei.

— Ce este?

— Trezeşte-te, drăguţo. Liza tocmai te-a anunţat.

— Ce? Cine?

— Nu ştiu. Zicea ceva de şederea ta aici în cele două luni petrecute în mijlocul iubitoarei noastre comunităţi. Rita se ridică şi aplaudă împreună cu ceilalţi. De-abia aştept să te ascult.

Bryn îşi simţea stomacul greu şi tresări. Ar fi trebuit să-şi închipuie că fiind una dintre conducătorii comitetului i se va da cuvântul. Din nefericire, legătura cu Rick umbrise orice altceva din viaţa ei, chiar şi judecata. Şi acum va da socoteală.

— Aplauzele se stingeau, Liza se aşezase, iar ea se încurcase în firele microfonului până ce venise momentul să vorbească. Se uită la cei prezenţi, la bunicul ei, apoi la membrii comitetului de lângă ea, iar în final începu; vorbea din adâncul inimii.

— Oricine ar lucra la un asemenea proiect ar avea de învăţat ceva nou despre el sau ea.

— Sunt perfect de acord.

Din murmure se desluşea numele lui Rick, dar ea ar fi putut confirma prezenţa lui după fiorul simţit pe spate chiar dacă nu i-ar fi auzit vocea binecunoscută. Cu coada ochiului observa că se urca pe podium din dreapta. Dacă s-ar fi aşezat pe un scaun în spatele ei, ar fi putut să treacă mai bine peste momentul apăsător.

— Deci, Bryn, spune-ne ce ai aflat despre tine?

Era clar o provocare în public, făcută cu o intimitate în glas pe care o ştia prea bine. îi făcu şi cu ochiul ca şi când intimitatea întrebării nu ar fi fost de ajuns. În această situaţie înnebunitoare, se agăţă cu disperarea de judecata ei sănătoasă şi îşi apără viaţa. Privi înainte şi zise:

— Am învăţat să fiu generoasă.

Rick avansă un pas în spatele ei, o luă pe după umeri şi o strânse cu blândeţe. Mulţimea era exaltată, unii fluierau, iar el se aplecă puţin înainte şi clătină din cap, făcând o grimasă neîncrezătoare. Ce dacă era puţin crispată? La ce se putea aştepta în asemenea momente? La spaghete răscoapte?

— Fă-i şi tu la fel, Brynie, strigă bunicul ei.

Pe moment avu inspiraţia să-i răspundă cu aceeaşi monedă, deşi el nu se aştepta. Se aplecă spre microfon şi dădu drumul la o întrebare capcană:

— Căpitane Parrish, poate că ai vrea să ne spui ce ai învăţat şi tu?

Dori să plece de lângă microfon, dar el o reţinu şi vorbi din spatele ei.

— Printre altele am învăţat că din când în când e, bine să te dai înapoi. Ea încercă să plece, dar el o reţinu, de data aceasta mai convingător. Am mai învăţat că a face compromisuri nu e rău, decât dacă îl faci pe cel de lângă tine să le facă mai tot timpul. îi şopti la ureche: mai rezistă puţin, e din ce în ce mai bine. Apoi vorbi în microfon: Trebuie să-mi cer scuze lui Bryn fiindcă i-am cam făcut probleme. La început nu am fost de acord cu proiectul,

apoi m-am amestecat şi eu în el, ca mai pe urmă să nu mă mai pot detaşa de el. Sper că m-a iertat. Făcu o scurtă pauză, apoi zâmbi şi spuse: Spun asta pentru că n-aş vrea să dorm pe locul lui Pappy, acum de când s-a redeschis Crab Shack. Când râsetele se mai domoliră, Rick continuă: Vreau să anunţ pe Liza că poate să ia o vacanţă şi să mai lase comitetul, în special în ceea ce priveşte echipamentul pentru ambulanţă. Voi face o donaţie care să acopere cumpărarea noului echipament. Nu reuşi să audă răspunsul lui Bryn din cauza furtunii de aplauze, dar ea nu se supără; putea să-i spună mai târziu. Când vor fi numai ei doi, iar el îi va spune la rândul lui ce dorea. Ridică mâna cerând linişte şi întrebă: Am văzut cumva pe aici o plăcintă cu lămâie pe care era scris numele meu?

Liza preluă microfonul.

— Ai văzut, căpitane. Să mergem cu toţii la Crab Shack.

După zeci de mulţumiri, Liza şi ceilalţi din comitet părăsiră podiumul şi îi lăsară pe Rick şi Bryn singuri. O vedea cum se căzneşte să spună ceva, dorindu-şi să nu pară neliniştită. După câteva minute, îşi dădu părul după ureche şi îl privi.

— A fost frumos din partea ta să donezi o sumă de bani pentru echipament. Sunt sigură că oamenii îţi vor fi recunoscători pentru generozitatea ta. Acum trebuie să plec. La revedere, Rick.

— Stai puţin, zise el venind după ea pe scări. De vreme ce tot sunt într-o toană de generozitate, am ceva şi pentru tine.

— Ce? întrebă ea cu suspiciune.

— O călătorie pe Coral Kiss.

Ochii i se luminaseră de surprindere, apoi o copleşi îndoiala…

— Dar mi-ai spus că niciodată nu ai folosit nava pentru… ei, pentru altceva decât afaceri.

— M-am răzgândit.

Îl privi nehotărâtă şi dădu din cap.

— Mai bine nu. Am mult de mers. El îşi înlănţui

braţele în jurul ei oprind-o să plece pe scări. Oh! Oh! Ce faci? întrebă mirată.

— Te zoresc. Trebuie să prinzi cursa.

— Nu, Rick. Dacă vin cu tine, o să…

— Ce o să facem? întrebă el simţindu-şi inima bătând zdravăn. Se lipi de ea, îi luă obrajii între r palme şi zise: O să facem dragoste? Spune-o, Bryn.

— Nu, spuse ea, evitându-i zâmbetul pe când se zbătea din strânsoarea lui. Mai degrabă m-aş vedea forţată să urmăresc starea timpului în canal, cu ochii larg deschişi.

— După ce ne întoarcem, poţi să faci ce vrei, zise el, luându-i mâinile şi strângându-i-le la piept. Acum mai avem de discutat despre câteva lucruri.

— Nu poţi să mă sileşti să merg pe vas dacă nu vreau.

— Bineînţeles că pot, insistă el şi o conduse pe scări, apoi prin păduricea de palmieri. Ordinele căpitanului.

Renunţă să i se mai împotrivească fiindcă îi zări pe Liza şi Pappy privind la ei peste balustradă şi făcându-le semn cu mâna.

— Merg cu tine numai pentru că nu vreau să fac o scenă în faţa lor. Nu cred că e distractiv. Ar trebui să-ţi fie ruşine…

— Îmi este, glumi el. Foarte ruşine. Credeam că mi-am exersat destul fermacul ca să te duc pe vas cu o simplă rugăminte, dar m-am înşelat. Ţie trebuie să-ţi ordon.

Nu mai scoase un cuvânt până ce nu au ieşit din şantier şi se îndreptau spre Reciful Aligatorului.

— Unde mă duci? vru ea să ştie, cu braţele strânse la piept. Ţinuta ei rigidă o făcea să se balanseze odată cu mişcările vasului.

— Aici.

Bryn privea cu încântare la apa verde-albăstruie care se izbea cu lovituri uşoare de o fâşie de plajă. Lăsă braţele în jos de încântare. Toată vara se uitase de la balconul lui Pappy la mulţimea de insuliţe întrebându-se cum arătau de aproape. Acum ştia, iar frumuseţea locurilor îi încânta

sufletul. Era oare August Moon Key? Era acesta paradisul perfect unde o ducea” înainta pe Angie?

— Cum se numeşte?

— Nu are un nume, zise el aruncând ancora.

— Mai sunt locuri fără nume pe planeta asta? întrebă ea oftând uşurată că locul nu se chema August Moon Key.

Înainte de a-şi da seama, Rick o cuprinse în braţe şi o săruta peste tot, încercând să o seducă. Şi aproape că reuşi.

— Îmi era dor de tine, murmură el şi o strânse şi mai tare. Când simţi căldura răsuflării lui pe obraji, amestecată cu mirosul lui şi cu briza mării, aproape că uită de problema ei, care nu putea fi rezolvată numai cu o sărutare.

— Nu, nu pot să fac asta, se retrase ea. Rămâi acolo. Nu vreau să mă săruţi.

— Mincinoaso.

— Poate că e aşa, sau poate că vreau, dar nu o să te las să faci dragoste cu mine.

— Mai vedem noi.

— Nu mai glumi aşa cu chimia asta sexuală dintre noi. Lovi cu pumnul în balustradă. Întotdeauna faci lucrurile aşa cum vrei tu, nu-i aşa? Ei bine, de data aceasta nu vei avea ce vrei.

— Ce anume?

— Pe mine, zise ea şi arătă spre ea. Neluându-i în seamă zâmbetul, continuă: într-o relaţie trebuie să mai existe şi altceva în afară de orgasme simultane.

— Continuă, o rugă el dând din cap.

— Trebuie să existe şi sinceritate. Cinste, încredere.

— Sunt de acord.

— Ei, atunci de ce nu ai fost cinstit şi deschis cu mine? De ce nu al avut încredere în mine să-mi spui adevărul?

— Despre ce?

— Despre soţia ta. Ea nu ştia la ce să se aş trepte după zâmbetul lui cald şi înţelegător.

— Pentru că sunt un ticălos.

— S-ar putea să ai dreptate, dar asta nu ex plică de ce nu mi-ai spus niciodată de ea. Sau de ce te-ai supărat aşa când ţi-am refuzat banii pentru ambulanţă. Cele două au o legătură, nu-i aşa?

Rick încuviinţă din cap.

— Oh, da. Au o legătură. Îşi scoase ochelarii de soare de după gât şi îi puse pe o „poliţă lângă timonă. Bryn, soţia mea era însărcinată când a murit. Doctorii i-au spus că ar fi bine să stea în spital în ultimele luni de sarcină. Ei îi plăcea viaţa în Coconut Key, aşa că a hotărât să rămână acasă cât se putea de mult înainte de a naşte. Chiar când doctorii nu i-au mai permis, ea a refuzat. M-a rugat să o mai duc odată cu şalupa. Nu ar fi trebuit s-o fac, dar toate păreau în regulă. Tresări şi îşi trecu degetele prin păr. Ziua era minunată; nu era niciun nor în dimineaţa aceea. Spunea că se simte bine. Stabilisem ca mai târziu să mergem la Miami. Se opri şi privi în larg. Apoi continuă; Am fost la picnic pe August Moon Key… şi, pe la ora două s-a dezlănţuit nenorocirea. Ce pOiea fi mai rău s-a întâmplat. A început să sângereze. Radioul nu funcţiona. Şi dinspre Cuba se pornise o furtună afurisită. Când, în final, am ajuns cu ea la şantier nu am găsit ambulanţa fiindcă era cu nişte victime ale unui accident; şase maşini se răsturnaseră pe un pod şi adunaseră toate ambulanţele în zonă. Îşi ridică mâinile, apoi le strânse în jurul mijlocului. Se uită din nou la August Moon Key şi încheie: au murit amândoi; era băiat. L-am ţinut în braţe.

— Oh, Rick, murmură ea ducându-şi mâinile la gură. Privirea lui tăcută anunţa că mai avea ceva de spus şi că trebuia să-l mai lase puţin înainte de a se duce la el. Îmi pare rău, şopti.

Rick îşi trecu mâna peste placa din fibre de sticlă, făcu o pauză şi o privi din nou.

— După uraganul din anul următor, am dat banii din poliţa ei de asigurare lui Pappy şi celorlalţi ca să-şi aranjeze treburile. Ce a mai rămas, am lăsat în bancă până săptămâna trecută când Liza ne-a spus că mai avem nevoie, de bani pentru ambulanţă. Credeam că dacă

folosesc banii de pe poliţa lui Angie ca să plătesc pentru ambulanţă aş avea o şansă, unica şansă de a mă absolvi de această vină. Dar tu m-ai pus la pământ cu cecul acela din Conch Castle.

Bryn nu-şi imaginase un chin asemănător cu al lui şi o durea mult că adăugase şi ea puţin la supliciul lui. Lacrimile îi şiroiau ca o descărcare.

— Dacă mi-ai fi spus…

— Mintea mea era sfâşiată de vina pentru Angie şi copil, de răspunderea în comitet şi de orice emoţie negativă pe care ţi-aş fi putut-o transmite ţie. Nu doream să recunosc acel ceva minunat care se petrecea cu noi şi îmi spuneam că între noi nu este altceva decât sex fierbinte. Ştiam că poate vei pleca şi credeam că puteam să fac faţă trecerii şi apoi să-mi continui viaţa. Clătină din cap şi râse în surdină. Doamne, cum m-am înşelat.

— Te-ai înşelat?

Da. Când am devenit conştient că vei pleca, am încercat să mă privesc în adâncime şi am ajuns la concluzia că începusem să las în urma mea agonia şi vina.

— Când ai început?

— Când ai venit la mine şi mi-ai spus că faci o greşeală schimbând localul. Ştiam ce mult înseamnă pentru tine renovarea şi totuşi ai ştiut când să renunţi şi să recunoşti că ai greşit. Cred că niciodată nu am admirat mai mult pe cineva cum te-am admirat atunci pe tine. O luă în braţe şi o sărută uşor pe buze. În seara aceea ai aprins cerul. Mi-a trebuit o săptămână să-mi dau seama că mi-ai redat viitorul. Bryn, vreau să rămâi şi să-l împărţi cu mine.

Îşi puse mâinile pe pieptul lui puternic şi-şi şterse o lacrimă.

— Se pare, căpitane, că nu-ţi vei retrage ordinul.

— Ordin? Nu, zise el şi-i şterse lacrimile. îi învălui obrajii în palme, o sărută iar cu o blândeţe care o copleşi. Acesta nu este un ocdin. Este o rugăminte umilă a bărbatului care te iubeşte. Te rog, promite-mi că…

— Nu te las. Şi nu las nici Coconut Key, răspunse ea

clătinând convingător din cap. Te iubesc.

— Stai, nu am terminat.

— Nu? Dar eu am…

— Sigur că nu. De-abia am început, o tachină el şi o aşează cu spatele pe o banchetă.

Mai târziu, priveau apusul de soare; ea se sprijinea de pieptul lui în timp ce el îi săruta umerii.

— Am să te fac să te ţii de promisiune şi să te mări şi cu mine, dar crezi că vei face faţă tuturor punctelor de pe listă?

Ea se alinta cu obrajii de braţul lui. Râse încet:

— Le voi urma unul câte unul, căpitane Parrish şi, mai sunt unele la care nici nu ne-am gândit până acum.

SFÂRŞIT

Rick – un pirat încăpăţânat, puternic, care o săruta înfocat…

Căpitanul de marina Rick Parrish se întoarce acasă din vacanţă şi găseşte localul său preferat transformat de Bryn Madison într-un restaurant de clasă.

Intenţiile roşcatei suple de a redecora barul bunicului său, de a vinde tonomatul şi de a scăpa de papagal îi înfuriară teribil, dar ea îi redeştepta dorinţe uitate.

El o provoca să reziste dibăciei buzelor lui.

Fascinată de bărbatul arogant, voluntar şi incredibil de chipeş care încerca să-şi reţină pasiunea arzătoare, Bryn aştepta cu nerăbdare să se abandoneze în îmbrăţişările lui năvalnice. Acest înger hotărât avea puterea să-i vindece durerea şi să-i înlănţuie sufletul, dar o dată ce Rick va alunga fantomele va voi el oare să-i arate paradisul şi să o facă a lui pentru totdeauna?

Sfârşit